ஸ்ரீ:

பெருந்தேவனார் பாரதம்

என்னும்

பாரத வெண்பா.

உத்தியோக பருவம்.

இது

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து முதன் மாணவனும்
சென்னை, அடையாற்று நே. தி. காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதனும்
ஆகிய

அ. கோபாலையனால்

புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்தானம்—இராமச்சந்திரபுரம்

ஸ்ரீமாந்

தி. நா. முத்தையா செட்டியார் F. R. S. A.

அவர்களின் பொருளுதவி கொண்டு

பிரசுரிக்கப்பெற்றது.

ரிஜிஸ்டர் செய்தது.] 1924. [விலை ரூ. 1-6-0.

PREFATORY NOTE.

The work printed in the following pages is a part of the Tamil Mahabharata, usually known as Bharata Venba, from the character of the verses composing the major part of the work. Whether it was a completed work at any time is not known ; the part of it available amounts to only 800 and odd stanzas on the whole, and covers the portion beginning with the Udyogaparvam or the fifth book of the Mahabharata, and ending with the thirteenth day of battle, in the Dronaparvam. It therefore, leaves out the first four books, and the following eleven books out of a total of eighteen. It is to be hoped that the missing books, it they were ever written, would be discovered some day, and the whole version would be made available to us.

The author of this work is Perundevanar. There is one verse in the prefatory part of the poem, which seems to give us an indication of the time by mentioning a patron of his, as it seems. The patron referred to is merely described as one who conquered other kings in a battle at Tellaru. The commentary, of course, expands the hint into a Pallava king who won this victory. We know from epigraphical evidence that Nandivarman III, the grandson of Nandivarman Pallavamalla, gained a victory at Tellaru, and is usually described as Nandivarman, the Victor at Tellaru. The probability seems to be that this Perundevanar lived in the time of this particular Nandivarman, and enjoyed his patronage. The period of time, therefore, would be the middle of the 9th cen tury.

The work, therefore, may be safely ascribed to this particular period. But the problem has been unfortunately complicated by the circumstance that Tamil Literature knows of a Perundevanar "who made a poetical version of the Bharata". He also composed invocatory verses to the well-known eight Tamil Sangam collections. This position requires to be considered before final judgment becomes possible.

A well attested literary tradition has come down to us through the centuries that the fugitive poems composed by Sangam celebrities, and by other contemporaries more or less, were collected and put into their present form with invocatory verses for eight of the collections by Perundevanar, who made "a poetical Tamil version of the Mahabharata". It is too readily taken for granted that the version of the Bharatam published in this book is the version that is thus referred to, and the Perundevanar, who composed the invocatory verses to the Sangam collections, is the Perundevanar, the author of this version. There are difficulties in the way of accepting this position. Among the works for which this Perundevanar has composed invocatory verses are two of which we know some details. One of them is the work called Ahananuru. This collection consists of 400 poems composed on different occasions by different poets, the poems themselves being of different lengths. All these were collected together at the instance of a certain Pandiyan called Ugrapandiyan, by a prominent scholar called Rudrasarman, who is described as the son of Uppurikudi-Kilan, resident of Madura. If Rudrasarman made the collection for the Pandiyan ruler, the verse in invocation preceding must have been made on the same occasion, and

therefore, Rudrasarman, Ugrapandiyan, and Perundevanar must have been contemporaries. Another collection, Aingurunuru was made by an author, whose name is given as Kudalur Kilar, and who is said to have done it for his patron the "Chera of the elephant look". The name Kudalur Kilar is found among the 49 Sangam celebrities, and to him is also ascribed one of the stanzas in the collection of Tiruvalluva Malai, the stanzas reputed to have been composed on the occasion, when the Sangam accepted the Kural of Tiruvalluvar. If Perundevanar again composed an invocatory verse for this work, the presumption seems warranted that he was a contemporary also. It is sometimes taken for granted that the collections were made at various times, and that they were all edited at a later period by Perundevanar, who composed the invocatory verses, and that this editor, it is considered, might have been a contemporary of Nandivarman of Tellaru. It is presuming too much to say that a collection was made by authors of reputation without an invocatory verse, and the invocatory verse was felt to be necessary by a mere editor, who introduced his own composition into the edition.

We are not left to this negative criticism alone, for considering that the Perundevanar, who composed the invocatory verse, was not the contemporary of Nandivarman of Tellaru. It is improbable that an author who introduced the name of his patron with some little of gusto in the version of the Bharata before us, should not have given some kind of reference to that patron in the various collections that he has taken upon himself to edit. We have a reference to a Tamil version of the Mahabharata in one of the copper plate

charters discovered by the Epigraphical Department more than thirty years ago, and which is yet to see the light of day. The charters themselves are datable sometime in the tenth century, and they give a long dynasty of Pandiyan rulers, who occupied the throne of Madura in succession after "the flood", and beginning with Kadungône Pandiyadhiraja. In the part referring to the rulers that had gone before "the flood", three incidents are given considerable prominence. They are (1) winning of a victory at Talayalanganam, (2) the establishment of the Sangam at Madura, and (3) the making of a version of Bhàrata in Tamil. We are not provided with any hint as to whether these were incidents ascribable to a particular reign, or whether they were incidents of different reigns. The problem, therefore, is to decide whether they are referable to the same reign, and what the probable time of that reign must have been. The question is examined in some little detail in chapter VI of my "Beginnings of South Indian History", and in an article "On the Age of Perundevanar", which appeared in the Annals of the Bhandarkar Institute, Volume III. The salient features of the discussion are that we know in Tamil Literature of only one Pandiyan, victor at Talayalanganam. Poems are sung in praise of him by various poets, pre-eminently Nakkirar and Marudan Ilanagan, both of Madura. Both these literary men were among the competitors composing a commentary for the work Iraiyanar Ahapporul. According to tradition, Rudra-sarman who collected the Ahananuru was appointed judge between these two and various others, who

composed similar commentaries. Thus Rudrasarman must have been contemporary of Nakkirar, MarudanIlanagan, and Ugrapandiyan on the one hand and of the Pandiyan, victor of Talayalanganam on the other. Therefore this last Pandiyan must have been the same as Ugrapandiyan, or that Ugrapandiyan must have succeeded the other Pandiyan. Nakkirar, as we know, was president of the third Tamil Sangam according to accepted tradition, and Marudan Ilanagan was a member thereof; and so Kudalur Kilar of the third Sangam must have been contemporary with the Pandiyan victor at Talayalanganam.

If as was pointed out above, some of the collections happened to be made about this time, and if a Perundevanar made invocatory verses for each of the eight collections, it is not too much of an inferance to regard him as a contemporary, and the Tamil version of the Mahabharata might well be the version by that Perundevanar, who must have preceeded Nandivarman of Tellaru by centuries.

The Sinnamanur plates which give the information puts the three incidents together in the period anterior to "the flood", and from the context, the inference would seem justifiable that it was long anterior. It was pointed out elsewhere that Nilakantan of Musiri, who edited and wrote his own commentary on the Iraiyanar Ahapporul says in the introduction that Irayanar Ahapporul came to him by an unbroken succession from teacher to pupils through ten generations, and the Pandiyan whom he celebrates in the illustrative verses should have been a Pandiyan of the seventh century. If this is so, the first Tamil version of the Bharatam has to

be looked for ten generations before the seventh century, say about 300. A. D. This conclusion merely confirms what Pandit Gopala Ayyar surmises in his introduction. He has collected a few stanzas, * 46 in all, from the Mahabharata of Perundevenar quoted in Nachinarkiniyar's commentary on the Tolkappium, and other commentaries etc, and finds that none of these quotations is traceable in the Perundevenar's Bharatam that he publishes. The Bharata Venba that he has published is a work that must be regarded as distinct from the Tamil Bharata, which the author Perundevenar is said to have composed. There is a bare possibility that the later Perundevenar edited the Tamil Bharatam of his name sake with the verse containing the reference to Tellaru merely added which, from the known circumstances of the case, is extremely unlikely.

This work, known popularly as Bharata Venba, has been much appreciated by the Tamil reading public for more than a generation now, and has several times been prescribed for examinations, but there is no complete edition of the available portions of the work. Pandit Gopala Ayyar deserves the gratitude of the Tamil reading public for having placed within their reach such a good edition of the well-known classic of Tamil.

University of Madras,
29 March 1925.

S. Krishnaswami Aiyangar.

* இந்த 46-ல் 37—40 ஆகிய நான்கும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலைப் பாட்டுக்கள். இன்னுஞ்சிலவும் இப்படித் தப்பி யிருக்கலாம். அவை, பின்னர் ஆராய்ந்து அடுத்த பதிப்பில் நீக்கப்பெறும்.

அ. கோ.

[illegible]

Reprinted on page 245 of [illegible]
St George [illegible]

ஸ்ரீ:

பெருந்தேவனார் பாரதம்.

கடவுள் வணக்கம்.

[விநாயகர் துதி.]

1. ஓத விநாயகனு மோங்கு புகழ் [1] பெருகுங்
காதற் பொருளனைத்துங் கை [2] கூடுஞ்—சீதப்
பனிக்கோட்டு மால்வரைமேற் பாரதப்போர் தீட்டுந்
தனிக்கோட்டு வாரணத்தின் றாள்.

[கலைமகள் துதி.]

2. புத்தகமு ஞானத்து முத்திரையும் பொற்பளிங்கும்
வைத்த கமண்டலமும் வன்னிகையு—முத்து
வடங்கொண்ட பூண்முலையாள் வந்தென் மனத்தே
யிடங்கொண்டா ணீங்கிற் றிடர்.

உத்தியோக பருவம்.

[திருமால் துதி.]

3. மாலென்ப தாம்பின்னை மால்வரையான் மால்விசும்பின்
மாலின் புயல்காத்த மால்வண்ணன்—மாலரவப்
பேரோத மேனியான் பேரோத நீர்கடைந்தான்
பேரோத மேனியான் பேர். (க)

என்பது—ஆதிவேதமும், மகாலோகமும், அண்டரண்டமும், அவனிதலமும், வேத வியாகரண முள்ளிட்ட நான்கு கலைகளும் நான்முகனோடுந் தனது திருநாபிக் கமலத்தே பிறப்பித்த பதுமநாபன், பவித்திரமூர்த்தி, பக்தவற்சலன், ஆதிமூர்த்தி, அநந்தசயனன், விக்கிரமமாயன், சக்கரபாணி, தேவதேவன், நாராயணசுவாமி ஸ்ரீ பாதங்களை நமஸ்கரித்தோ மென்றவாறு.

(பாட பேதம்.) 1 பெருக்கும். 2 கூட்டும்.

[பரிபாலகர் புகழ்.]

4. வண்மையாற் கல்வியான் மாபலத்தா லாள்வினையா
லுண்மையாற் பாரா ளுரிமையாற்—றிண்மையாற்
றேர்வேந்தர் வானேறத் தெள்ளாற்றில் வென்றானே
[1] டியார்வேந்த ரேற்பா ரெதிர். (உ)

எ-து.—எல்லையி னிறைந்த எண்டிசை யுலகத்து மலையு மலையும் உள்ளிட்ட மண்மிசை முழுதும் மறையது வளர்க்க அல்லிபீடத் தரிவைக்குத் தன்னழகமர் தோளே ஆலயமாக்கிய பல்லவர்கோமான் பண்டிதராலயனைப் பரவினேம்; இனி, ஈண்டிய தொல்புகழ் எழு மணிவரைத்தோட் பாண்டவர் நிலைமை யாதாயிற்றோ வெனில்:—

தௌமியன் றூது.

5 அரவுயர்த்தோன் சொன்ன வவதியாண் டெல்லாம்
புரவுயர்த்தோன் கானத்து ணீக்கி—முரசுயர்த்த
வேல்வேந்தன் வந்து வெளிப்பட்டான் மற்றிளைய
கோல்வேந்த ரோடுங் குறித்து. (ங)

எ-து—தருமபுத்திரனும் தம்பிமாரும் துரியோதனனுடன் சபா மண்டபத்தி லிசைந்தபடியே பன்னிரண்டு சம்வற்சரம் காடுறைந்து ஓராண்டு கரந்துறைந்து தங்கள் சுற்றக்குழாத்தோடும் வந்து விராடபுரத்து வெளிப்பட்டார் என்றவாறு.

6. ஒட்டிய பன்னிராண் [2] டோராண்டு காடுறைந்து
விட்டிலங்கு தண்டார் விறல்வீரர்—வட்டப்
பணியகலப் பார்விளங்கப் பைந்தார் விராட
னணிநகருள் வீற்றிருந்தா ராங்கு. (ச)

அன்றியும்,

7. ஆண்டிரண்டு பத்தும்போ யாரணியத் துள்ளுறைந்து
மீண்டிரண்டு பத்து வியன்றிங்—ளீண்டி
யொளிப்பட் டிருந்தங் குயர்நிரையை மீட்டு
வெளிப்பட் [3] டிருந்தார் வியந்து. (ரு)

இவ்வகை விராடபுரத்து வெளிப்பட்டிருந்து யாது செய்தான் தருமபுத்திரன்:—

(பா—ம்.) 1 ஊர்வேந்தர். 2 ஓராண்டுங். 3 இருந்தார்கள் வேந்து.

8. தங்கள் வெளிப்பாடு சொல்லித் தமக்கினிய
வெங்கதிர்வேல் வேந்தர்க்கு வெவ்வேறு— [1]சங்கம்
பொருமுகப்ப வந்து புனனுடன் விட்டான்
றிருமுகமுந் தூதுஞ் செல. (௬)

அன்றியும்,

9. மற்றுள்ள மன்னவர்க்கும் [2]வாழ்வேந்தர் வாய்ப்புடைய
சுற்றத்தார் தங்கட்குந் தோழர்க்கும்—வெற்றித்
திருமா றனக்குந் திறற்குருநா டாளும்
பெருமானும் விட்டான் பெயர்ந்து. (எ)

எ-று.—ஸ்ரீவாசுதேவ னுள்ளிட்ட யாதவ விருஷ்ணி போசராசத் தொடக்கத்தாரிடைக்கும், குந்திபோச ராசனிடைக்கும், பாஞ்சால ராச னிடைக்கும், பாண்டிய ராசனிடைக்கும், திரிகர்த்த ராசனிடைக்கும், [3]கேகய ராசனிடைக்கும், சேதிப ராசனிடைக்கும், சம்பந்திகளுள்ளாரி டைக்கும் தீதின்மையும் வெளிப்பாடுஞ் சொல்லித் திருமுகமும் தூதும் போக்கினன். அது யாங்ஙனமோ வெனில்:—

10. அன்று சபையு ளரவுயர்த்தோ னெட்டியநாள்
சென்று கழிந்தன தீதின்மை—யொன்றியநம்
போராழி வைகும் பெருமாற்குச் சென்றிதனைச்
சோராமற் சொல்லென்றான் றூது. (அ)

என்று இவ்வகை சொல்லித் தூதரைப் போக்கிச் செல்லாநின்ற நாள கத்து ஒருநாள் யாது செய்தார் தூதுவர்:—

11. குன்றுங் குரைகடலுங் கொய்பொழிலுந் தான்கடந்து
சென்றங் கெழிற்றுவரை சேர்ந்ததற்பின்—வென்றி
முரசுயர்த்தான் றூதன் விரைந்தணைந்தான் வானோ
ரரசுயர்த்த வேந்தன்பா லாங்கு. (௯)

இவ்வகை தூதனும் போய்த் துவாரகாபதி சென்று புக்குத் தேவ தேவன் கோயில்வாசற்கண் நின்று துவாரபாலகரைக் கண்டு தன் வரவு அறி விப்ப, மற்றவரும் உள்புகுந்து தேவதேவனான ஆதிமூர்த்திக்கு விண்ணப் பஞ்செய்ய, அருட்பாடெனக் கேட்டுத் தூதனும் புகுந்து ஸ்ரீவாசுதேவ னைக் கண்டு களிகூர்ந்து தண்டன் பண்ணி, நமஸ்கரிக்க, நின்ற தூதனை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன்:—

(பா—ம்,) 1 சங்கு. 2 வாள்வேந்தர். 3 கைகய.

12. எங்குநின் றெம்மிடைக்கு வந்தா யெனவுரைத்த
கொங்கலர்தார் மாயனுக்குக் கூறுவான்—அங்குப்
பொருபடையில் வாய்வைக்கும் போர்வேந்தர் நின்பால்
வரவிடுத்தார் யான்வந்த வாறு. (கo)

அன்றியும்,

13. எம்பெருமா னின்மாமி யீன்றெடுத்த பஞ்சவர்கள்
வம்பவிழ்தார்ச் சோதி மணிவண்ணு—தங்கள்
வரவறிக வென்றுரைத்தார் வானரத்தா லன்றங்
கரணிலங்கை செற்று யறி. (கக)

எனக்கேட்டு மகாப்பிரியஸ்தனுய், மற்று அவனுக்குச் சிறப்புச் செய்து, யாதவ விருஷ்ணி போசராசத் தொடக்கத்தாரோடும் யாங்ஙனம் படையெழுந்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

14. அச்சஞ்சூழ் சாப மாசழிய வந்தவன்றன்
மச்சஞ்சூழ் நாடன் மகனேடும்—பிச்சஞ்சூழ்
மாச்சுற்றத் தேர்சுற்ற மாலவன்ருன் வந்தான்றன்
கோச்சுற்ற மத்தனையுங் கொண்டு. (கஉ)

இவ்வகையே சுவேதனேடும், அபிமன்னுவினேடும், துருபத ராசனேடும், சாத்தகியுள்ளிட்ட தம்பிமாரோடும், சாம்பன் பிரத்யும்ந னுள்ளிட்ட பிரதான புத்திரரோடும் ஸ்ரீவாசுதேவர் ஸ்ரீபலதேவர் வந்துகாண மனமகிழ்ந்து இனி திருந்தவிடத்துச் சுவேதனைக் கொண்டு சென்று மச்சாராசனுக்குக் காட்ட அவன் எத்தன்மையனுய் யாது செய்தானே வெனில் :—

15. செல்வனைப் புல்கித் திருநெடுங்கண் ணீர்சோர
வெல்ல விருந்த வினையேனை—யல்லற்
படவந்தா யென்றும் படர்ந்தனையோ வென்றுந்
தடவந்தான் றன்மகனைத் தான். (கங)

இவ்வகை, தன் செம்மலர்க்கண் ணீரருவி சோர விம்மி விம்மி, வெய்துயிர்த்துச் சுவேதனைத் தழுவிக்கொண்டு சாலப்பொழுது சிந்தித்திருந்து ஸ்ரீவாசுதேவனை நோக்கி யாது சொன்னன் விராடராசன் :—

16. வாழி திருவடியாய் மண்ணுலகை மூவடியா
லேழுலகுங் கொண்ட வினையடியாய்—சூழொளிசேர்

பொங்கிருந்தார் வேணி புனையுந் திருவடியா
யெங்கிருந்தான் சொல்லா யிவன். (கச)

அன்றியும்,

17. எங்குத் தலைப்பட்டா யெங்கிவன்போய்த் தான்பயின்று
னங்கிவனை யுற்றனவு மாழியா—யிங்கிவனை
யாணிழந்த காரணமு மெல்லா மெமக்கறிய
வேனமாய் நின்று யியம்பு. (கரு)

எனக்கேட்டு யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :--

18. செற்றவனைக் காய்ந்த திறமுஞ் சிவேதன்போய்
நற்றவங்க ளுடினது நன்றாக—மற்றவன்றான்
தங்கட் குதவினதுந் தார்வேந்தற் குற்றுரைத்தான்
வெங்கட் கடாயானை வேந்து. (கசு)

ஏ-து.—'இவன் பண்டு சுவர்க்கவாசியாய் வாழுங்காலத்து, அஷ்ட வசுக்கள் இவனை ஒரு காரணத்தினாற் சபிப்ப, அச்சாபம் இவன் பேரொழியதோர் பகழியினால் எவுண்டு மயிலுருவாய் நின்னருகு வீழ்தலும், நீ அஃதுணராது முனிய ஒரு பரிசினால் உய்ந்து போந்து பரமேசுவரனை நோக்கிப் பலகாலந் தபசு பண்ணி ஆங்கு அவன் பிரசாதத்தினால் திவ்யமான கவசமும் அக்ஷயமான ஆவநாழியும் பெற்றுப்போந்து சுவர்க்க சமானமாகிய ஸ்ரீமத் துவாரகாபதியில்......சூரரோடு எங்கட்கு அமர்விளைந்தவிடத்துப் பதினாறுயிரம் சூரரையும் அரனது வரத்தின் திவ்யசரத்தினாலே கொன்று வீழ்த்து, யாதவர்க்குள்ள பகைகெடுத்துக் கொடுத்து வீற்றிருந்தவிடத்துக் குருபதி தருமபுத்திரன் வெளிப்பாடு கேட்டு இங்கு வருகின்ற என்னோடும் வந்தான்' எனக்கேட்டு மகாப்பிரியஸ்தனாய் இளவரசியற்ற நாள்வரைக வென்று இரத்தினாபரணமும் இராசபரிசின்னமும் வஸ்திரராசியும் மனமகிழ்ந்தருளி அளவளாவி இனிதாங்குச் செல்லாநின்ற நாளகத்து ஒரு நாள் மத்திரராசன் சல்லியன் யாது செய்தான் :—

19. மத்திரத்தார் கோமான் மருமகன்றன் பாலணைய
வித்திரத்து மேல்வந்தா னென்றென்று—சித்திரத்து
மாநாக முன்னுயர்த்த மன்னன் வழிவிருந்து
தானாகச் செய்தான் சமைத்து. (கஎ)

இவ்வகை மருமக்கள் வெளிப்பாடு கேட்டு வருகின்ற சல்லியனைத் துரியோதனன் கண்டு, 'இவன் மகா பலபராக்கிரமன்; சத்திய வாதி; இங்கு இவன் போவதன் முன்னம் அங்கீகாரம்பண்ணவேண்டும்' என்று

மற்று அவனுக்கும் மகாசேனைக்கும் தருமபுத்திரன் விருந்து செய்தானாகக் கொற்றவனும் தன் இராச்சியம் முற்றும் விருந்து செய்வித்துச் செல்லா நிற்ப, அக்கணத்துச் சல்லியனும் அஃதறியாமல் விருந்தருந்தி யிருந்த விடத்து, கதுமெனத் துரியோதனன் வெளிப்பட்டு, தன் குறைவெறுப்பும் தன்சோறு உண்டமையுஞ் சொல்லித் தனக்குப் படைத்துணை செய்வானாக மற்று அவன் கைப்பிடித்து யாது சொன்னான் துரியோதனன் :—

20. முன்னொருவன் செய்யு முபகார மூவுலகந்
தன்னைக் கொடுத்தாலுஞ் சாருமோ—வென்னே
யுயிர்க்குறுதி யாக வொருவர்சோ றுண்டார்
பிறர்க்குரிய ராவரோ பேசு. (கஅ)

எ-து.—என் சோறுண்டு என்னுடன் இனிதுரைத்துப் புறமன்னர்க்குப் படைத்துணையாமது யுத்தவீரர்க்கு யோக்கியமன்று கண்டாய் என வேண்டிக்கொண்டு பேதிக்கப் பேதப்பட்டுத் துரியோதனனுக்கு உடன்பட்டுப் பின்னை யாது செய்தான் சல்லியன் :—

21. அரவுயர்த்தோன் சல்லியனுக் காங்குவழி தன்னில்
விரவுதரு மன்விருந் தென்று—கரவினிடுஞ்
சோற்றின் வலியாற் றுவக்குண்டா னீதன்றோ
மாற்றரசர் வஞ்சித்த வாறு. (கக)

இவ்வகை துரியோதனன் வஞ்சனையாற் சல்லியன் துவக்குண்டு மற்று அவனுடன் அஸ்திநபுரம் நோக்கிப் போகின்ற எல்லைக்கண், துரியோதனனை நோக்கிச் சல்லியன் சொல்லுவான், 'தருமபுத்திரனைக் கண்டு மற்று அவன் சந்தொழியாதவாறு சொல்லிவருவேன்' என்றானைத் தகைந்து 'நீ யங்குப் பேதகப்படாமல் வருவாயாக' எனக் கேட்டு யாது சொன்னான் சல்லியன் :—

22. தஞ்ச மெனவொருவர் சோறுண்ட தாளாண்மை
வெஞ்சமரி லன்றி விளிவரோ—தஞ்ச
மவர்க்காக வந்தே னரவுயர்த்தாய் மீட்டா
யெமக்காமா றீதோ வியம்பு. (உ0)

என்றிவ்வகை 1சொல்லிப் பின் யாது செய்தான் சல்லியன் :—

23. அத்திப் பதிக்கே யடிப்படையைத் தானேவி
மத்தக் களிறனையான் வந்தணைந்தான்—மொய்த்தமணிச்

(பா—ம்.) 1 துரியோதனன் கேட்கச் சொல்லி யாது.

சென்னியான் முன்வணங்கத் தேர்வேந்தர் மார்மானும்
பன்னினு னெல்லாம் பரிந்து. (உக)

இவ்வகை தன் பெரும்படையைத் துரியோதனனுடன் அஸ்திநபுரத் தேறப் போகவிட்டு உபலாவிய நகரம் புகுந்து தருமபுத்திரனைக் கண்டு யாது சொன்னான் சல்லியன் :—

24. அரவுயர்த்தோன் செய்தவினை யாங்குவழி தன்னின்
முரசுயர்த்தோன் மூண்டவிருந் தென்றே—கரவினிடுஞ்
சோற்றின் வலியாற் றுவக்குண்டேன் கண்டாயே
மாற்றரசர் வஞ்சனைக்கே வந்து. (உஉ)

என்றிவ்வகை நீதிமார்க்கத்துட னின்ற மத்திரராசனுகிய சல்லியனை நோக்கி யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன் :—

25. எங்க டுணையா யெமக்கா யவர்க்கானுய்
கங்கைசூழ் நாட்டவர்தங் காவலனே—துங்கப்
படைக்கடைமுன் னீநிற்கப் பாரதப்போர் வெல்லக்
கடைப்படுமோ வென்றான் கலந்து. (உங)

எ-து.—நின்னைப் பிரமாணித்துத் துரியோதனன் எங்கள் இராச்சியந் தாராதளவில் யுத்தம் பண்ணியாகிலும் கொள்ளக்கடவோ மென்றிருக்க, எமக்குத் துணையாகாதபடி வஞ்சனையால் துரியோதனன் சோறுண்டு மற்று அவனுற் பேதப்பட்டு வந்தாயாகின், மற்று அவனுக்கு நீ துணையாய் நிற்க அவனை யாவராலும் வெல்ல வரிது; அல்லால் நின்னை வெல்லும் பிரகார மாகிலும் பிரசாதிப்பாயாகெனக்கேட்டுக் கதுமென உடன்பட்டு யாது சொன்னான் சல்லியன் :—

26. முன்னை வினையான் முரசுயர்த்தாய் நின்னுடைய
கையி னெடுஞ்சரத்தாற் கால்சாய்வே—னென்னைக்
கொலப்படுவா யென்றுசொல்லிக் கூறினான் மாற்றார்
வெலற்கரிய சல்லியன்றான் மீட்டு. (உச)

இவ்வகை மத்திரராச சல்லியன் விதியாலுள்ள பகையினுல் விருத் தாந்த முரைத்துச் சமரபூமியில் நின்னால் நான் கொலப்படுவே னென்று குறித்துப் பேசி விடைவேண்டுகின்ற சல்லியனை நோக்கி யாது சொன் னான் தருமபுத்திரன் :—

27. என்னே விதியின் வலியிருந்த வாறென்று
பொன்னேர் முகம்வாடிப் பொங்கழலான்—முன்னேபோய்

மற்றேதுஞ் சொல்லி மறித்திரா தாங்கவற்குக்
குற்றேவல் செய்நீ குறித்து. (உரு)

என்றிவ்வகை தருமபுத்திரன் சொல்லி விடைகொடுப்ப யாதுசெய்தான் சல்லியன் :—

28. இன்னனவுங் கூறி யெறிபுனல்வாய் மத்திரத்தார்
மன்னவனு மீண்டு வழிக்கொண்டான்—பின்னைப்
பொருந்தாத மன்னவரைப் போர்வெல்ல [1] வென்றிங்
கிருந்தா னிமையோர்க் கிறை. (உகூ)

இவ்வகை சல்லியன் மீண்டுபோகத் தருமபுத்திரன் சோகிதனுய் வழிவிடா நின்றதனை ஸ்ரீ வாசுதேவன் கண்டு முறுவலித்தருளி இனிது அங்குச் செல்லாநின்ற நாளகத்து ஒருநாள் யாது நிகழ்ந்ததோ வெனில் :—

29. அங்க ணிருமருங்கு மன்ன ரயலார
வெங்கு மிடமின்றி யீண்டிற்றே—பொங்கொளியான்
றேர்வேந்த ரைவரையுந் தீதின்மை கேட்டுவந்த
பார்வேந்தர் மன்னர் படை. (உஎ)

இவ்வகை பராஷ்ட்ரத்து க்ஷத்திரியரும் மித்திர பாந்தவத்தாரும் வந்து எல்லாத் திசையு நிறைய [2]ஈண்டி யினிதிருந்தான் தரும புத்திரன் என்றவாறு. அப்பொழுது விராடராசன் எது செய்தான் :—

30. வின்மருவுந் திண்டோள் விசயன் றிருமகற்குத்
தன்மக ளுத்தரையைத் தான்கொடுத்தா—னன்மகிழ
நல்லியாணர் நாடி நகரங் களிகூரக்
கல்லியாணஞ் செய்தான் கலந்து. (உஅ)

இவ்வகை உத்தரையை அபிமன்னுவுக்குக் கொடுத்து உலகமகிழக் கல்லியாணஞ்செய்து பாண்டவரும் மனமகிழ்ந்திருந்து அங்குச் செல்லாநின்ற நாளகத்து, ஒருநாள், தருமபுத்திரனையும் மித்திர பாந்தவத்தாரையுங் கொண்டு சென்று, உபலாவியமென்னும் நகரம் நண்ணி, உத்தரனல் அமைக்கப்பட்ட பாடி வீடுகளில் பார்வேந்தரை இருப்பாராக்கிச் செல்லாநின்ற நாளகத்து, ஒருநாள், தருமபுத்திரன் க்ஷத்திரியர் புடைசூழக் கண் கவருங் கழிவனப்பிற் கருங்குழலியர் வெண்சாமரை யிரட்டச் சிங்காதனத்துமிசை யிருந்த பொழுது, பதுமநாபன் முகம்நோக்கி யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் யக்கியசேனன் :—

(பா—ம்.) 1 என்றே யிருந்தான். 2 ஈண்டினிது.

31. பட்ட நுதல்யானைப் பாண்டவரோ டாடவர்க
ளொட்டிய நாளே யுறைந்தார்கள்—விட்ட
நறுமா மலர்ப்படப்பை நன்னாட்டிற் றாயம்
பெறுமா றுலகளந்தாய் பேசு. (உகூ)

எ-து.—'அஸ்திநபுரத்துச் சூதாடிய ஞான்று துரியோதனனுடன் ஒட்டிய பரிசே பதின்மூன்று சம்வற்சரமும் உறையப்பட்டது; இனி இவர்கள் இராச்சியம் பெறுமாறு நிருமித்துச் சொல்' என்ன, யாதருளிச் செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

32. ஆண்டு பதின்மூன்றுஞ் சென்றன வென்றுரிமை
வேண்டி விடுக விறல்வேந்தீர்—வேண்டினாற்
பார்காட்டித் தந்தானேற் றந்தானுந் தாரானேற்
போர்காட்டிற் றன்றே பொர. (௩௦)

எ-து.—சத்திய வாக்கியம் வழுவாமல் அஸ்திநபுரத்து ஒட்டியபரிசே பதின்மூன்று சம்வற்சரமும் காடுறைந்து வந்தார்; இனித் தருமபுத்திரன் இராச்சியம் பெறுமாறு ஏது? என்று பீஷ்மர் துரோணர் விதுரரையும் சாக்ஷியாக வைத்துத் துரியோதனனை இராச்சியம் வேண்டத் தாரானாகில் யுத்தஞ் செய்தாகிலும் உரிமை கொள்ளக்கடவோ மென்று ஸ்ரீவாசு தேவன் அருளிச்செய்யக் கேட்டு அருகிருந்த ஸ்ரீபலதேவன் யாதருளிச் செய்தான் :—

33. அவனு முடிக்குரியான் றேன்ற லவனுக்
கிவனு மிடுகவற்றாற் றேற்று—னவனு
மரசிழவா வண்ண மறிந்துரைமி னென்றான்
வரைகெழுதோண் மன்னன் மதித்து. (௩க)

எ-து.—இக்குலத்து ஜ்யேஷ்டனாயினான் மகனாதலிற் றுரியோதனன் தருமபுத்திரனை நிக்கிரகித்துக் கொண்டானுமல்லன், ஸ்ரீபீஷ்மர் துரோணர் விதுரரைச் சாக்ஷியாக வைத்துத் தோற்றது என்றும், தொல்லுரிமை யென்றும் இவ்விரண்டுஞ் சிந்தித்துத் தருமபுத்திரனுக்கும் துரியோதன னுக்கும் சந்தாகுமாறும் இதமாமாறும் எண்ணித் துணிவீராமின் என்று ஸ்ரீ பலதேவன் சொல்லக் கேட்டு யாது சொன்னான் சாத்தகி :—

34. மான மணிவரைத்தோள் வாழ்வேந்தீர் மற்றிவன்றன்
மேனியிற் காட்டி வெளுத்ததே—தானே

ரறத்தினு லன்றியே யன்பொருபா லோடி
மறத்தினுற் கட்டுரைத்த வாக்கு. (௩௨)

எ-து.—சத்திய விரதன் தருமபுத்திரன் யக்கியஞ் செய்ததற்குச் சமியாது க்ஷத்திரிய தருமந் துறந்து குருவசன மலங்கி............விட்டுக் கூவிக்கொண்டு சகுனி வல்ல மாயச்சூதினுற் சபாமண்டபத்து வஞ்சித்துச் சூதாடி வஸ்துராசியும் வாகனமும் வளநாடும் வரையூர் பதியையும் கொண்டானை நீதிமார்க்கஞ் செய்தானென்று துரியோதனனைப் பக்ஷபாதித்து இராச சபையின்கட் பேசுகின்ருய்; உருவினகத்தே யுணர்வென்பது ஸ்ரீபலதேவனிடைக்கே காணப்பட்டதென்று சாத்தகி முனிந்துரைப்ப, மற்று அவனைக் கைகவித்து யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

35. மூத்தா னிருக்க விளையா னரசாடல்
கோத்தரும மென்கின்ருய் கொற்றவனே—மாத்தண்
செறிகுன்றத் தெள்ளருவி சேயலைக்கு நாடா
நெறிகுன்றச் சொல்லுவதோ நீ. (௩௩)

எ-து.—குருவசனம் பரிகாரமாகக்கொண்டு சுவாமியா யிருந்துள்ள தருமபுத்திரனை யிகழ்ந்து வஞ்சித்துச் சூதாடி மண்கொண்டது இராசதரும மன்றுகாண் என்று, விவஸ்தையழிந்து பின்னும் இராச்சியங் கொடாமலிருப்பது கேட்டார்க்கு வழக்கன்றே யென்றும் ஸ்ரீ பலதேவனை நோக்கியுரைத்து, பின்னும் தருமபுத்திரனை நோக்கி, 'ஈண்டுள வுங்கள் உரிமை வேண்டிப் புத்திமானுயிருப்பா னெருவ புரோகிதனை யழைத்துத் துரியோதனனிடைக்குப் போகவிடுத்து இராச்சியம்வேண்டி மற்று அவன்தன் இருதயமறிந்து, தாரானுகில் எமக்கு அறிவிப்பீராமின்' என்று அருளிச்செய்து, கதுமென மற்று அவரை விட்டு நீங்கி யாதுசெய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன்:—

36. முன்னை முதற்பொருளாய் மூவுலகுந் தானுகிப்
பின்னை யமரர்களாம் பெற்றியான்—றன்னையே
யெண்ணினு ருள்ளத் திடரகற்ற வல்லானு
நண்ணினு னத்துவரை நன்கு. (௩௪)

எ-து.—தருமபுத்திராதிகளுக்கு விடைகொடுத்து உபலாவிய நகரம் விட்டு நீங்கிச் சத்திய சாத்தகியையும் திட்டத்துய்மனையும் மற்றும் சுவேதனை யொழிந்த இராசகுமாரரையும் விருஷ்ணி வீரருள்ளிட்ட ஸ்ரீநாராயண கோபாலரையும் உடன்கொண்டு தவளசத்திரம் மேல் நிழற்ற, கருடக்கொடி விசும்பணுவ, எம்மருங்கும் எழின்மணிக் கவரி அருகிரட்ட எழுந்தருளி ஸ்ரீமத் துவாரகாபதி புகுந்தருளினுன் தேவதேவன் ஸ்ரீவாசுதேவன் என்ற

வாறு. இப்பால், சிறிது பொழுது கழித்துத் தருமபுத்திரனும் விராட ராசனும் ஒரு தனியிருந்து செய்யத்தக்கன குறித்து வீற்றிருந்தவிடத்து, தருமபுத்திரனை நோக்கி யாது சொன்னான் பாஞ்சாலராசன்:—

37. உரிமைதனை வேண்டி யொருவனைநாம் விட்டாற்
பெருமையர வக்கொடியோன் பேசில்—வெருவச்
செருவிளைத்துப் பார்கொள்ளச் செங்கணெடு மாற
னருவரைத்தோ ளன்றோ வரண். (௩௫)

எ-து.—சாதுசனங்கள் துணையாவது முன்பு சென்று வேண்டினார்க் கன்றோ என்றும், துரியோதனன் இராச்சியந் தாரானாகில் பின்னை யுத்தம் பண்ணியாகிலும் பூமி பரிக்கிரகிக்க வேண்டுமென்றும், புத்திபூர்வமாக ஸ்ரீ வாசுதேவன் அருளிச்செய்தபடியைக் குருவசனமாகக் கொண்டு துணிந்து, நமக்கு யுத்த பூமியில் வந்து துணைசெய்வார்க்கும் தரணிபாலர்க்கும் உங்கள் வெளிப்பாடும் தீதின்மையும் பண்ணிய விவஸ்தையழியாமல் வந்து இராச் சியம் வேண்டி விடுவதாகத் துணிந்தவாறும் பேசி, ஈண்டன் விடுப்பாயாக என்று பாஞ்சாலராசன் சொல்லக் கேட்டு, பலவேறு வகைப்பட்ட தூதரை யும் பராராஷ்ட்ரங்களுக்குப் போக்கி, துரியோதனனிடைக்குப் போவார் யாவரோ வெனத் தெரிந்து, தம்முடைய புரோகிதனாகிய தௌமியனை யழைத்து யாது சொல்லி விடுத்தான் தருமபுத்திரன்.

38. தந்தைக் குரியதுவுந் தானுள நானுள
வெந்தைக் குரியதொன் றீயுமே—வந்து
புனத்தினைக்கே மான்புகுதும் பொன்வரைசூழ் நாடன்
மனத்தினைக்கண் டாய்வை யறிந்து. (௩௬)

எ-து.—நீ சென்று அஸ்திநபுரம் புக்குத் திருதராஷ்டிரனை முன்னங் கண்டு எங்கள் தீதின்மையும் வெளிப்பாடும் பேசி, மற்றவனை அனை வோரும் பண்ணிய நமஸ்காரமும் விண்ணப்பஞ் செய்து, அவன் பிர சாதத்தினால் பீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் அசுவத்தாமா வுள்ளிட்ட மித்திர பாந்தவத்தாரைச் சாக்ஷியாக வைத்துத் துரியோதனனைக் கண்டு, முன்னம் ஒட்டிய காலங் கழிந்த பட்டாங்கு முரைத்து இராச்சியம் வேண்டினால், தாரானாகில் அர்த்தராச்சியந் தரினுங் கொண்டு போதுக என்று புரோகி தனை விடுப்ப, அவனும் விடைகொண்டு புறப்பட்டு இரண்டு திவசம் வழி யிற்றங்கி மூன்றாந் திவசம் அஸ்திநபுரம் புகுந்து, திருதராஷ்டிரனைக் கண்டு தருமபுத்திராதிகள் வெளிப்பாடும் தீதின்மையும் மற்றவர் நமஸ்கார மும் விண்ணப்பஞ்செய்து, ஆங்கவனை விட்டு நீங்கித் துங்கக் கருவிக் காடாக் களிற்றுத் துரியோதனனைக் காண்பானாகப் புரோகிதன் சென்ற எல்லைக்

கண் இராசராசன் துரியோதனனிருந்த இராசப்பிரதாபம் யாங்ஙனமோ வெனில் :--

39. சுற்றத் தவர்சூழத் தொல்லரசர் போற்றிசெய்யக்
கற்றை மணிக்கவரி காலசைப்ப—முற்றும்
பொருந்தாத பஞ்சவரைப் பொய்ச்சூதில் வென்று
னிருந்தா னெழிலா சனத்து. (௩எ)

இவ்வகை யிருந்த துரியோதனனைப் புரோகிதனுஞ் சென்று கண்டு ஸ்வாகதஞ்சொல்லி நிற்ப, மற்றந்தப் பார்வேந்தனும் ஆசனமு மடைக்காயுங் கொடுத்து அளவளாவி இனிதிருந்த எல்லைக்கண், இராசராசனாகிய துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்னான் புரோகிதன்:—

40. காடுறையு மாண்டுங் கரந்துறையு மாண்டும்போய்
நாடுறையும் பாண்டவர்நா ணண்ணியவா—னீடுறையிற்
பூவேந்து வாவிப் புனலேந்து நன்னாடா
கோவேந்தே [1] யாதுன் குறிப்பு. (௩அ)

எ-து.—தருமபுத்திரனுக்கு நீ செய்த விவஸ்தைநாள் சமாத்தியாயிற்று; இனி உன் கருத்து என்கொலோ? எனப் பேசிப் புரோகிதன் கேட்ப, யாது சொன்னான் துரியோதனன் :—

41. நற்றேர் விராட னகரத் திருந்தவற்குக்
குற்றேவல் செய்து [2] குறைந்தாரேன்—மற்றினியோர்
நன்னாடு மன்னவனு நாடுகபோய்க் காலத்தா
லென்னாடு கைவிடேன் யான். (௩௯)

எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் புரோகிதன்:—

42. தன்றாதை தன்னுரிமை தானாள நானாள
வென்றாதை யென்னுரிமை யீயுமே—முன்றாதில்
வண்டிரங்குந் தாரான் மனமறிந்து மற்றிதனைக்
கண்டுரைத்து வாவென்றான் காண். (௪0)

எ-து.—முன்னம் ஒட்டியபரிசே காடுறைந்து விராடபுரத்து வெளிப்பட்டிருந்தமையால், இனித் தந்தைக்குரியது தானாள, எந்தைக்குரியது யானாள விடுவதுவே இராசதருமமென்று உரைத்தான் தருமபுத்திரன் என்று புரோகிதன் சொல்லக்கேட்டு யாது சொன்னான் துரியோதனன்:—

(பா—ம்.) 1 என்னுன். 2 வெறுத்தாரேல்.

43. எந்தைக் குரிய தெனதே யிடுகவற்றுற்
றந்தைக் குரியதுமுன் றூன்றேற்றூன்—முந்தி
வலனு ணெடுங்கொடிமேன் மாமுரசங் கொண்டா
னிகருய மென்னே வினி. (சக)

இவ்வகை நீதிமார்க்க மழியப் பேசக்கேட்டுத் துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்னுன் விதுரன்:—

44. காடுறைந்த பின்னைக் கரந்துறைந்தா லுங்கட்கு
நாடுதரு வேனென்ற நாப்புரண்டாற்—கோடுதியே
கொள்ளா துலகங் குறுகா டிருநம்மை
நல்கார் பெருந்தக்கோர் நன்கு. (சஉ)

எ-து.—'பன்னிரண்டு சம்வற்சரம் காடுறைந்து ஓராண்டு கரந்துறைந்து பின்பு வந்து உங்கள் இராச்சியங் கொள்ளக்கடவீரென்று விவஸ்தை செய்த நாண்முதல், தருமபுத்திரன் தம்பிமாரோடும் போய்ப் பலகாலங் காயக்கிலேசப்பட்டு வந்து தம்முரிமைவேண்டச் கொடாயாகில், உனக்கும் உன் மித்திர பாந்தவத்தார்க்கும் மரணமே நிச்சயங் கண்டாய்' என்று விதுரன் சொல்லக்கேட்டும் உடன்படாதிருந்த துரியோதனனையும் திருதராஷ்டிரனையும் முகநோக்கி யாது சொன்னுன் விதுரன் :—

45. அன்றுன் சிறுவன் றுணிந்தனவு மவ்வவனே
யின்றென்சொற் கேளாத வேழைமையு—நன்றென்றே
ஞாலக்கோ ளாயுள்ள நல்வேந்த ரெல்லோர்க்குங்
காலக்கோ ளாகக் கருது. (சங)

எ-து.—'துரியோதனன் முன்னம் துச்சாசனனை விடுத்துத் துரோபதியைக் கேசக்கிரகணஞ் செய்த ஞான்று தருமபுத்திரன் க்ஷமித்ததனை எதுவென்று கருதுகின்றீர்? அவர்க்கு இராச்சியங் கொடுத்து அகற்றுவீராகில், அன்று நீர் செய்த அநாசாரமெல்லாம் ஆசாரமாங் கண்டீர்' என்று விதுரன் சொல்லக்கேட்டும் உடன்படாதிருந்த திருதராஷ்டிரனையும் துரியோதனனையும் முகநோக்கி யாது சொன்னுன் ஸ்ரீ பீஷ்மன் :—

46. ஏற்ற செருக்களத்தி லெல்லோமை யுங்குறித்த
கூற்ற மிரண்டினையுங் கோள்விலக்கி—யேற்றங்
குருநாடு பாகமே கொள்கிற்பார் கண்டா
யொருநாடு வேந்தர்க் குரை. (சச)

என்று, பின்னுஞ் சொல்லும் ஸ்ரீ பீஷ்மன் :—

47. மண்டபத்துக் கூவுவித்து மாமடிதன் வஞ்சனையாற்
கொண்டதனிப் பாகங் கொடாயாகி—ஒண்டர்
குலவேந்தர் தாங்களே கொள்விப்பார் கண்டாய்
நலவேந்தர் வேந்தாதந் நாடு. (சரு)

எ-து.—"'வீமசேனன் தண்டாயுதம் பிடித்துக் காலாளாய்வந்து இழியு மாகிலும், அருச்சுனன் காண்டீவங் கைப்பிடித்து அடல் நெடுந்தேரேறிவரு மாகிலும்—தேவராசன் ஸ்ரீ வாசுதேவனை முன்னீடாகக் கொண்டு திரிலோ கங்கள் கூடிவரினும், காலன் தானே பாசம் பிடித்துத் தும்பை சூடி வந்து நிற்குமாகிலும் மற்று அவரை யுத்தபூமியில் வெற்றிகொள்ள யாவர்க்கும் அரிதுகண்டாய் ; ஆதலால், அவருடனே யெதிருமாகில் எரிசுடர் விளக்கில் விட்டில் பறந்தாற்போல வீமார்ச்சுனர் கோபாக்கினியில் இத்தனைவோமும் புக்கு அவியினல்லது மற்று அவரை யுத்தபூமியில் வெற்றிகொள்ள அரிது கண்டாய்' என்று ஸ்ரீ பீஷ்மன் சொல்லக் கேட்டு யாதுசொன்னான் கன்னன் :—

48. அழித்தழித்தென் கண்முகப்பே யர்ச்சுனன்ற னுண்மை
யிழித்தவரை நல்லாட்க ளென்றோய்—சுழித்தரங்கஞ்
சிந்தியோ டும்பழனச் சேணுடா பாண்டவர்க்கா
வந்தியோ கங்கை மகன். (சகூ)

எ-து.—'ஸ்ரீ பீஷ்மன் சூத மாகதரைப்போலப் பாண்டவரைத் துதித்து வாழ்கின்றான் ; அபத்தமாயிற்றோர் சொல்லைப் பொறுத்துக்கொண்டு வாழ் கின்றோ மற்றல்ல ; வேயொன்று எரிபரப்ப மூங்கிற்காடு கொளுத்தினாற் போல மற்றிவன் நிற்கவன்றோ நமக்கும் நம் மகாசேனைக்கும் விதனம் வரு கிறது' என்று கன்னன் சொல்லக்கேட்டு மற்றிவனைக் கைகவித்துத் துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்னான் ஸ்ரீ பீஷ்மன் :—

49. தையல் சுயம்வரத்துஞ் சாய்த்துன்னை யீர்த்தமரர்
பொய்கைக் கரைப்பிணித்த போதகத்து—மையா
நிரைதுரந்த வஞ்ஞான்று நின்றோமே யன்றோ
வரைதிரண்ட தோளாண் மகன். (சஎ)

இவ்வகை அங்கராசன் அபசயங்களைக் கங்காசுதன் சொல்லக் கேட்டு மிகவும் வெய்துயிர்த்து யாது சொன்னான் கன்னன் :—

50. மூதாதை தன்னை முகநோக்கித் தான்முனிந்து
போதாருஞ் சோலைப் புனனாடா—னீதானும்

வாயறியாய் மன்னர் வலியறியாய் வன்செருவிற்
போயறியா யென்னே புகன்று. (சஅ)

எ-து.—இவன் விருத்தனுகையாலும் யுத்தயோக்கிய னல்ல வாகையாலும் குருவசனமே பரிகாரமாகக் கொண்டு குணமல்லாதன கூறுகின்றானென்று பின்னும் சொல்லுங் கன்னன்:—

51. அத்திரங்க ளீந்தானை யம்பை பொருட்டாக
வித்தகத்தாற் பண்டொருகால் வென்றான்போ—லித்தனையே
கல்லாத புல்லறிவிற் காங்கேயன் றான்செய்த
வல்லாண்மை சொல்லுதிரோ மற்று. (சகூ)

எ-து.—வித்தைகளும் திவ்வியாஸ்திரங்களும் வேண்டினார்க்கே தானம் பண்ணி நிராயுதனுயிருந்த பரசுராமனை அவன் கொடுத்த திவ்வியாஸ்திரத்தினுல் மற்று அவனை வென்றதல்லது, மற்றிவனுற் செய்யப்பட்ட பராக்கிரமங்க ளுளவாகில் இன்னதென்று க்ஷத்திரியர்கள் சொல்லுவீராயின் என்று கன்னன் சொல்லக்கேட்டு யாதுசொன்னுன் ஸ்ரீபீஷ்மன் :—

52. காளையர்கள் வாழ்வுங் கதித்தவர்கள் வில்வலியு
நாளை யறியலா நல்வேந்தே—வாளை
மடைத்தலையிற் பாயும் வளநாடர் கோவே
முடித்தலைகண் முன்னுருளும் போது. (ருo)

இவ்வகை பேசிப் பாண்டவர்க்கு இராச்சியங் கொடாதளவில் மற்றவருடன் மகாயுத்தம் உண்டாதலான், அஞ்ஞான்று அருச்சுனன் தன் அணி நெடுந் தேரேறி ஆவநாழியிற் கைவைத்தவிடத்து அதிரதருள்ளாரையும் யுத்தவீரரானுரையும் அவ்விடத்துக் காண்பேம்; மூலைக்குளிருந்து ஆள்வலியும் பராக்கிரமங்களும் பேசவேண்டுமோ? என்று பின்னுஞ் சொல்லும் ஸ்ரீ பீஷ்மன் :—

53. சித்திரனூர் வந்துன்றன் றிண்டோ ளுறப்பிணித்து
வித்தகவான் போகவே வில்விசய—னுத்தங்
கணிநெடுந்தே ரேறி யவனுடனே வென்றுன்
மணியணிதோட் கட்டறுத்தான் வந்து. (ருக)

எ-து.—சித்திரசேனன் என்னுங் கந்தருவராசன் நின்னைக் கட்டிக்கொண்டு போகின்ற ஞான்று இந்தக் காளை மன்னரும் படைவேந்தரும் புறகிட்டோட, அப்பொழுது அருச்சுனன் ஒருவனும் வந்து சித்திரசேனனை வெற்றிகொண்டு, உன் பெருவரை யகலத்துக் கட்டறுத்து விடுவித்து மற்றந்தக் கயிறு கொண்டுபோய்த் தன் அடி சரங்களுக்குத் தூக்கிட்டு வைத்தா

னுதலால் மற்றதனைச் சென்று பாருங்க ளென்று, பின்னுஞ் சொல்லும் ஸ்ரீ பீஷ்மன்:—

54. பாலூன்று நீணிரையும் பார்கொளப்போய்ப் பார்வேந்தீர்
வேலூன்றி நின்றீர் விராடனகர்—மாலூன்றும்
வாயம்பால் வாழ்விசயன் மற்றும்மை வென்றிலனோ
காயம்பா லாரக் கடிது. (ருஉ)

அன்றியும்,

55. சரந்துரந்து பார்த்தன் றனித்தேரை [1]யோட்டி
னிரந்தொருவர் நேர்வாரு மின்றிக்—குரங்கின்
கொடித்தேரைக் காணக் குழாஞ்சிதறி யோடும்
படித்தேரை யன்றோ படை. (ருங)

என்று பின்னுஞ் சொல்லும் ஸ்ரீ பீஷ்மன்:—

56. நாடறிய நாட்டார் சபையகத்தே பாஞ்சாலி
நாடறியத் தூசுரிந்த நாசத்தா—னுடறியத்
தன்னெவ்வந் தீர்க்கத் தழற்பூங் குழல்விரித்த
பெண்ணையவ் வண்ண மகள். (ருச)

அன்றியும்,

57. கங்கை தரித்தா னுடன்மலைந்த கட்டாண்மை
யங்கவன்ற னெஞ்சகமே யாங்கறியும்—பொங்கி
யருவானி லேறி யசுரரைமுன் கொன்ற
செருப்பூமி காணீர் செயித்து. (ருரு)

இவ்வகை கன்னனையும் மற்றிருந்த அரசரையும் நோக்கி அபசயங் கூறிப் பின்னும் நீதிமார்க்கம் வழுவாமல் துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்னன் ஸ்ரீ பீஷ்மன் :—

58. பாண்டவர்கள் காடுறைந்து பார்வேண்டப் பார்வேந்தே
யீண்ட னவர்க்குரிமை யீயாயேன்—மூண்டவர்கள்
தெய்வமே பற்றுச் செருவென் றுரிமையினுன்
மெய்வழியாக் கொள்வார் விரைந்து. (ருசு)

இவ்வகை சொன்ன ஸ்ரீ பீஷ்மனையும், அங்கிருந்த க்ஷத்திரியர்கள் சமூகத்தையும் நோக்கி நகைசெய்து துரியோதனன் சொல்லுவான் :—

(பா—ம்.) 1 ஓட்டி நிரைந்து.

'உன்னாலும், துரோணாசாரியனாலும், விதுரனாலும், கன்னனாலும், பராஷ்டிரத்துச் சர்வ க்ஷத்திரியராலும், மற்று முள்ள இராச குமாரராலும் எண்ணிறந்த [1]கச துரங்க பலத்தோடுங் காக்கப்படுவேனை வீமார்ச்சுனராலே சாதிக்கப்படுமென்றாய்; அதனால் பாண்டவர்க்கே பக்ஷபாதஞ் சொன்னாய் மூதாதை' என முனிந்து துரியோதனன் உரைப்பக் கேட்டும் யாது சொன்னான் ஸ்ரீ பீஷ்மன் :--

59. வலிமிக்க வாள்வீமன் வாளமரிற் சீறிச்
சலிமிக்க தண்டேந்திச் சார்ந்தாற்—புலிபுக்க
வாடு படுவது போனும் படுவமுன்ன
நாடு விடுவதுவே நன்று. (ருஎ)

என் றிவ்வகை யுரைத்து நீதிமார்க்கம் வழுவப் பேசுகின்றானை விட்டு நீங்கித் தன் கோயிலுக்குப் போனான் ஸ்ரீ பீஷ்மன். இப்பால், மற்றங்கிருந்த க்ஷத்திரியரில், துரோணாசாரியன் துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்னான் :--

60. உன்னுடைய பாக முனக்கே நிலையாக
வன்னவர்கள் பாக மவர்க்காகப்—பன்னலையேன்
மண்ணாடு கைவிட்டு வாள்வீமன் றோள்வலியால்
விண்ணாடு வாழ்வீர் விரைந்து. (ருஅ)

இவ்வகை நீதிமார்க்கம் பேசிய துரோணாசாரியனைப் பேசுவதொன்றின்றி யிருந்த பார்வேந்தனை நோக்கி அவ்விடத்திருந்த கிருபாசாரியன் யாது சொன்னான் :--

61. தம்பியர்க டற்சூழத் தார்வேந்தர் போற்றிசைப்ப
வம்பவிழ்தார் [2] மன்னா மகிழ்ந்திருந்தாய்—வெம்பியிட
விந்நாடு கைவிட்டிங் கேதிலரா லேவுண்டு
பொன்னாடு வாழ்வீர் புகுந்து. (ருகூ)

அன்றியும்,

62. சொன்ன சவுதாயஞ் சோராமற் றாயவனே
மன்னவர்கள் பாகம் வழங்குதியே—லொன்னலரை
வென்றாயு மாதி விறல்வீமன் றோள்வலியைக்
கொன்றாயு மாதி கொடு. (சுO)

(பா—ம்.) 1 சதுரங்க. 2 மார்ப,

இவ்வகை கிருபாசாரியன் சொல்லக் கேட்டு முடிதுளக்கித் தானும் இருந்த ஆசனம் விட்டு நீங்கி இராசசமுகத்தார்க்கு விடைகொடுத்து, மற்று ஆங்குநின்ற பாண்டவதூதன் புரோகிதனுக்கும் வெவ்வுரையால் விடைகொடுத்துத் தன்கோயில் புக்கான் இராசராசன் துரியோதன னென்ற வாறு. இப்பால்,—

63. மன்றலந்தார் மன்னவனு மாக்கோயிற் புக்கதற்பின்
சென்றரசு வேண்டுந் திருமுனியு—நன்றிவர்தங்
கோத்தரும மென்னுக் குருமணிசேர் பூணுரு
மாத்தருமன் பாலணைந்தான் மற்று. (௬௩)

துரியோதனன் உடன்படாம லுரைத்த வெகுவசனமுங் கேட்டுப் புரோகிதனு மீண்டு போந்து உபலாவியநகரம் புகுந்து தருமபுத்திரனைக் கண்டு யாது சொன்னான் : புரோகிதன்—

64. வேந்தன் மறுப்ப விதுர னுரைத்தனவுங்
காந்தாரி கங்கைமகன் கட்டுரையுஞ்—சேர்ந்த
வடிமலர்க்கா லங்கர்கோன் வாக்கு முரைத்தான்
முடிமலர்த்தார் வேந்தற்கு முன். (௬௪)

இவ்வகை துரியோதனனிடையிற் போய் இராச்சியம் வேண்டின வாறும், அவன் பேசிய வெகுவசனமும், கன்னன்பேசிய கட்டாண்மையும், பீஷ்மர் துரோணர் விதுரர் உரைத்த நீதிமார்க்கமும் வழுவாமல் எல்லாம் உரைத்து நின்ற புரோகிதனை நோக்கி யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன்:—

65. மன்னன் மறுத்தனவு மற்றோ ருரைத்தனவுங்
கன்ன னுரைத்தனவுங் கட்டுரைத்து—மன்னவனு
நிந்தித்துச் சொன்ன நெறியெல்லா மாயனுக்குச்
சந்தித் துரைத்துவா தான். (௬௫)

எ-து.—துரியோதனனிடையிற் பேசிய நீதிமார்க்கங்களும், அதனை மறுத்துரைத்த மன்னருடைய பல வாக்கியங்களும், பீஷ்மர் துரோணர் விதுரர் உரைத்த நீதிமார்க்கங்களும், அவ்விடத்துக் கன்னன் பேசிய கட்டாண்மையும் வழுவாமல், யாவரும் அறியாதுபோய் ஸ்ரீமத் துவாரகாபதி புகுந்து தேவதேவன் ஸ்ரீவாசுதேவனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து மற்று அவன் அருளினபடி கொண்டு ஈண்டு வருவாயாக வென்று தருமபுத்திரன் விடைகொடுப்ப விடைகொண்டு யாது செய்தான் புரோகிதன் :—

66. தூய புரோகிதனும் போந்துதுவ ராபதியின்
மாயன் மலரடியில் வந்திறைஞ்சித்—தாயங்

கொடேனென்றான் வேந்தனக் கோவேந்த ரெல்லா
மடாதென்று ராழியா யாங்கு. (௬௪)

புரோகிதனும் போய் இரண்டு திவசம் வழியிற்றங்கி மூன்றாநாள் ஸ்ரீமத் துவாரகாபதி புகுந்து ஸ்ரீவாசுதேவனைக் கண்டு திருவடி தொழுது துரியோதனனிடையிற் றருமபுத்திரன் இராச்சியம் வேண்டிவிடுத்தவாறும், மற்று அவன் மறுத்தவாறும், ஸ்ரீபீஷ்மர் துரோணர் விதுரர் உரைத்த நீதிமார்க்கமும் மற்றும் உற்ற வார்த்தையெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்து நின்ற புரோகிதனை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

67. காடுறைந்த பாண்டவர்தங் கட்டுரிமை வேண்டிவிட
நாடுவிடே னென்று னலவேந்த—னீடுமினி
யர்ச்சுனனைக் கொண்டாங் கரசு தரக்கடவோ
மற்றுனக்கு வேண்டா மதி. (௬௫)

எ-து.—முன்னம் பேசிய விவஸ்தை வழுவாமற் காடுறைந்து வந்து தன் உரிமை வேண்டினுற் கொடானாகில், தருமபுத்திரன் சாபல்லியத்தாலும், உங்கள் உரிமையாலும், இராச்சியமுற்றும் நீங்களே கொள்ளத் தக்கன சாமர்த்திய முண்டா மாதலால், பாதிநாடு தரவொட்டுமோ விவனிடையிற் பஞ்சபூதம்? எனப் பேசி, அதற்குக் காரணமாக அருச்சுனனை என் பக்கல் வரவிடுவாயாக வென்று பின்னும் யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசு தேவன் :—

68. வண்டுவரை மன்னவனு [1]மாயவனைத் தானணைந்து
கண்டு வணங்கக் களிகூர்ந்து—தண்டார்
விரவித்தேன் மொய்க்கும் விசயனையென் பானீ
வருவிக்க வேகென்றான் மால். (௬௬)

என்று இவ்வகை யருளிச்செய்து, பின்னும் யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன்:—

அகவல்.

69. பன்மணித் துத்திப் பகுவாய் மன்னிய
பொன்னணி நெடுமுடிப் பொருந்தேர் மன்னவன்
வஞ்சக மில்லா வனப்புறும் வாய்மையர்
பஞ்சவர் தமக்குப் பார்கொடா தென்னையுங்

(பா—ம்.) 1 மாதவனை.

கார்திக் கடுத்து வருகின்றா தலிற்
பீடார் கமலப் பெரியோ னருளினால்
வாடாக் கற்பின் வலியொடு வந்த
விருபது தடக்கை யொருபது முடியோ
னாழ்கடல் சூழ்ந்த வணிமதி லிலங்கையைச்
சீர்கலி மாநகர்ச் செறிபொழி லகத்துத்
தோரணப் போரிடை யதிர்த்துப் பின்னை
நெருப்பு வாலா னிமிர்வாய் சிவப்ப
வெரிகொளுத் தியற்றியவ் விலங்கையைச் சுட்ட
வீரக் குரங்குதேர் மேலுயர்த்த காளையைக்
கோல மொவ்வாக் குருகுலக் குரிசிலை
யூன்கொண் மொய்ம்பி னொன்னார் முடிகளை
யரன்கொல் வாளி யல்குமாண் மையனைக்
காண்டிபத் தடக்கைப் பூணியன் மார்பினல்
வேந்தனை யழைத்து விரைகென விடுத்தனன்
பாந்தளிற் பாற்கடற் பள்ளிகொண் டானே. (கஎ)

70. முன்ன மறையவனான் மூவா முடியானைச்
சொன்ன வரவுடனே சோர்வின்றி—பின்னேபோய்ப்
பார்த்தனையென் பக்கற் பதறிவரச் சொல்லென்று
னார்த்தரவிற் பள்ளிகொண்டா னாங்கு. (கஅ)

இவ்வகை ஸ்ரீ வாசுதேவனும் புரோகிதனுக் கருளிச்செய்து விடைகொடுப்ப விடைகொண்டு போந்து உபலாவிய நகரம் புக்குத் தருமபுத்திரனைக் கண்டான் புரோகிதனென்றவாறு. இப்பால் துரியோதனன் நிலைமை யாதாயிற்றோ வெனில் :—

தௌமியன்றூது முற்றும்.

ஸ்ரீ வாசுதேவனைப் படைத்துணை யழைத்தது.

71. கஞ்சனைக் காய்ந்த கடல்வண்ணன் பாற்சென்று
வெஞ்சமத்து வேண்டுந் துணையாகச்—செஞ்சொலுடன்
சேராத பஞ்சவர்கள் சென்றிறைஞ்சு முன்னமே
சீராரு மன்னவனே செப்பு. (க)

எ-து.—துரியோதனனை நோக்கித் திருதராஷ்டிரன் சொல்லுவான்:— தருமபுத்திரன் முன்னம் போய்த் தங்கள் தீதின்மையும் வெளிப்பாடு முரைத்து ஸ்ரீ வாசுதேவனைத் தங்களுக்குத் துணையாக்கிக் கொள்வதன் முன்னம் நீபோய் ஸ்ரீ வாசுதேவனைக் கண்டு உற்றவார்த்தை யுரைத்து, உனக்கு மற்றவனைப் படைத்துணை செய்வானாக வேண்டிக்கொண்டு வருவாயாக என்று சொல்லக் கேட்டு அளவளாவி இது ஒக்குமெனத் துணிந்து யாது செய்தான் துரியோதனன் :—

72. தாமரையாள் கோனைத் தனக்குத் துணைவேண்டிக்
கோமறுகக் கோனாக மேந்தினான்—மாமகரம்
வண்டுவரைக் கேதவழ மாலோத மூடாடுந்
தண்டுவரைக் கேகினான் றான். (உ)

எ-து.—ஆதிமூர்த்தி அநந்தசயனன் மருவி யுறையும் ஸ்ரீமத் துவாரகாபதி நோக்கிப் போயினான் துரியோதனன். அது முன்னறிந்து, தன் கோயில் வாயில் காக்கும் துவாரபாலரை யழைத்துவிட்டு யாதருளிச் செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

73. மின்னு மணி [1]நாக வெல்கொடிமேற் றானுயர்த்த
பொன்னங் கழற்காற் புரவலனை—முன்னே
வரவுணர்த்தா தென்பால் வரவிடுமி னென்றான்
கரவுசெய்யுங் கையான் கலந்து. (ந)

[எனக்கேட்டு] துரியோதனன் வந்தால் என்னை யறிவியாமல் வரவிடுவிராமின் என்று துவாரபாலர்க் கருளிச்செய்து பின்னை யாது செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன்:—

74. சீரணிந்த செம்பொற்கா னட்டித் திகழ்ந்திலங்கும்
பேரமளி தன்னிற் பிறழ்ந்திலங்கப்—போரியலும்
வெஞ்சினமால் யானை விசயன் வருமளவும்
[2] வஞ்சனையாற் கண்வளர்ந்தான் மால். (ச)

அன்றியும்,

75. வண்டுவரை மன்னன் மதுரேச னாகவணை
யொண்டியொளி ராசனத்தி னொன்றன்மே—லண்டர்தொழ
மின்னனைய நுண்ணிடையார் மெல்லடிக டாம்வருட
மன்னவனுங் கண்டுயின்றான் மற்று. (ரு)

(பா—ம்.) 1 நாகம் வெல்கொடி. 2 வஞ்சனையாக்கண்.

இவ்வகை ஒரு தனி மண்டபமெய்தித் துரியோதனன் வரவு கேட்டு, அருச்சுனனையும் அழைத்துவிட்டுத் திருமுடிப் பக்கத்தே ஒரு செம்பொற் பீடமும் இடுவித்துத் தானும் பள்ளிகொண்டருளப் புக்கான் தேவதேவன் ஸ்ரீவாசுதேவனென்றவாறு. அவ்விடத்துத் துரியோதனனும் வந்தெய்தி மணி நெடுங்கோயிற் புகுந்து, பள்ளிகொண்டருளாநின்ற பரமயோகியைக் கண்டளவளாவ யாது செய்தான் : துரியோதனன்—

76. அஞ்சன வண்ண னறிந்து துயிலுகக்க
வஞ்சனையோ னன மணிமுடியா—னஞ்ச
வெழுந்தவிள நாக மெழிற்கொடிமேற் கொண்டான்
செழுந்தவிசின் மேலிருந்தான் சென்று. (௬)

எ-து.—பள்ளிகொண்டருளாநின்ற பரமபுருஷ னபிப்பிராய மொன்றுங் கருதாது தன் ராசமோகத்துடன் வந்து, சக்கரபாணி தாமோதரன் திருமுடிப் பக்கத்திட்ட செம்பொற் பீடத் திருந்தான் இராசராசன் துரியோதன னென்றவாறு. இப்பால்—ஸ்ரீவாசுதேவனை முன்னம் விடைகொண்டு போன புரோகிதனும் போய்த் தருமபுத்திரனைக் கண்டு உற்றவார்த்தை யெல்லா முரைத்துப் பின்னும் அருச்சுனனை நோக்கி யாது சொன்னான் : புரோகிதன்—

77. பாராளும் வேந்தன் பழிபாவ மென்றிவையொன்
றோரா துரைப்பானு முற்றெழுந்தான்—சீராரும்
பாண்டவர்தங் கோவேகேள் பாம்பணையான் றனைழைத்தா
னீண்டனுடன் போதா யிசைந்து. (எ)

எனக்கேட்டு அருச்சுனனும் மகாப்பிரிய மெய்திக் கதுமெனத் தரும புத்திரனைப் பணிந்து யாது விண்ணப்பஞ்செய்தான்: அருச்சுனன்—

78. என்ன குறையுடையே மெற்றைக்கு மெம்பெருமான்
றுன்னுந் துணைவனுமாய்த் தோழனுமாய்—முன்னிற்ப
தெல்லா மருளி யிடர்தீர்க்க வல்லான்பாற்
செல்லவோ வென்றான் றெளிந்து. (அ)

எ-து.—பத்தவற்சலன் ஸ்ரீவாசுதேவ னருளிப்பாடு கேட்க வேண்டாவோ? என்று அருச்சுனன் விண்ணப்பஞ் செய்யக்கேட்டு யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன்:—

79. எம்பெருமான் கேட்டா லிகல்வேந்த ரெண்ணமெலாந்
தம்பிநீ சென்றாற் றகவுரைத்து—வெம்பியிடில்

விண்ணவர்தங் கோமானை வெற்றித் துணையாக
[1] மண்ணவர்கண் முன்னே மதி. (௯)

எ-து.— ஸ்ரீ வாசுதேவன் பக்கல் போனால், அவன் திருவுளமறிந்து உனக்குத் துணை செய்வானாக வேண்டிக்கொண்டு, மற்று அவன் முன் வெகு வசன முரையாடாதிருந்து மண்கொடா மறவேந்தன் கருத்து முற்று மறிந்து, மற்றவ்விடத்து அத் துரியோதனன் போராளக் கருதிப் புகன் றுரைக்குமாகிற் சீராரு மாண்மையால் ஸ்ரீவாசுதேவனை உனக்குப் படைத் துணை செய்வானாக வேண்டிக்கொண்டு, மற்று அவன் பிரசாத பலத்துடன் வருவாயாகென்று பேசித் தருமபுத்திரன் விடை கொடுப்ப விடை கொண்டு போய் வீமசேனனைக் கண்டு யாது விண்ணப்பஞ்செய்தான் அருச்சுனன்:—

80. கூராழி தானுடைய கோமா னடீக்கிந்தப்
பேராழி வையம் பெரிதளிக்கச்—சீராருந்
தூதுவரக் காட்டினன் [2] செல்லுமதோ வென் றுரைத்தான்
போதலர்தார் வேந்தன் புகழ்ந்து. (௧௦)

எனக்கேட்டு யாது சொன்னன் வீமசேனன்:—

81. வில்லா லிலங்கை விறல்வேந்தை வேரறுத்த
வல்லாளன் முன்னே மறமுரைக்கி—லெல்லார்முன்
பாராளும் வேந்தனுடன் பாரதப்போர் யாஞ்செய்யும்
போராண்மை நீகுறித்துப் பேசு. (௧௧)

எ-து.— ஸ்ரீவாசுதேவன் பக்கற் போனன் துரியோதன னிருக்குமாகில், அவ்விடத்து இராச்சியங் கொடாது ஆள்வலியும் பராக்கிரமங்களும் பேசிப் போர்செய்யக் கருதுமாகில், ஸ்ரீவாசுதேவன் கேட்ப மற்று அவன் முன் யான் சமரபூமியில் செய்த பிரதிக்கினைகளையும் ஒழியாம லுரைத்துக் கதுமென வருவாயாகென்று வீமசேனன் விடை கொடுப்ப, விடைகொண்டு யாதுசெய்தான் அருச்சுனன்:—

82. நாரணன்றன் பாத நினைந்தெழுந்து நல்வேந்தன்
காரணங்க ளாகப்போர் கண்டுகப்பப்—போரணிந்த
வெஞ்சினமால் யானை விசயனுந்தான் போந்தந்த
மஞ்சனையா னூர்புகுந்தான் வந்து. (௧௨)

இவ்வகை அருச்சுனன் உபலாவிய நகரத்தினின்று புறப்பட்டு ஸ்ரீவாசுதேவன் பாத பதுமங்களை நினைந்துகொண்டு காடும் மலையுங்கடந்து ஸ்ரீமத் துவாரகாபதி புகுந்து ஸ்ரீவாசுதேவன் கோயில்வாயிற்கட்டு ஒழிந்து யாது செய்தான்: அருச்சுனன்—

(பா—ம்.) 1 மன்னவர். 2 சொல்லுமதோ.

83. தொக்கிலங்கு துத்திச் சுடர்நாக மேந்தினன்
புக்கிருந்த வெல்லைக்கண் புக்கான்போய்—மிக்குயர்ந்த
வெம்மாப் பரிபூண்ட வெல்லுந்தேர் முன்னலோர்
திண்மாக் குரங்குயர்த்த சேய். (கங)

இவ்வகை ஸ்ரீவாசுதேவன்கோயிலுட் புகுந்து பள்ளிகொண்டருளா நின்ற பத்தவற்சலன் ஸ்ரீவாசுதேவனைக் கண்டு களிகூர்ந்து கண்களாலும் மனத்தாலும் ஸ்ரீபாதத்தைத்தியானித்துக்கொண்டு ஸ்ரீபாதத்தருகிருந்தான் அருச்சுனனுகக் கருதுவது. அப்பொழுது,—

84. கள்ளமரு வீசுங் கழற்று மரைமலர்க்கண்
வள்ளல் வரவறியக் காட்டிற்றே—கள்ளத்
துயிலெழுந்தான் வென்றி தொடர்ந்துலக முண்டா
னயிலெழுந்த வாழியா னுங்கு. (கச)

அன்றியும்,

85. பொய்யுறக்கங் கொண்டபிரான் போர்விசயன் றன்னுடைய
செய்ய திருவடிகள் சேர்தலுமே—மெய்யடிமை
தெள்ளியுணர்ந் தாரவர்கள் சிந்தையுள்ளே வீற்றிருப்பான்
பள்ளியுணர்ந் தானவனைப் பார்த்து. (கரு)

எ-து.—அருச்சுனன் வந்து ஸ்ரீபாதத்தருகிருந்தமையும் மற்று அவன் மனக்கருத்து மறிந்தருளிச் சிறிது பொழுது கழிந்தபின்பு பள்ளி யுணர்ந்து பார்த்தருளுமளவில், முன்னிருந்த அருச்சுனனைக் காணுதுபோலக் கண்டருளிப் புரிந்துபார்த்துத் துரியோதனனையுங் கண்டு வினவி, மகாப்பிரியஸ்தனுய்க் கதுமென வெழுந்தருளியிருந்து யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன்:—

86. செருவீரர் யானைத் திருநெடுந்தோண் மன்ன
ரிருவீரு மெப்பொழுது வந்தீ—ரிருவீரு
மென்போந்த வாறென் றுரைத்தா னெழுசுடரின்
மின்போந்த வாழியான் மீட்டு. (கசு)

எ-து.—நீங்கள் இருவரும் எப்பொழுது வந்தீர் என்றும், உங்களில் நீங்கள் விபரீதம் பண்ணுமல் என்பக்கல் வந்தது எனக்கு மிகவும் பிரியஞ் சொல்லாநின்றது என்றும், இனி என்பக்கல் வந்ததென்கொலோ என்றும் இவ்வகை ஸ்ரீவாசுதேவன் அருளிச்செய்யக் கேட்டு விண்ணப்பஞ் செய்யப் புகுந்த அருச்சுனனை விலக்கி 'முன்னம் வந்தேன் யான்' எனப் பேசி, யாது சொன்னுன் துரியோதனன்:—

87. என்ன வினவுதியே யெம்வரவு நீயறியச்
சொன்னாலுஞ் சொல்லிழப்ப தாகாதே—யுன்னைச்
செருமுனைக்கு வேண்டித் திருமாலே யென்றான்
பொருமுனைக்கு வேண்டிப் புகுந்து. (கஎ)

என்றிவ்வகை சொல்லிப் பின்னும் யாதுசொன்னான் துரியோதனன் :—

88. பாராளு மாசையாற் பாண்டவர்க ளெம்மோடு
போராளு மாறே புரிந்தார்கள்—[1] சீராளுஞ்
செங்கமல மங்கை திருமாலே [2] நீயெமக்காய்ப்
பொங்கமர்செய் யென்றான் புரிந்து. (கஅ)

அன்றியும்,

89. முன்னே புகுந்தேன் முகில்வண்ணா வென்குறையுஞ்
சொன்னே னினி [3]யோர் சொலவுண்டோ—வென்னோடு
போர்புரிந்த பாண்டவர்கள் போராழிப் போர்க்களத்தென்
றேர்புரிந்து நில்லென்றான் சென்று. (கக)

எ-து.—முன்னமே யான் வந்தமையால் எனக்கு யுத்தமண்டலத்துள் தேராளாகிப் படைத்துணை செய்யவேணு மென்று துரியோதனன் சொல்லக் கேட்டு மற்றவனைக் கைகவித்து அருச்சுனனை வினவுதலில், யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் அருச்சுனன் :—

90. என்வரவு நீயறைதி யென்றாலு நீயதனை
முன்னுணர்தி கண்டாய் முகில்வண்ணா—நின்னைச்
செருவிற் படைத் [4]துணையா வேண்டியான் வந்தேன்,
றிருவிற்கு நாயகனே செப்பு. (உ0)

என்று பின்னும் யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் அருச்சுனன் :—

91. வாக்கினாற் சொன்னான் மலரடிக்கீழ் யான்பணிந்து
நோக்கினாற் சொன்னவுரை நொய்தாமோ—தாக்கமருட்
போர்செய்வாய் நீயெமக்காய்ப் பூமகடன் னாயகனே
யார்செய்வார் மற்றிங் கமர். (உக)

(பா—ம்.) 1 சீராரும். 2 நீயெமக்காப். 3 யான்சொல. 4 துணையே.

எ-து.—சகுனி வல்ல மாயச்சூதினால் வஞ்சித்துக் கொண்ட மண்ணுரிமையிற் பாதி தாராமல் வல்லபம்பேசி மற்றவர் போராளக் கருதுவாராகில், நின்னுடைய பிரசாதபலம் உண்டாக எனக்கு நீ படைத்துணை செய்யவேணுமென்ற அருச்சுனனைக் கைகவித்து, துரியோதனனை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

92. முன்னம் விசயனையான் கண்டனனா னின்னிருக்கை
பின்னை யறிந்தனனாற் பெய்கழலாய்—முன்னமே
நோக்கினாற் றன்கருமஞ் சொன்னா னதன்பின்னை
வாக்கினாற் சொன்னாய்நீ மற்று. (உஉ)

எ-து.—இவன் பின்பு வந்தானாகிலும் முன்னம் என்னாற் காணப்பட்டது இவனை யாதலால், அருச்சுனனுக்கு யான் படைத்துணை செய்ய வேண்டியிருக்கும்; நீயும் மற்றென்னால் வேண்டப்பட்டு என்னை வேண்டிக் கொள்வாய்; இது யோக்கியம் எனக்கேட்டுச் சிறிது வியாகுலப்பட்டுப் பின்னை யாது வேண்டிக்கொண்டான் துரியோதனன் :—

93. யானு மிவனு மெதிரம்பு கோத்தெங்கள்
சேனை கலந்த செருக்களத்து—மானக்
குடையேந்து [1] வேந்தர் குலவேந்தே கொற்றப்
படையேந்த லென்றான் [2] பரிந்து. (உ௩)

எ-து.—அருச்சுனனுக்குப் படைத்துணை செய்வையாகில் இரண்டு திறத்தோர்க்கும் யுத்தம் விளைந்தவிடத்து நின்னுடைய திவ்வியாயுதம் பிடியாதொழிவையாகவென்றும், நின்னை யொழிந்தா ரனைவரும் எனக்குப் படைத்துணை விடுவிப்பாயாகவென்றும் வேண்டிக்கொண்ட துரியோதனனுக்கு நினைவின்படி கொடுப்பானாக உடன்பட்டுப் பின்னை அருச்சுனனை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

94. கூருகிரும் வாளெயிறுந் தானிழந்த கோளரிபோ
லாரமரு ளாயுதமொன் [3]றின்றியே—போர்மருவிப்
பொன்செய்த மாவிலங்கற் போர்விசயா யானுனக்கின்
றென்செய்வேன் சொல்லா யினி. (உ௪)

எ-து.—உகிரும் எயிறும் இழந்த சிங்கம்போல, அதிபல பராக்கிரமங்களையுடைய யுத்தவீரர் முன்பு சமர பூமியில் ஆயுதம் பிடியாது நிராயுதனாகி, என் கண்ணே போன்ற பதினாறாயிரம் நாராயண கோபாலரையும் மற்று அவற்குப் படைத்துணையாகக் கொடுத்து, ஸ்வயமே நின்று உனக்கு யான்

(பா—ம்.) 1 வேந்தர்க்கு வேந்தேநீ கொற்றப். 2 பணிந்து. 3 அன்றியே.

செய்யுஞ் சயமுண்டோ? என்று தேவதேவன் ஸ்ரீவாசுதேவன் அருளிச்செய்யக் கேட்டு, யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் அருச்சுனன் :—

95. இமைப்பளவின் மூன்றுலகுங் கொள்வதென் கையி
லமைத்தனுவின் சந்தமையுங் கண்டாய்—சமைத்த
திருநெடுந்தேர் பூட்டழித்த சேவடியாய் [1] நீயென்
பெருநெடுந்தே ரூரப் பெறின். (உரு)

அன்றியும்,

96. உறுதேர்மே லுன்னை யுளனாகி நிற்பப்
பெறுவேனேல் யானும் பெறுவேன்—மறுகூது
விஞ்சவே தான்பொருத வேல்வேந்தர் தாமறிய
வஞ்சனையா லன்றிழந்த மண். (உசு)

எ-து.—எம்பெருமான் எனக்குச் சாரதியாகி யென் றேர்மேல் எழுந்தருளி நிற்குமாகில், இமைப்பளவிற் சத்துரு சய முடித்துத் திரிலோக்கியங்களுங் கொள்வதற்கு என் கையிலுண்டாகிய காண்டீவமே அமையுமென்று அருச்சுனன் சொன்ன பிரமாணங் கேட்டு யாதருளிச் செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

97. முப்பொழுதாய் ஞான முனிவர்தங் நாயகமா [மூதே
யெப்பொழுதுங் கோயிலிடங் கொண்டான்போ—யிப்பொ
தேர்கொண்டு வாவென்று சிந்தித் துடன்பட்டான்
போர்கொண்ட [2]வேந்தற்கப் போது. (உஎ)

எ-து.—அருச்சுனன் பெரிய பரிவுந் துணிவுங் கண்டு மற்றந்த அருச்சுனனுக்கே சாரதியாக மற்றவன் றேர் கொண்டுவரச் சொல்லித் தேர் தொட்டு வேறு மொழி பேசிப் பின்னைத் துரியோதனனை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

98. என்னைப் படைத்துணைமை [3]வேண்டிப் பெறுவிட்டான்
மன்னு புகழுக்கோர் மாசுண்டே—யுன்னி
யொருபதினா றுயிரவ ரென்மக்க டம்மைப்
பொருபடையாத் தந்தேன் புகழ்ந்து. (உஅ)

எ-து.—என்னைப் படைத்துணை வேண்டி இருவரும் உடன் வந்து ஒருவர் பெறாது போமது கேட்டார்க்குத் தன்மமல்ல வென்றும், சாதுசனங்கள் பிரமாணியா ரென்றும், பக்ஷபாதஞ் செய்தன னென்றும் கருதப்படு

(பா—ம்.) 1 என்றன், 2 வேந்தர்க்கப். 3 வேண்டப்.

மாதலால், யான் தரும் படைத்துணையைக் கொண்டு போவாயாக என்ன, துரியோதனனும் உடன்பட்டமையால், அவ்விடத்து அண்டர்மாமுனி வழி முதலாகிய எண்டிசை நிறைந்த வருமரபில் விருஷ்ணிவீர ருள்ளிட்ட பதினாறுயிரம் நாராயண கோபாலரையும் அருளிப்பாடென, அவரும் வந்து அடிபணிந்து சேவைபண்ண, கண்டு மன மகிழ்ந்து மற்று அவரைத் துரியோதனனுக்குக் காட்டி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

99. திருடக் கொடிகொண்ட திண்புயத்தோன் செய்ய
கருடக் கொடிகாவ லாக்கி—மருடீ
ரடற்றுணையா மன்னவரோ டாடமரு ணீர்போய்ப்
படைத்துணையா கென்றான் பரிந்து. (உகூ)

எ-து.—என் கண்ணே போன்றவர் பதினாறுயிரவரையும் எனக்குக் கைம்மாறாக உனக்குத் துணைசெய்வதாகத் தந்தேன் என்று கொடுத்து, அப் பதினாறுயிரவர்க்கும் தக்க வரம் பிரசாதித்துக் கருடத்துவசமுஞ் சத்திர சாமரமு மளித்து மற்றும் வேண்டத்தக்கனவுங் கொடுத்துப் பின்னை யாது செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

100. ஒப்பரிய கோபால ரோர்பதினா றுயிரவர்
சொற்பெரிய வுள்ளார் கொடிசுழற்ற—வப்போர்ப்
படைகொடுத்துப் பாராளும் பாரதற்கு மாங்கே
விடைகொடுத்து வீற்றிருந்தான் வேறு. (௱)

இவ்வகை இராசராசன் துரியோதனனுக்கும், மற்று அவனுக்குப் படைத்துணையான பதினாறுயிரவர் நாராயண கோபாலருக்கும், மற்று அவருள்ளிட்ட சர்வ பரிகரத்தார்க்கும் விடைகொடுப்ப, சதுரங்கபலத்தோடும் ஓரக்குரோணி படை பெற்றுப் போய், யாது செய்தான் துரியோதனன் :—

101. பார்மன்னன் மீண்டு பலதேவ னைக்கண்டு
கார்வண்ணன் செய்தியெல்லாங் கட்டுரைத்துப்—போரிற்
புறங்கொடா மன்னரொடும் போயினா னங்கே
யறங்கொடா வேந்த னவன். (௱க)

இவ்வகை துரியோதனனும் போய் ஸ்ரீபலதேவனைக் கண்டு மற்று அவனுக்கு உற்றதுரைத்து, வ்ருஷ்ணிவீரன் கிருதவர்மாவினையும் ஓர் அக்குரோணி பலத்தினோடும் ஆங்கு அவனாற் படைத்துணை பெற்றுப் போய் அஸ்திநபுரம் புகுந்து திருதராஷ்டிரனைக் கண்டு அடிபணிந்து யாது சொன்னான் : துரியோதனன்—

102. தந்தை யடிபணிந்து தண்டுள வோன்செய்தி
சிந்தையுற வெல்லாந் தெரிந்துரைத்தான்—புந்தி

யசைந்தா னசைந்தவனு மண்டர்தொழு வான்றன்
மனந்தானங் கேதறியான் மற்று. (௬௨)

எ-து.—ஸ்ரீவாசுதேவனும் பாண்டவர்க்காகப் பண்ணின பக்ஷபாதமும், அருச்சுனனுக்குத் தான் சாரத்தியம் பண்ணக் கடவதாகச் சொன்னபடியும், அதுகண்டு ஸ்ரீவாசுதேவன்முன் அவன் பேசிய வீரியமும், மற்றும் உற்ற வார்த்தையெல்லாம் உரைப்பக் கேட்டு மிகவும் பயமும் பரித்திராசமும் எய்திப் பாண்டவர் பலத்தினுலும் ஸ்ரீ வாசுதேவன் சகாயத்தினுலும் இது கேவலமன்றே யென வுணர்ந்து, துரியோதனுதிகளுக்குப் பழிபாவம் வருமென் றெண்ணிச் சிந்தாகுலத்தனுயிருந்தான் திருதராஷ்டிர னென்றவாறு. இப்பால் அருச்சுனன் நிலைமை யாதாயிற்றோ வெனில் :—

103. ஆயனுடன் பார்த்த னணிநெடுந்தேர் மேற்கொண்டு
தூய தருமன்றன் ருென்னகர்க்குப்—போயவருங்
கானுறுங் குன்றுகளுங் கைகடந்து சென்றடைந்தார்
வானுறு மாமுகில்போன் மற்று. (௬௩)

ஸ்ரீமத் துவாரகாபதி விட்டு நீங்கி ஸ்ரீவாசுதேவனும் அருச்சுனனும் உபலாவிய நகரம் நோக்கிப் போந்து மற்றந்த எல்லை குறுகுமளவில், அருச்சுனனுடன் தேவராசன் சாரத்தியமாகத் துணிந்து வருகின்றமை தருமபுத்திரனும் பிராதாக்களுங் கேட்டு, குந்திபோசன் பாஞ்சாலராசன் விராடராச னுள்ளிட்டார் எதிர்வந்து காண மனமகிழ்ந்து தன்னருகு நின்ற க்ஷத்திரியரை நோக்கித் தேவராசன் வரவுகண்டு எல்லையில்லாததோர் பிரிய மெய்தி யாது சொன்னுன் தருமபுத்திரன் :—

104. எம்பி விசயனுட னெம்பெருமா னிங்குளனுல்
வெம்பகைஞர் தஞ்சேனை விண்ணுலகா—மம்புவிமேற்
சீரார் குருநாடுஞ் செங்கோலுஞ் செம்மையுடன்
பாராள்வேன் கண்டீர் பரிந்து. (௬௪)

எ-து.—ஸ்ரீவாசுதேவன் சாரதியாகத் துணிந்து அருச்சுனனை யிரட்சிக்கும் பொருட்டாக வெழுந்தருளினமையாலே, துரியோதனனும் அவன் மகா சேனையும் விண்ணுலக மாள வீமார்ச்சுனர் பிரதிக்கினையும் முற்றுவித்துக் குருநாடுமுழுதுங் குற்றமில்லாமற் காட்சிக்குடைநிழல் கவிப்பச் செற்றந் தீர்ந்து செங்கோலோச்சுதற்கும் மற்றினி யெமக்கு வருத்தமிலெனக் கொற்ற வேந்தன் குருகுலராசன் தருமபுத்திரன் மனமகிழ்ந்துரைத்து, தேவதேவன் ஸ்ரீவாசுதேவன் எழுந்தருளக்கண்டு களிகூர்ந்து சருவக்ஷத்திரியருஞ் சேவை பண்ணத் தவளச்சத்திரம் மேல்நிழற்றக் கருடத்துவசம் விசும்பளாவ எம்மருங்கும் எழின் மணிக்கவரி யருகிரட்டச் சங்கு பேரி

முதலாகிய இசைக்கலன்கள் பஞ்ச மகாசத்தம் முழங்கப் போந்து உபலாவிய நகரம் புகுந்து தருமபுத்திரன் கோயிற் சென்றெய்தி ஆங்கு ஒரு தனி மண்டபத்துத் தருமபுத்திராதிகளும் பாஞ்சாலராசனும் விராடராசனுங் குந்திபோசராசனும் மற்றுமுள்ளிட்டாரும் புடைசூழ வீரசிங்காதனத்து மிசை வீற்றிருந்தான் ஸ்ரீவாசுதேவ னென்றவாறு. இவ்வகையிருந்த ஸ்ரீ வாசுதேவன் பாண்டவரை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான் :—

ஸ்ரீ வாசுதேவனைப் படைத்துணை யழைத்தது முற்றும்.

ஸ்ரீ வாசுதேவன் றூது.

105. போர்வீரர் தம்மோடும் போந்தரசு கொள்வீரோ
பார்வீர [1] ரென்றும் பரிசயத்தா—லோர்வீர்நீ
ருய்வீராய் முன்னடைந்த வெங்கானம் போவீரோ
வைவீருஞ் சொல்லீ ரமர்ந்து. (க)

எ-து.—துரியோதனனுடன் யுத்தம் பண்ணி இராச்சியங் கொள்வீரோ வென்றும், மற்று அது முடியாதாகில் முன்பு திரிந்த வனவாசம் போவீரோ வென்றுமருளிச்செய்து, நீங்கள் அந்த மறமன்னன் துரியோதனனுடன் வெகுண்டெழுந்தகாலத்து மற்று அதற்கு யாம் செய்யத்தக்கனவும் விசாரித்து ஈண்டு நமக்குரைத்து யுத்தத்துக்கு ஆகும்படி யொருப்பட்டு மற்று அதற்கு உச்சாகமுடையாரையும் அழைத்து வேண்டுவன துணிவீராமின் எனக்கேட்டுத் தருமபுத்திரன் சொல்லுவான் : ஸ்ரீபீஷ்மனும், விதுரனும், கன்னனும், ஈசுவரமூர்த்தி அசுவத்தாமாவும் முதலாகிய அதிரதர் மகாரதரான மற்றவரை நம்மால் வெல்லக் கூடுமோ? அதற்கு என்னே காரணம் எனில்:—

106. வெற்றி விதுரன்கை வில்லிருக்க மேதினியின்
மற்றவனை வெற்றிகொள்ளு மாறுண்டோ—பெற்றத்
தனிமுரசங் காத்தருளுந் தாமரையாள் கோனே
யினியவரை வெல்வாரை யெண்ணு. (உ)

அது கேட்டு யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன்:—

107. நகுலன் பரியேறி னொன்று மூன்று
புவனங்க ளேழும் புடைபோ—யிகலு
மவனுடைய வில்லு மதிரதரு மெல்லா
மிவனுடைய முன் [2]னில்லா ரீங்கு. (௩)

(பா—ம்.) 1 என்று பரசியக்கா-லோரீர்நீர். 2 நில்லா வீங்கு.

அது கேட்டு யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன்:—

108. ஆசா ரியன்புதல்வ னச்சுவத்தார் கோமாற்குச்
சேனா பதிப்பட்டஞ் சேர்த்தினான்—மீதவனை
வெல்லப்போர் செய்வகைக்கு வெண்டலையி லூணுகந்த
செல்வற்குந் தானரிதே செப்பு. (ச)

இவ்வகை ஈசுவரமூர்த்தி அசுவத்தாமாவைச் சேனாபத்தியங் கட்டினால் மற்று அவனை வெல்லுவது பரமேசுவரனுக்கு மரிதாதலால் ஆங்கவனை வெல்லுமாறு அருளிச்செய்வாயாகெனக் கேட்டு யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன்:—

109. சாதா ரணஞ்செய்யுஞ் [1]சாதேவக் கோமானைச்
சேனா பதிப்பட்டஞ் சேர்த்தினான்—மீதோடி
யச்சுவத்தார் கோமா னடர்த்துவரும் வெம்போரைச்
சித்திரத்தே [2] ரோட்டிச் செயித்து. (ரு)

எனக் கேட்டு யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன்:—

110. உய்ய வுடன்பிறந்த வொண்கவசங் கன்னனுடன்
செய்யுஞ் செருவிற் சிதைக்கவல்லா—னையனே
யிந்திரனே யன்றி யிணையாரு மில்லையே
வந்துபோர் செய்வார்கண் மற்று. (சு)

இவ்வகை தருமபுத்திரன் சொல்லக் கேட்டு யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன்:—

111. கொற்ற வரவுயர்த்த கோமான் றனித்துணைவன்
பெற்ற கவசம் பிளப்பதற்கு—வெற்றிகொள்ளு
மிந்திரனே யன்றி யிளையா னபிமன்னை
மந்திரவில் லேயதற்கு மாறு. (எ)

அது கேட்டுப் பின்னை யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன்:—

112. மூதாதை கையின் முனிந்துவருஞ் சக்கரத்தை
வேதா திபனே விலக்குதற்கு—யார்தானு
மற்றுமொரு வீர ருளரோவிம் மண்ணுலகில்
[3]வெற்றிகொள்வார் தம்மை விளம்பு. (அ)

எ-து.—ஆதிதேவன் அநந்தசயனன் லோகநாதன் காலசக்கிரம் ஸ்ரீ வீஷ்மன்கையிற் சக்கிரம் வந்தால் யாவராலுந் தாங்கரிது; மற் றதற்குச்

(பா—ம்.) 1 சாதேவர் கோமானைச். 2 ஓட்டுஞ். 3 வெற்றி செய்வார்.

செயற்பாலது என்கொலோ? என்று சொல்லக் கேட்டு யாதருளிச்செய் தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

113. வந்தவா காண்குமது மன்னவனே மற்றுநீ
சிந்தைமீ தூர்ந்து சிதையாதே—யுந்தை
பொரும்போது போர்க்களத்திற் போர்விசயன் றேரி
லிருந்தோமுக் கன்றோ வியல்பு. (௯)

எனக் கேட்டுத் தருமபுத்திரன் சொல்லுவான் : எம்பெருமானே! மகாரதரை யெல்லாம் வெல்லுமாறு அருளிச்செய்தாலும் நின் திருவுள்ளக் கருத்தை யாவராலும் வெல்லவொண்ணு தென்று பின்னும் யாது சொன் ஞன் : தருமபுத்திரன்—

114. தந்தையா வானுந் தருமம் வளர்ப்பானு
மெந்தையா வானுநீ யெங்களுக்கு—முந்திலங்கை
[1] யூராறுத்த வெந்தை யுரைத்தவர்க டம்முயிரை
வேராறுக்க லாமோ விளம்பு. (௧௦)

எ-து.—தேவராசனே! முன்னம் நீ முனிந்த விடங்கள் நின்னுற் செய்யப்பட்ட பராக்கிரமங்கள் எல்லாம் என்காயம்விட்டு நீங்காது ; அதுவு மன்றி நின்னோ டெதிர் மலைந்த மாபதியர் மாளும்படிக்கு மதிமயக்கிட்ட சர்வ மாயைவல்லானே! ஈதொரு தன்மங் கேட்பாயாக என்று ஸ்ரீவாசு தேவனை நோக்கி யாது சொன்ஞன் தருமபுத்திரன் :—

115. நின்னைச் செலவிட்டா னீர்நாடு தாரானேற்
பின்னைப் பொருகை பிழையன்றே—யுன்னைக்காண்
மாதவனே மாயவனே மாலவனே மற்றெமக்கோர்
தூதுவனே [2] யாக்கத் துணி. (௧௧)

எ-து.—மற்றுங்கு முரைத்து வாழ்கின்ற மன்னவ னுள்ளிட்ட குரு குலத்தோரில் எங்கட்கு அன்னியமாவாரு மில்லை ; தாய் தந்தை சுவாமி யாவாரும் மித்திரபாந்தவத் தொடக்கத்தாரும் அவரே கண்டாய் ; ஆதலால் எத்தனையும் வெகுளியெய்தாது குருக்ஷேத்திரங் குன்றமல் எங்கட்கு ஒரு தூதாமாறு துணிந்து துரியோதனனளவும் எம்பெருமானே எழுந்தருளி அர்த்த ராச்சியம் பெறினும் வேண்டிக்கொண்டு போதுவாயாக என்று ஸ்ரீ வாசுதேவனை விடுக்கலுற்ற பொழுது, தருமபுத்திரனை நோக்கி யாதுசொன் ஞன் வீமசேனன் :—

(பா—ம்.) 1 ஊராறுக்க வந்தாய். 2 ஆகத்துணி.

116. மன்னவையுட் பட்ட மறந்தனையோ மாதேவி
மின்னவிரு நுண்ணிடையாண் மென்கூந்தல்—பின்னி
யிருக்கவோ மண்ணுள வெண்ணியோ சொல்லாய்
குருக்களே றன்னார் குணம். (கஉ)

ஏ-து.—துச்சாசனன், துரோபதியைச் சபையகத்துக் கேசக்கிரகணஞ் செய்த ஞான்று துரியோதனன் சொன்ன பருஷவாக்கியம் நின் சித்தபுத்தியில் வைக்கத்தக்கதில்லை; நின் முன்னாகப் படாதனபட்ட படைநெடுங்கட் பாஞ்சாலியும் சாந்தும் மணிப்பூணுந் துறந்து ஏகவேணியோடு அவளிருப்ப, எம்பெருமானைத் தூதுவிடுவது கேட்டார்க்கு நகையன்றோ? என்று, பின்னுஞ் சொல்லும் வீமசேனன் :—

117. ஈன்றார்க்கோர் மாதுன்ப மின்னார்க்கோ ரின்னாச்சொல்
சான்றோர்கட் கெல்லாந் தலையிறக்கந்—தோன்றுங்
கொடுவிலாள் வாட்டானைக் கொற்றவனே பார்மேல்
வடுவிலாள் பட்ட வடு. (கங)

அன்றியும்,

118. ஆற்றுவரேற் றோள்வலியாற் கொள்வதுவு மாற்றாரேற்
றேற்பதுவும் வேந்தர்க்குச் சொல்லியதே—மேற்றானோர்
மன்னவரை மன்னவர்கண் மண்ணிரந்தா ரில்லைகா
ணென்னவர சாள்கை யிது. (கச)

ஏ-து.— நீ பிறந்த இராச்சியத்தினை மாயச்சூதினால் வஞ்சித்துக் கொண்டு விவஸ்தையழிந்து அர்த்தராச்சியம் வேண்டிவிடவும் தாராதானை வாகுவீரியத்தினாற் கொள்வதன்றி யுத்தத்தின்கண் பலவீனரைப் போல மற்று அவனிடைக்கு மண்ணிரந்து பேரகவிடுதல் க்ஷத்திரிய தருமமன்று கண்டாய்; ஒருநாழிகை நின் கருணையொழிந்து இராசதன்மந் தலைநின்று போர்க்களத்தில் என் உச்சிராயத்தினை நோக்கியருளப் பெறுவேனாகில், கன்னனென்னும் பெயர்கெடுத்துக் காந்தாரபதியைக் கட்டழித்துச் சல்லியனை யமர்தொலைத்துச் சயத்திரதனைத் தரைப்படுத்தி வெற்றிகொள்வே னென்ற வீமசேனனை நோக்கி யாதுசொன்னான் தருமபுத்திரன் :—

119. உற்றாரை யெல்லா முடன்கொண் டரசாளப்
பெற்றா லதின்மிக்க பேறுண்டோ—வெற்பார்
பனிமருவும் பூந்தொங்கற் பாழியந்தோள் வீமா
தனிமரமுந் தோப்பாமோ தான். (கரு)

என்றிவ்வகை தருமபுத்திரன் சொல்லக் கேட்டுப் பின்னும் யாது சொன்னான் வீமசேனன் :—

120. சூழ்சபையிற் சூளுற்ற சூளுறவு மஞ்ஞான்றென்
பாழியந்தோள் பட்ட பரிபவமும்—வாழியாய்
நின்னோடே தோற்றுதற்கு நோற்றேனே பாவியே
[1]னென்னோ டெழுந்தோ விது. (௧௬)

எ-து.—சத்துருக்களாற் செய்யப்பட்ட வஞ்சனை பழிபாவங்களை யுணராது நீ தருமமே விரும்புகின்றாய்; நின் கருணை யொழிந்து நிற்பையாகில் என் வாகுபலங்களாற் சத்துருநாசம் பண்ணி என் மனக்கருத்து முடிப்பேன்; அது இல்லையென, அதி பல பராக்கிரமங்களும், உடைய ஆயுத சிக்ஷைகளும், மற் றதனுடனே விளங்கி நின்ற என் வாகுபலங்களும் அபசயப்பட்டு உலந்து அஸ்தியாகின்றதென்றுங் கருதுகின்றிலை; நின்னோடே சனித்தேனே மகா பாவியேன்! எனக் கழறித் தான் பிடித்த தண்டாயுதத்தைப் பூமியின்மே லெறிந்து வெகுளாநின்ற துங்கக் கருவிக் கடாக் களிற்றான் வீங்கெழிற் றோள் வீமசேனன் அபிமானம் சினங் கன்றக் கண்டு மற்றவனைக் கைகவித்து யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன் :—

121. தாமானங் கூறப் பெறுவரே தம்பிமார்
தீமானஞ் செய்ததனாற் றீங்குண்டோ—வாமாகி
லாமளவு [2]நட்புகத்த லன்றாகி னின்றதே
தேமருவு தாரோய் செரு. (௧௭)

இவ்வகை சொல்லி ஸ்ரீவாசுதேவன் சாக்ஷியாகத் துரியோதனன்பாற் போய் அவன் மனக்கருத் தறிந்து வருமளவும் அபிமானம் பேசவேண்டாமென்று வீமசேனனை விலக்கி ஸ்ரீவாசுதேவனை நோக்கி யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன் :—

122. கார்தோற்றுப் போகத் தொடுக்குங் கரத்தானே [[3]வேண்ட
பார்வேண்டிற் பாம்புயர்த்தோன் றான்மறுத்தா—னூர்
லாங்கவையுந் தான்மறுத்தா லைந்துமனை தாம்வேண்டிப்
[4]பாங்குடனே போதாய் பரிந்து. (௧௮)

அன்றியும்,

123. மன்னவர்க ளெல்லாருந் தாமறியப் பார்வேண்டி
லன்னவனு மைந்தின் மறுத்தானேற்—பின்னைப்

(பா—ம்.) 1 என்னோட்டெழுந்தோவிவை. 2 நட்புகந்தால்; நட்புகந்து. 3 வேண்டி, லாங்கதுவுந் தான், 4 பாங்குடனீ.

பொருபடைக்கை மாலேநீ போர்வேண்டிப் போர்தா
யரவுயர்த்தோன் றன்பா லகன்று. (கக)

எ-து.—துரியோதனன் பக்கற் போனால் ஊக்கமுடையானுட னிருந்து, நீதிமார்க்கங்களும் விவஸ்தையழியாமல் நின்றமையுந் தெளிய வுரைத்துப் பின்னு மிராச்சியம் வேண்டிற் றூராளுகில் அர்த்த ராச்சியந் தரினுங் கொண்டுபோதுக; அதுவுந் தாராளுகில், குசஸ்தலமும் மிருகஸ்தலமும் வருணபதியும் வரசந்தியுஞ் சயசந்தியும் என்பன பஞ்ச கிராமந் தரினுங் கொண்டு போதுக; அதுவுந் தாராளுகிற் பஞ்ச கிருகந் தரினுங் கொண்டு போதுக; அதுவுந் தாராளுகில் யுத்தஞ் செய்தாகிலுங் கொள்ளக் கடவ தென்று மற்றவ னருகிருந்த பீஷ்மர் துரோணர் விதுரரையுஞ் சாக்ஷியாக வைத்து மற்றவன் பிரதிஜ்ஞை யழிந்தமையும் அறியவுரைத்துப் பராராஷ்டி ரத்து ஸர்வக்ஷத்திரியரு மறிய நாள் வரைந்து, தூண்டுபரித்தேர் மன்ன! ஈண்ட னெழுந்தருளி வருவாயாகென்ன, ஸ்ரீவாசுதேவனுந் தூதாக வுடன் பட்டவிடத்துத் தருமபுத்திரனையும் ஸ்ரீ வாசுதேவனையும் நோக்கி யாது சொன்னான் அருச்சுனன் :—

124. பரமன் றிருவருளாற் பாசுபதத் தோடு
விரவுதனுக் கொண்டியா னிருக்கக்—குருபதிக்கு
நாமிரந்து போனா னகையரசர் செய்யாரோ
தாமிருந்து வாழுந் தலத்து. (உ0)

அன்றியும்,

125. ஆரமருட் டோராழி யார்த்து வடிக்கயிறு
போர்மருவு [1] மாமேன்மால் பூட்டுவனேற்—கூரம்பாற்
கூடலார் மன்னவரைக் கூற்றின் பகுவாயின்
பாடியிலே யுய்க்கும் படி. (உக)

எ-து.—ஸ்ரீவாசுதேவன் எம்பெருமான் தேர்மிசை நின்று வடிக்கயி றும் முட்கோலும் பிடித்துப் பாங்கினுடன் சுவேதாசுவங்களைத் தூண்டுமா கில், என்கையிற் காண்டிபம் நாணேற்றி ஆவநாழியிற் கைவைத்த விடத் துத் துரியோதனனையும் பார்மன்னரையும் அவண் எண்ணப்படாத சது ரங்க பலத்தோடுஞ் சர்வக்ஷத்திரியரையும் நொடிவரையிற் பட மலைந்து யம லோகங் குடியேற்றவல்ல நான் சிலையுடனிருக்கக் குருராஷ்டிரபதி தரும புத்திரனுக்கு இரந்து சென்றால் பராராஷ்டிரத்து க்ஷத்திரியர் நகையாரோ என்று, பின்னுஞ் சொல்லுவான் அருச்சுனன் :—

(பா—ம்.) 1 மாவின்மேற் பூட்டுவையேற்.

126. ஊழிமுதற் காலத் [1] துருத்தெழுந்த தீப்போல
வாழும்வினை கொண்டாடி மற்றெம்மைத்—தீயி
லழுத்துவிக்கு மன்னவரை யாடமருள் வீழ்த்து
[2] முழுக்குவிப்பன் செங்குருதி முன். (௨௨)

எ-து.—வருணபதியில் அரக்குமாளிகையில் அனலெழுப்பிய மன்னவனையும் பிராதாக்களையுங் கடுங்கணை பாய்ச்சி நடுங்கமருள் வீழ்த்துக் குருதிப் புனலிற் குளிப்பித்துக் கன்னனையுங் காண்டிபத்துக் கிரையாக்கிப் பராராஷ்டிரத்து க்ஷத்திரியர் காணச் சத்துருசய முடிப்பேனென்று அருச்சுனன் பேசக்கேட்டு மற்றவனைக் கைகவித்துப் போகின்ற ஸ்ரீவாசுதேவனை நோக்கி யாது சொன்னான் நகுலன் :—

127. இந்திரன்சேய் போக வினிய விரட்டையரிற்
புந்தி நகுலன் புகன்றெழுந்து—வந்தித்தே
யந்நாண் முதலா வரிவைகுழல் கூடாமை
மன்னு மறந்தனையோ மற்று. (௨௩)

அன்றியும்,

128. வேண்டி விடுப்ப வெறுத்த வெகுளியர்பாற்
[3] பூண்ட செருவேண்டிப் போகாமன்—மீண்டுமினி
நாடாள வெண்ணுவதோ நல்வேந்தே யென்றுரைத்தான்
ருதாடு மார்பன் றளர்ந்து. (௨௪)

என்று இவ்வகை சொல்லி வெகுண்டுரைத்த நகுலனைக் கைகவித்துப் போக வொருப்படுகின்ற ஸ்ரீவாசுதேவனை நோக்கி யாது சொன்னான் சகதேவன் :—

129. மாயா மணிவண்ண மண்ணுலகும் விண்ணுலகுந்
தாயாகி [4]நின்றதொரு தற்பரமே—நீயேகுங்
காரணங்க ளெல்லா மறிந்தேனே கஞ்சமலர்
வாரணங்காத் துய்த்தாய் மகிழ்ந்து. (௨௫)

எ-து.—தேவதேவனே! நீ அஸ்திநபுரத்துக்குப் போகின்ற காரணமும் காரணத்தின் குறிப்புக்களும், நீ செய்யத்தக்கனவுஞ் செய்துமுடிக்கத் தக்கனவும், நின் மகாமாயையும் மாயத்தின் சூழ்ச்சிகளும், நின் திருக்குறிப்பும் நின் திருவுள்ளத்தி னினைவுகளும் மற்றுமுள்ளிட்ட மகா விஷ்ணுமாயை

(பா—ம்.) [1] உற்றெழுந்த. [2] முழுத்துவிப்பன். [3] பூண்டு. [4] நின்றவொரு.

யெல்லாம் எம்பெருமானே ! என்று லறியப்பட்ட தாதலால் இனி அதனுற் பிரயோசன மென்னென்றும், நின் திருவுள்ளக் கருத்தே முற்றுவிப்பாயாக என்றுஞ் சொல்லுகின்ற சகதேவனை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :--

130. தூதாகப் போவேனைச் சொன்ன தகவின்மை
வேதா திபனே விளம்பிக்கா—ணேதோதான்
மன்னற்கு நேரிளைய மன்னவனே யென்னினைவை
யின்னதே யென்றுரையா யிங்கு. (உ௬)

எ-து.–நான் உங்களுக்குத் தூதாளாகத் துரியோதனன் பக்கல் இராச்சியம் வேண்டிப் போவேனை ஈங்கொரு தகவின்மை யுரைத்தா யாதலால் மற்று அது ஏதோவென்று ஸ்ரீவாசுதேவன் அருளிச்செய்யக் கேட்டு யாது சொன்னான் சகதேவன் :--

131. அந்தமற மன்னவர்க ளோடே யடியோமைச்
சிந்தப் புடைத்துத் திசையெங்கும்—வந்து
படைபொருத மன்னரையும் பாரதத்தாற் கொல்ல
வடைவுடனே தானினைந்தா யாங்கு. (உஎ)

எ-து.––மகாமாயம் வல்லானே ! நின்திருவுள்ளக் கருத்து நினைவுகளை யான் சொல்லக் கேட்பாயாகில், துரியோதனன் இராச்சியந் தாராதபோது மற்று அவனுடனே யுத்தம் விளைந்தவிடத்து மற்று அவரையும் எங்களையும் மடிவித்து, எங்களுக்காக யுத்தம்பண்ணவந்த க்ஷத்திரியரையும் மற்றுமுள்ள சதுரங்க பலத்தையும் தரைப்படுத்திப் பூமிதேவிக்குப் பொறைதீர்த்து நீயும் ஏகரூபியாக நிற்கவே யெண்ணினாய் என்று சகதேவன் சொல்லக் கேட்டு அதிசயித்த திருவுள்ளத்தனாய் யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன்:––

132. ஆயிரக்கா றுனுடைய மண்டபத்தில் யாம்புகுந்
தாயிரக்கா றன்னி லமருவோ—நீயெந்தஞ்
சத்திதா னிற்குந் தனித்தூ [1] ணறிந்தாயேற்
சத்தியவா னாக தலத்து. (உஅ)

எ-து.––நாம் போகின்ற காரியங்களும், செய்துமுடிக்குஞ் செயல்களும் நீ 'அறிவோம்' என்றாயாதலால், நீ யறிவையாகில் நாம் இந்த மண்டபத்திற் புகுந்து ஆயிரந்தூணிலும் மறைந்து நிற்போம் ; நின்றக்கால் நம்முடைய சக்தி நிற்குந் தூணை யறிந்தாயாகில் நாம் விசாரித்திருக்கின்ற காரி

(பா––ம்.) 1 அறிந்தாயாய்ச்.

யங்களும் அறிவை யென்றும், இந்தப் பூமண்டலத்துக்குச் சத்தியவான் என்றும் ஸ்ரீவாசுதேவனும் அருளிச் செய்யக் கேட்டுச் சகதேவனும் உடன்பட அப்பொழுது யாதருளினன் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

133. சாதேவ னோடுந் தருக்கித் துடனெழுந்து
[1] மாதேவன் மண்டபத்தி லேபுகுந்து—சாதேவன்
றானறியா வண்ணந் தனித்தனிதூ ணாயிரத்திற்
போயறியத் தானொளித்தான் புக்கு. (உகூ)

இவ்வகை சாதேவனுடன் தர்க்கித்து ஸ்ரீவாசுதேவனும் அந்த மணி மண்டபத்துட் புகுந்து மணித்தூண்கள் ஆயிரத்திலுந் தன் சுரூபத்தைக் கரந்துகொண் டெழுந்தருளி நின்றான். அவ்விடத்துச் சகதேவனும் அந்த மண்டபத்திற் புகுந்து ஸ்ரீவாசுதேவன் சக்தி எழுந்தருளியிருக்குந் தூணைச் சேர்ந்து புட்பாஞ்சலி பண்ணி நமஸ்கரித்து யாதுவிண்ணப்பஞ் செய்தான் : சகதேவன்—

134. அன்றங் கிரணியனைக் கொல்லவே யத்தூணி
னின்றுபுறப் பட்ட நெடியோனே—யின்றென்முன்
போதாய்நீ யென்று புகழ்ந்தேத்தி நின்றானே
சாதேவ னானுந் தலத்து. (௩0)

என்றிவ்வகை விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டு ஸ்ரீவாசுதேவனும் பிரியப்பட்ட திருவுள்ளத்தனாய்த் தன் விசுவரூபத்தை வெளிப்படுத்தி நின்றானைக் கண்டு பிரியப்பட்ட மனத்தனாகித் தண்டன் பண்ணி நமஸ்கரித்துப் பின்னும் யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் சகதேவன்:—

135. காற்றுங் கனலு மிடியுங் கதிரோனுந்
தோற்றுஞ் சுடருஞ் சுருதியுமாய்—நாற்றிசையோ
டெல்லா வுயிருமாய் [2] நின்றா யெனக்குறிப்பைச்
சொல்லாயென் றானே [3] தொகுத்து. (௩க)

எ-து.—நீ சர்வலோகங்களுக்குஞ் சர்வகர்த்தாவாய்த் திரிகால ஞானியாய்ச் சர்வப் பிராணிகளுக்கும் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரனும் நீயேயாய்ப் பின்னும் இரக்ஷிப்பானாய் மாயை பண்ணுகின்ற நீ, நீதிமார்க்கங்களால் சயத்தினை வேண்டினும் வேண்டுக; சந்தினை வேண்டினும் வேண்டுக; செயற்படு காலமும் விசயமும் வெகுளியுங் கூறவல்லார் யாவரோ; என்றும் நின் திருவுள்ளமல்ல தில்லை யெனப் பேசிய சகதேவனைச் சந்தோஷித்து மகாப்பிரி

(பா—ம்.) 1 மாதேவ. 2 நின்றாயே நின்னறிவைச். 3 தொழுது.

யஞ் செய்து மற்றவனைத் திரிகால ஞானியெனக் குறித்துத் தன்னருகணைத்து, உனக்கு வேண்டுவன வுளவாகில் வேண்டிக்கொள்வாயாகெனக் கேட்டு யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் சகதேவன்:—

136. அரவுயர்த்தோன் றன்னு லருங்கான மெய்தி
முரசுயர்த்தோன் பட்டதுயர் தீர—வரவணைமேற்
கண்வளர்ந்தாய் நாங்கண்மிகக் காசினியை யாள்வதற்கு
மண்ணளந்தாய் நல்காய் வரம். (௯௨)

எ-து.—துரியோதனன் மாயச்சூதாடி மண்தோற்று வனவாசமெய்தித் தருமபுத்திரன் பட்ட கிலேசங்களும், நாங்கள் பட்ட கிலேசங்களும், திரௌபதி பட்ட பரிசிரமமும், எல்லாம் எம்பெருமானே யறிந்தருளுமாதலால், அது வொழிந்து முன்னம் பாலியகாலத்தில் நாங்கள் மாதாவோடு பட்ட அவஸ்தைகளும் அறிந்தருளுமாதலால் இங்கிவையெல்லாந் (தீரத்) துரியோதனனையும் பிராதாக்களையுங் கொன்று நாங்களுஞ் சிறிதுகாலம் இராச்சியம் ஆளும்படிக்குத் திருவுள்ளம் பற்றி யருள்வாயாக எனக் கேட்டுப் பிரியப்பட்ட திருவுள்ளத்தனாய் யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன்:—

137. பாராளு [1] மன்னவனை யாமும்போய்ச் சந்தித்தா
னோராக நாடு விடானாகிற்—சீராருங்
கொற்றக் குடையுங் குருநாடுங் கூடவருள்
வெற்றியுட னுந்தருவோ மிக்கு. (௯௩)

எ-து.—துரியோதனன் பக்கல் யாம் போய் மற்று அவன் கருத்தறிந்து உங்கள் உரிமை வேண்டத் தாரானாகில் யுத்தம்பண்ணியாயினும் உங்கட்கு இராச்சியந் தரக்கடவோம்; இதற்குச் சந்தேக மில்லை என்று சகதேவனுடன் ஸ்ரீவாசுதேவன் அருளிச்செய்யு மிடத்துத் திரௌபதி வந்து அடிபணிந்து யாது சொன்னாள்:—

138. பங்கயக்கண் மாய னடிபணிந்து பாஞ்சாலி
செங்கயற்கண் முத்தந் திகழ்ந்தலைப்பச்—சங்க
வளைநிரைக்கை யாலெடுத்து வாசக் குழலைத்
துளைநிரைக்கைக் காட்டினாள் சோர்ந்து. (௯௪)

அன்றியும்,

139. நீயேயோ தூதுக் கெழுந்தருள்வா யாங்கவற்கு
நீயேயோ சந்தாய் நெறிநிற்பாய்—நீயாகின்

(பா—ம்.)—1 மன்னவன்றன் பால்யாம்போய்ச் சந்துரைத்தும்.

முற்றுவிப்பான் றுரோதா னஞ்சிடுவான் றந்தையோ
விற்றடக்கை மாலே விளம்பு. (௩௫)

எ-து.—பாஞ்சாலி பேசிய நீதிமார்க்கங்களும், துரியோதனனிடையிற் பட்ட தீங்குகளினால் வீமன் பட்டு உலர்கின்றவாறும், தனக்கும் குழல் நெருங்கிய வேணியுங் காட்டி நீலநெடுங்கண் நீரருவி சோர விம்மி விம்மி வெய்துயிர்த்து நின்றமையுந் தன் பிரதிக்கினையும் விண்ணப்பஞ் செய்து நின்றாளைக் கண்டு கைகவித்து யாதருளிச் செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன்:—

140. உன்கருத்தே முற்றுவிப்பே னென்னுதலா யொண்டிறலான்
றன்கருத்தை யான்சென்று சந்தித்தாற்—பின்சடையா
மிக்குழலை நீமுடிக்க வேந்தெழிலான் றேவிமா
ரக்குழல்க டாம்விரிப்பா ராங்கு. (௩௬)

எ-து.—துரியோதனதிகளைச் சென்று கண்டு அவன் மனக்கருத்தறிந் துன்குழல் முடிப்பித்ததும் மற்றந்தப் பார்வேந்தர் மகிழ்ந்த மதர்விழியார் கூந்தல் விரிப்பாரென்றும், உன் கருமமன்றோ முற்றுவிப்பேனென்றும் இவ்வகை யருளிச்செய்து நின்றவிடத்து ஸ்ரீவாசுதேவனை நோக்கி யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் தருமபுத்திரன் :—

141. பெண்டுகளும் பிள்ளைகளும் பித்தர்களு மென்னறிவா
ரண்டர்தொழ நின்றருளு மச்சுதனே—மண்ட
வெழுந்தவிள நாகக் கொடியோன்பா [1] லீண்ட
னெழுந்தருளா யென்று னெடுத்து. (௩௭)

எ-து.—தருமபுத்திரன் ஸ்ரீவாசுதேவனைக்கண்டு ஈண்டனெழுந்தருளி மற்று அவன் கருத்தறிந்து வருவாயா கெனக் கேட்டு அஸ்திநபுரம் நோக்கிப் போகின்ற ஸ்ரீவாசுதேவனை நோக்கிப் பின்னும் யாது விண்ணப்பஞ் செய்தாள் திரௌபதி :—

142. வெற்றிப் புகழ்த்தருமன் வீம [2] னருச்சுனற்கா
யத்திப் பதிக்கே யருள்செய்வோய்—மெத்த
வழல்புனையும் வாய்மை [3] யரசனைக்கண் டாலென்
குழனினைவா யென்றாள் குறித்து. (௩௮)

என்றிவ்வகை திரௌபதி விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டு மற்றதுவே திருவுள்ளத்திற் கொண்டு, ஆங்கு அவர்களுக்கு விடைகொடுத்துப் பின்னை யாது செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

(பா—ம்.) 1ஈண்ட, வெழுந். 2அருச்சுனற்கா, வத்திப். 3அரசனைநீகண்டாற்.

143. தூதுக் குடன்பட்டுச் சுற்றக் குழாத்தோடு
மேதுக்கள் பேசியே யேகினன்—சேதித்து
1 மானுக மேந்தினன் மாநகர்க்கு வந்தானே
2 கோனு கணைக்கிடந்த கோ. (௩௯)

அன்றியும்,

144. முரசொலியுஞ் சங்கொலியு மூரித்தேர்த் தானை
திரைசெய் கருங்கடல்போற் செல்ல—3வுரையோடு
மாணுமன் மண்வேண்டி மண்முழுது முண்டபிரான்
போனன் புவிமேற் புரிந்து. (சo)

அன்றியும்,

145. வான மலர்பொழிய மண்ணோர் தொழுதேத்த
ஞான முனிவரெல்லா நாவார—வேனை
மறைப்பொருளா னற்றிசையும் வாழ்த்தினு ராங்கே
யிறைப்பொழுதுந் தாழா தெடுத்து. (சக)

அன்றியும்,

146. மன்னர் கழறொழுது மீளத்தன் மாபூண்ட
மின்னு மணிநெடுந்தேர் மேற்கொண்டான்—முன்னின்
றெழுந்தனவே மாமுரச மார்த்தனவே சங்கம்
பொழிந்தனவே பூமாரி தான். (சஉ)

எ-து.--தனது திவ்ய மணி நெடுந்தேர்மீ தேறிச் சர்வாபரண பூஷிதனய்த் தன் சுற்றக் குழாத்தோடுஞ் சர்வ ஞானிகள் புடைசூழ உற்றவார்த்தையுரைத்துச் சர்வகீதங்கள் ஆர்ப்பெடுப்பச் சத்தசாகரமெனச் சங்கு பேரிகை முதலான 4இசைக்கலன்கள் பஞ்ச மகா சத்தம் முழங்கக் கருடத்துவசம் விசும்பணுவச் சத்திரசாமரம் புடைதயங்க எழின் மணிக்கவரி யருகிரட்டத் தவளச்சத்திரம் மேல் நிழற்ற ஆகாயத்திடையே அஷ்டவசுக்களும் அருகணைந்துவர வானோர் சேனையும் ஏகாந்தமாக வீரஸ்ரீ பொலிந்து சேவை பண்ணிப் புஷ்பவர்ஷம் பொழிய இனி துடனெழுந்தருளிப் பாண்டவர்க்குத் தூதாகிப் பார்வேண்டிப் பார்மிசைத் தூண்டு பரித்தேர் தாண்டத் துரியோதனன்பாற் போயினன் ஸ்ரீவாசுதேவனுகக் கருதுவது. அது யாங்ஙனமோ வெனில்:—

(பா—ம்.) 1 மாநாகம்; மானுகம். 2 கோநாகணைக்; கோனுகணைக். 3 உரையோடும், வாடாமன். 4 அணிகலன்கள்.

147. காடு மலையுங் கடும்புனல்சே ராறுகளு
நாடும் பலபொழிலு நண்ணிப்போய்ப்—பீடுடைய
முத்துநகை செய்யு முகில்வண்ணன் மூன்றுநா
ளத்திநக ரெய்தினா னங்கு. (சங)

இவ்வகை யெழுந்தருளிக் காடும் நாடும் மலையுங் கடந்து இரண்டு திவசம் வழியிற் றங்கி மூன்றாந்திவசம் அஸ்தினபுரம் புகுந்தான் ஸ்ரீவாசுதேவனென்றவாறு. அப்பொழுது, மற்றவன் வரவு கேட்டு யாது செய்தான் துரியோதனன்:—

148. தன்னகரி கோடித்துத் தண்டலைக ளெண்டிசையும்
பொன்னகரி போலப் பொலிந்திலங்க—கொன்னவிலுங்
கூராழி வேந்தனுக்குக் கோயி லிடங்குறித்தான்
பாராளு மன்னன் பரிந்து. (சச)

எ-து.—ஸ்ரீவாசுதேவன் எழுந்தருள்வது கேட்டு மகாப்பிரியஸ்தனாய் வீதிகடோறும் பூவும் நீரும் பொழிந்து, மாட மண்டபந்தோறும் வண்ணத் துகிலும் மணிமாலையும் அணிந்து, கொண்டல் பொருந் தண்டலைக ளெண்டிசையும் நிரைத்துத் தீபதூபங்களா லலங்கரித்து, இரவிகிரணங்களை மறைத்த ஆடரங்கும் மாடவீதியும் பட்டுத்துகில் பொதிந்து ஆடலொலி பரப்பிச் செப்பங் கூர்ந்த மண்டபத்தே தேவராசன் ஸ்ரீவாசுதேவனுக்கான கோயிலிடம் பண்ணி, அஞ்சனத்தா லழகுசெய்து, பஞ்சணையும் மஞ்சனமும் பாரித்து, மற்றும் வேண்டினவெல்லாம் விளைப்பித்துத் தானுஞ் சர்வாபரண பூஷிதனாய்ப் பாராஷ்டிரத்துச் சர்வ க்ஷத்திரியரும் புடைசூழ, ஆனை தேர் குதிரை கருவி காலாள்களோடு எம்மருங்கும் புடைசூழ, எழின்மணிக் கவரி யருகிரட்டத், தவளச்சத்திரம் மேனிழற்றத், தனிவெண்கவரி புடை தயங்க, நாகக்கொடி விசும்பணுவச், சர்வ சாகர மெனச் சங்கு பேரிகை முதலாயுள்ள [1]இசைக்கலன்கள் பஞ்சமகாசத்தம் முழங்க, வீஷ்மர் துரோணர் விதுரர் கிருபர் கன்னன் அசுவத்தாமா வுள்ளிட்ட குருகுலவேந்தர் கூட்டமுடன் போந்து தேவதேவன் ஸ்ரீவாசுதேவனை யெதிர்கொண்டு வரப் போகாநின்ற இராசராசன் துரியோதனனைத் தகைந்து யாது சொன்னான் சகுனி:—

149. ஆயனை மாலென் றறியார்போ [2]லாங்கவனுந்
தூய தருமன்றன் றூதுவனாய்த்—தாயங்
கொடுப்பிக்க வந்தானைக் கோவேநீ காண
[3] வடுக்குமோ வென்று னழித்து. (சரு)

(பா—ம்.) 1 அணிகலன்கள். 2 ஆங்கவனைத். 3 அடுப்பதோ.

எ-து.--பாண்டவர்க்குத் தூதனாகி உரிமை வேண்டுதற்குக் காரணனாய் வருகின்ற கோபாலனை நீ பரிவினாற் சென்று கண்டாயானால், பயத்தினாற் சென்று கண்டானென்று சதுரங்க பலத்தாரும் சர்வ க்ஷத்திரியருங் கருதப்படு மாதலால், நீ ஸ்ரீவாசுதேவனை யெதிர்கொள்ளக்கடவை யல்லவென்று சகுனி சொல்லக் கேட்டு மிகவும் அளவளாவி யுடன்பட்டு வியாகுலத்தோடு கதுமென மீண்டுபோய்த் தன்கோயில் புக்கான் துரியோதனனாகக் கருதுவது. அப்பொழுது, ஸ்ரீவாசுதேவனை யெதிர்கொள்ளாமலிருப்பது யாவர்க்கும் இரக்ஷையல்ல வெனக்கருதி, பீஷ்மர் துரோணர் விதுரர் கிருபர் கன்னன் அசுவத்தாமா வுள்ளிட்ட சர்வ க்ஷத்திரியரும் தம்மொடு தாம் புலம்பி எதிர்கொள்வாராகப் போயினர். அப்பொழுது,--

150. காங்கேய னுள்ளிட்ட காவலர்க டற்சூழ
வாங்கெதிர் கொண்ட வரசர்களைத்—[1]தேங்கொளுநீர்
மல்லமருந் தோளானை மன்னுவது நாளையென்று
வில்விதுரன் வீடணைந்தான் வேறு. (சகூ)

எ-து.--தேவராசன் ஸ்ரீவாசுதேவனை, பீஷ்மர் துரோணர் விதுரர் தொடக்கத்தா ருள்ளிட்ட சர்வ க்ஷத்திரியருஞ் சென் றெதிர்கொண்டு அடிபணிந்து எம்மருங்குஞ் சூழ்ந்து சேவைபண்ண, எழின்மணிக்கவரி யருகிரட்டத் தவளச்சத்திரம் மேனிழற்றக் கருடத்துவசம் விசும்பணுவச் சங்கு பேரிகை முதலாயுள்ள இசைக்கலன்கள் பஞ்சமகாசத்தம் முழங்க எழுந்தருளி அஸ்திநபுரம் புகுந்து பார்வேந்தனைக் காண்பதற்குத் திவசங் குறித்து நாடி விதுரன் கோயி லிடங் கொண்டான் ஸ்ரீ வாசுதேவ னென்றவாறு. அப்பொழுது,--

151. தீப்பிறக்குஞ் சக்கரக்கைச் செங்கண்மா லென்னுடைய
நாய்க்குடி லிலேநுழைந்தா [2]னுனுயர்ந்தேன்—வாய்த்த
பிறப்பைக் கழித்தேன் பெரும்பதம்பெற் றேனென்
றிறப்பைப் பிரித்தா னெழுந்து. (சஎ)

அன்றியும்,

152. திருமா றுரியோ தனனிடைக்குத் தூது
வருமாறு கண்டு மகிழ்ந்தே—பிரியா
வெறிமலர்த் தாரான்றன் மெய்ம்மறந் தாங்கே
குறை[3]பிரித்தா னுள்ளங் குளிர்ந்து. (சஅ)

(பா—ம்.) 1 தேங்கொலிநீர். 2 நானுய்ந்தேன். 3 பிரிந்தான்,

எ-து.—தேவதேவன் யாவர்க்குங் காண்டற்கரியான் ஸ்ரீவாசுதேவன் தருமபுத்திரன் பொருட்டுத் தூதாக மற்றிங் கெழுந்தருளினது அடியேன் நாய்க்கொட்டில் என்ன புண்ணியம் பண்ணிற்றோ! என்றும், சன்மாந்தரத்துப் பண்ணின பாக்கியத்தினால் இப்பொழுது என் கொட்டில் கோயிலாகப் பெற்றதென்றும், யான் இனித் திருவுளத்தினால் இம்மை மறுமை யிரண்டும் அறப்பெற்றேனென்றும் இவ்வகை விண்ணப்பஞ்செய்து திருவடி தொழுது செய்வதொன் றறியாது பிரியஸ்தனாய் நவரத்தினங்களா லணிந்த தன்னிறப்பையும் பிறப்பையும் பிரித்து ஸ்ரீ பாதங்களை நோக்கிப் புட்பார்ச்சனை பண்ணி மகாப் பிரியஞ்செய்தான் சர்வஞானி விதுரனாகக் கருதுவது. அது கண்டு ஸ்ரீவாசுதேவனுந் திருப்புன்முறுவல் கொண்டு மற்று அவனை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான் :—

153. இவ்வீ டுனதெனதே யென்றருளிப் போய்விதுரன்
மெய்வீட்டி லுண்ண மிகவிரும்பி—பொய்வீ
டினிதுசெயும் பாண்டவர்க்கா யெம்[1]பெருமா னங்கே
யமுதுசெய்து கண்வளர்ந்தா னங்கு. (சகூ)

அன்றியும்,

154. விதுர னுடன் மேவி விருந்தமுது செய்து
மதுர மொழிபயின்றான் மாலோ—னதிபற்
கெதிரோ னிருந்தவிட மேந்தெழிலான் செல்லக்
கதிரோனுந் தோற்றினான் காய்ந்து. (ருo)

இவ்வகை விதுரன் வீட்டி லெழுந்தருளி மதுரமொழி பயின்று மற்றங் கமுதுசெய்து பள்ளிகொண்டருளி அர்த்தராத்திரியிற் கண்ணகற்றி மற்றை நாள் துரியோதனனிடைக்குப் போவானாக நினைந்தருளு மெல்லைக்கண், குணதிசையில் ஆதித்தன் தோன்றக் கண்டு ஸ்ரீவாசுதேவன் எழுந்தருளுவானாக விதுரனை யழைத்துத் தேர்கொண்டுவா வென்ன, யாது செய்தான் விதுரன் :—

155. ஒற்றை மணித்துகிரு ளொன்றுரிய வொன்றுதவிக்
கொற்றவேற் பாஞ்சாலன் கோமகளை—யற்ற
[2] மறைத்தவனே மாவலிபான் மண்ணெல்லாம் வாங்கிச்
சிறைத்தவனே போந்தேறு தேர். (ருக)

(பா—ம்.) 1 பெருமாளாங்கே. 2 மறுத்தவனே மாவலிபான் மண்ணனைத்தும் வாங்கச், சிறுத்தவனே.

இவ்வகை விதுரன் விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டு யாது செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

156. என்றான் விதுர னெழிற்றேரின் மீதேறிக்
குன்றாங்கு கோயிற் குறுகினான்—நின்றார்போய்
மன்றார்தார் மன்னனுக்கு மாயன் வரவுரைப்பக்
குன்று தணையிருந்தான் கோ. (ருஉ)

அன்றியும்,

157. வெற்றிப் பறவைக் கரசன் விரைந்தென்பா
லுற்ற வளவி லொளிர்வேலீர்—மற்றவனைக்
கைதொழுது வாழ்த்தக் கடவீரேற் காசினிமே
லெய்துமிழி வென்று னெடுத்து. (ருங)

அன்றியும்,

158. கோபால னிங்குக் குறுகி வருதலுமே
மேபால ரேத்தி வினவுதிரேற்—பூபாலீ
ரும்முடைய மாநிதியங் கொள்வே னெனச்சொன்னான்
செம்முகம தாகச் சிவந்து. (ருச)

அன்றியும்,

159. ஒலிகடலு மொவ்வா வுயர்முழக்கஞ் செய்யும்
புலிதிரண்ட மன்னர்பொருங் கூடம்—வலிய
விரும்பிழுக்குங் காந்தமென வெண்ணு மனங்கள்
விரும்புகைக்குச் சென்றார் விரைந்து. (ருரு)

எ-து.—ஸ்ரீவாசுதேவன் என் பக்கல் வந்தால் நீங்க ளவனைக்கண்டு ஆசாரம் பண்ணுதல் தொழுதல் செய்வீராகில், பாண்டவர்க்குத் தூதனாய் வந்தானை என்னருகிருந்தா ரங்கீகாரம் பண்ணுமது பயபக்தியினாற் செய்வித்தேனென்று பராராஷ்டிரத்தார் கருதி யிகழப்படுங்கண்டீரென்று பலபகர்ந்து மற்றந்த இராச சமூகத்தைக் கையமர்த்தி யிவ்வகை பேசி யினிதிருந்த விடத்து, ஸ்ரீவாசுதேவனை வரவிடச்சொல்லி வாசற்காவலரைப் போக விடுத்துத் தானும் இராச சமுகத்தாரும் யாங்ஙனம் வீற்றிருந்தாரோ வெனில் :—

160. வெள்ளிக் குடைநிழற்ற வெண்சா மரமிரட்ட
வெள்ளிலைவேல் வேந்தருடன் வீற்றிருந்தான்—கள்ளக்
கவற்றால்வென் றுண்ணுடு கைக்கொண்டு பின்னுங்
குவற்று னிரைகவர்ந்த கோ. (ருகூ)

எ-து.—ஸ்ரீவாசுதேவ னெழுந்தருளி வருகின்றமை யறிந்து, பாராஷ்டிரத்து க்ஷத்திரியருஞ் சூழ்ந்து சேவைபண்ண, வீஷ்மர் துரோணர் விதுரர் கிருபர் கன்னன் அசுவத்தாமா வுள்ளிட்டாரும் சகுனியும் விருஷசேனனும் பூரி பூரிசிரவாவும் சோமதத்தன் முதலாயுள்ள அதிரதரும் துச்சாதனன் முதலாயுள்ள தொண்ணூற்றொன்பது தம்பிமாரும் புடைசூழ, எம்மருங்கும் எழின்மணிக்கவரி யருகிரட்ட, தவளச்சத்திரம் மேல் நிழற்ற, வேல்வேந்தர் தொழுதிறைஞ்சத் தானும் சர்வாபரண பூஷிதனாய் நகைமுகமாக வீரசிங்காதனத்துமிசை வீரசிங்கம்போலப் பொலிந்து தோன்றி வீற்றிருந்தான் இராச ராசன் துரியோதன னென்றவாறு. அது யாங்ஙனமோ வெனில் :—

161. அந்தணர்க ளுள்ளார்க ளாசிசொல்லி யேகொடுத்த
கந்தமலர்த் தாளிக் கறுகம்புல்—பந்திநிலை
யையா யிரங்குதிரைக் கற்றைப் படியாகும்
பையா டரவுயர்த்தோன் பால். (௫௭)

எ-து.—நாள்தோறுங் காலத்தே பிராமணர் வந்து, மந்திராக்ஷையிட்டுக் கொடுக்குந் தாளிப்புல் துரியோதனன் வாகனமாகிய நற்பரிகள் ஐயாயிரத்துக்கும் அற்றைப் படியாம்படி கொடுத்து விப்பிர சமூகம் விளங்கித் தோன்றத் துரியோதன னிருந்த சபையகத்துச் சென்று ஸ்ரீவாசுதேவனும் யாது செய்தானோ வெனில் :—

162. விண்ணவர்கோன் றனென்ன வீற்றிருந்த வேந்தன்பான்
மண்ணிரந்து மாயவனும் வந்திருந்தான்—வண்ணங்
கரியானைக் கண்டு கடன்கழியா வேந்த
னரியா சனமளித்தா னங்கு. (௫௮)

இவ்வகை * ஸ்ரீவாசுதேவன் எழுந்தருளிச் சபாமண்டபஞ் சென்றெய்தக் கண்டு துரியோதனனு மெதிர்கொள்ளாது திவ்வியமான சிங்காதனங் கொடுத்துச் சுவாகதஞ் சொல்ல, இன்சொலுடன் சபையகத்து வீற்றிருந்தான் தேவதேவன் ஸ்ரீவாசுதேவனாகக் கருதுவது. அப்பொழுது பார்மன்னருகிருப்ப, இராச சமூகம் ஸ்ரீவாசுதேவனைக் கண்டு யாது செய்தாரோ வெனில் :—

163. கங்கைமக னுங்கலச யோனியுமே கைமுகிழ்த்தா
ரங்கைவேல் வேந்த ரடிதொழுதார்—பொங்குகுடைக்

* 'ஸ்ரீ வாசுதேவன் எழுந்தருளக் கண்டு துரியோதனனும் எதிர்கொண்டு சபாமண்டபஞ் சென்றெய்தித் திவ்வியமான சிங்காதனங் கொடுத்து' என்பது கையெழுத்துப் பிரதியி லுள்ள பாடம்.

கன்னன் கவிழ்ந்திருந்தான் கார்ச்சகுனி கைமறித்தான்
மன்ன னிடைபுகுந்தான் மால். (௫௬)

எ-து.—ஸ்ரீவாசுதேவன் எழுந்தருளிப் புகுதக் கண்டு ஸ்ரீ வீஷ்மன் துரோணாசாரிய னுள்ளிட்ட சர்வ க்ஷத்திரியரும் நமஸ்காரம்பண்ண, சகுனியுங் கன்னனும் துச்சாசன னுள்ளிட்ட தம்பிமாருங் கண்டுங் காணாதாரைப் போல உதாசீனம் பண்ணி யிருந்தாராகக் கருதுவது. இவ்வகை யிருந்தாரையும், ஸர்வ ஞானங்களாற் கழல் பணிந்தாரையும், கண்களாலும் மனங்களாலும் நமஸ்காரம் பண்ணியிருந்தாரையும் அடைவு குலையாமற் கண்டருளி, மற்று அவர் செய்தியெல்லாம் தன் திருவுள்ளக் கருத்தே கொண்டு இனிதுரைத் திருந்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவ னென்றவாறு. இவ்வகை யிருந்தவிடத்து ஸ்ரீவாசுதேவனை நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோதனன் :—

164. தொன்னகர்க்கு நின்வரவு கேட்டுச் சுவையமுத
மென்னகத்தி லேசமைக்க வென்கொலோ—வின்னகத்து
வானகங்கைக் கொண்ட வளரொளியாய் மற்றகத்துப்
போனகங்கைக் கொண்ட பொருள். (௬0)

எ-து.—எம்பெருமான் நீ யிங்கெழுந்தருளுமது கேட்டு என்னகத்திலே நினக்கான போசனஞ் சமைக்க, என்கொலோ விதுரனகத்தி லமுது செய்தது? என்று துரியோதனன் கேட்க, யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

165. ஒருவ ரகத்தொருவ ருண்டுடுத்துத் தம்மின்
மருவி மனமகிழ்வா ராகிற்—செருமுனையின்
மன்னப்போர் செய்யு மழகளிற்றாய் மாநிலத்துப்
[1] பின்னர்ப்போர் தக்கதோ பேசு. (௬௧)

அன்றியும்,

166. அன்பி னிடுஞ்சோறு மாபத் திடுஞ்சோறு
மின்ப முடன் [2]சோ றிரண்டுண்டே—யன்பினிலை
யில்லாத வுன்னகத்தியா னுண்ணுமா றெங்ஙனே
மல்லார்தோண் மன்ன மதித்து. (௬௨)

எ-து.—நீங்கள் இராசதன்மமே விரும்பி வெகு மதராய்ச் சாதுக்களையும் சம்பந்திகளையும் இகழ்ந்து வாழ்கையாலும், முன்னாள் வஞ்சனையாய்ச்

(பா—ம்.) 1 பின்னைப்போர்; பின்னப்போர். 2 சோறுமிரண்டு.

சூதாடிய ஞான்று தருமபுத்திரனுக்குப் பன்னிரண்டு வருஷங் காடுறைந்து ஒரு வருஷங் கரந்துறைந்து பதின்மூன்றுங் கழித்தால் உங்க ளிராச்சியம் வாங்கிக்கொள்ளக் கடவீ ரென்று பேசியபடியே தருமபுத்திரனும் பிராதாக் களும் அருங்கானமுறைந்து அதி கிலேசப்பட்டுச் சமயவிரோதஞ் செய்யா மல் ஒட்டின நாள் கழிந்து வந்து வெளிப்பட்டுத் தங்களுரிமை வேண்டக் கொடாது விவஸ்தை யொழிந்து நீதிமார்க்கங் கெடப் பேசுகையாலும், உங்க ளகத்து உண்ணுமது தருமமன்று கண்டாய்; ஆதலால், விதுரனுவான் சருவ ஞானியுமாய்ச் சாதுமார்க்கம் வழுவாமல் சருவப் பிராணிகளையு மிகழா மல் இல்வாழ்க்கையும் இராச தருமமும் உடையவனு யிருப்பானுகையாலும், தருமபுத்திராதிகளுக்குத் தூதாய் உன்பக்கல் பூமி வேண்டி வருகையாலும், வந்த கருமம் முற்ருமையாலும், விதுராசன் உங்கட்கும் மற்றவர்க்கும் சம ஞன பிதாவாகையாலும், அவன் கிருகத்திலே போனகங் கொள்ளுமது கேட்டார்க்கும் யோக்கியமாங்கண்டா யாதலால், அங்கும் உன்ன தன்ருே அடிசில் என்று இவ்வகை ஸ்ரீவாசுதேவன் அருளிச் செய்யக் கேட்டுப் பின் னும் யாது சொன்னுன் துரியோதனன் :—

167. ஆயனே யச்சுதனே யற்புதனே தற்பரனே
மாயனே வையகத்து மன்னுயிர்க்குத்—தாயனே
யென்போந்த வாறென் றுரைத்தா னெழிலுருவு
மின்போந்த வேலான் விரைந்து. (கூகூ)

என்றிவ்வகை துரியோதனன் சொல்லக் கேட்டு யாதருளிச் செய் தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

168. ஒட்டிய காலங் கழிந்தனகாண் காவலன்ற
னெட்டிய வாட்ட [1]மொழியீரேற்—கட்ட
கரும்பழிசா ருலே கமழ்நாட்டா கேட்டாற்
பெரும்பழிதா னுகாதோ பேசு. (கூச)

எ-து.—விவஸ்தை யொழியாமல் சமயவிரோதஞ் செய்யாமல் முன் னோம் பேசிய பரிசே ஆரணிய முறைந்து அதி கிலேசப்பட்டு வந்து தம்முரி மை வேண்டிய தருமபுத்திரனுக்கு இராச்சியங் கொடாமல் மறுத்துரைக்கு மது கேட்டார்க்கு நீதிமார்க்க மாகாது; அது நிற்க, அர்த்த ராச்சியமாயினுங் கொடுத்து உன் பிராதாக்களான தருமபுத்திராதியரை யழைத்துக்கொள் வாயாக எனக்கேட்டு உடன்படாது கதுமென யாது சொன்னுன் துரியோ தனன் :—

(பா—ம்.) 1 ஒழிந்தீரேற்.

169. கழிந்திடுக வாண்டெல்லாங் கட்டவதி யொட்ட
வொழிந்திடுக வாளமரே யாக—வொழிந்து
மயிர்முனைக்கு மண்கொடேன் மன்னவனே யென்றான்
செயிர்முனைக்க ணிற்பான் செயிர்த்து. (கூரு)

என்று, பின்னுஞ் சொல்லுவான் துரியோதனன்:—

170. பொருள்கொடுப்ப ரேனும் புகுமிடம தாக
மருவலர்க்கு மண்கொடுப்பா ரில்லை—யொருகுடைக்கீழ்ப்
பாராளு மன்னர் பணிகின்ற பைங்கழலா
யோராது சொன்னா யுது. (கூகூ)

இவ்வகை வெகுளியெய்தி, மற்று அவர்க்கு இராச்சியங் கொடுப்பதற் கொன்றுங் கருதாது நீ யுரைத்தமையால் யான் அவர்க்கு மயிர்முனைக்கும் மண்கொடேன் என்று பார்வேந்தன் சொல்லக் கேட்டு யாதருளிச்செய் தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

171. தன்னுரிமை யெல்லாந்தன் சிற்றவ்வை தான்பயந்த
மன்னவனுக் கீந்தானிவ் வாள்வேந்தன்—றன்னோ
டொருகுலத்திற் றோன்றினா னல்லனோ சொல்லாய்
குருகுலத்தார் கோவேநீ கூறு. (கூஎ)

எ-து.—திருதராஷ்டிரனை நோக்கி ஸ்ரீவாசுதேவன் சொல்லுவான் : நின்வங்கிசத்து ஜ்யேஷ்டனாயினா னதலால், அவனுரிமை முன்னம் பேசிய பரிசே பெறுமாறு நின்புத்திரனுக்குச் சொல்லி நின்தம்பி மகன் தருமபுத்தி ராதிகள் நீயுமுண்டாயிருக்க இராச்சியம் பெறாது போகாமல் அவனுரிமை பெறுமாறு மன்னவனே ! சொல்லுவாயாக என்றும், தன் சிறியதாய் மக னுக்குக் குரு வங்கிசம் உல்லங்கியாமல் இராச்சிய முழுவதுங் கொடுத்துப் பிரமசாரியாய் வாழ்கின்ற ஸ்ரீ பீஷ்ம வங்கிசத் துள்ளாயிருந்து தருமபுத்தி ராதிகளுக்குத் தம்முரிமை கொடாது மறுத்துரைத்தால் உன் புத்திரர்களுக் கும் மித்திர பாந்தவத்தார்க்கும் நிச்சயமே வீமார்ச்சுனர் பிரதிக்கினையாலும் தருமபுத்திரன் பொறையினாலும் பழிபாவம் விளையுங் கண்டாய் என்றும் தேவராசன் அருளிச்செய்யக் கேட்டுப் பேசுவதொன் றில்லா திருந்த திருத ராஷ்டிரனையும் ஸ்ரீவாசுதேவனையும் நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோ தனன் :—

172. உரிமை யிருவர்க்கு மொக்குநா டொன்றை
யிருவருட னுண்டாரு மில்லை—செருவில்

வலியார் வலியாராய் மண்ணுள்வ தென்று
னொலியார்நன் ஞட னுடன்று. (சுஅ)

ஏ-து.—இரண்டு திறத்தோர்க்கும் முன்னுரிமை ஒக்கும்; அதனில், தருமபுத்திர னுரிமை சூதாடித் தோற்ற ஞான்று தந்தான்; அது வேண்டு மிடத்து யுத்தம் பண்ணிக் கொள்ளக்கடவது என்று துரியோதனன் சொல் லக்கேட்டு யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

173. முழுதுடையான் பாகம் பெறுகின் முற்று
மொழிய வுகந்தனையே யாகிற்—பழுதி
லடிப்பாடு பைங்கழற்கா லவர்க்கு மைந்து
குடிக்காடு நல்குதியோ கூறு. (சுகூ)

ஏ-து.—இராச்சிய முற்றும் ஆளவுரியானுக்குத் தன்னுரிமையிற் பாதி கொடாயாகில், குசஸ்தலமும் மிருகஸ்தலமும் வருணபதியும் வாசந்தியும் சய சந்தியும் என்பன பஞ்ச கிராம மாயினுங் கொடுத்து, மற்றுன் பிராதாக்களை யழைத்து நின்னுற் செய்யத்தக்கன வெல்லாம் பொறுத்தி எனப் பேசி மனமகிழ்ந் துரைத்து, மற்று அவரையும் உடன் கொண்டு சேவை பண்ணுங் கருத்துண்டோ பார்வேந்தே யுனக்கு? என்று ஸ்ரீவாசுதேவன் அருளிச் செய்யக் கேட்டு உடன்படாது வேறு பேசிய துரியோதனனை நோக்கி யாது அருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

174. ஐவர்க்கு மைந்தூர் கொடுத்தாங் [1]கவரொருமை
மெய்பெற்ற தாகின் மிகவினிதாம்—வையகத்தின்
மாறு மெனக்கருதின் மன்னவனே [2]மற்றவருன்
கூறுள்வார் கண்டாய் கொடு. (எo)

என்று சொல்லக் கேட்டு யாது சொன்னன் துரியோதனன் :—

175. மாயவனே கேட்டருளாய் மற்றவர்க ளெம்மோடு
தாயங்கொண் டாடத் தரமல்லர்—தூய
மடலவிழுந் தாராய் [3]மறுத்துரைக்கி லின்றெம்
மடலரசர் கண்டா யவர். (எக)

இவ்வகை மறுத்துரைத்த துரியோதனனை நோக்கிப் பின்னும் யாதரு ளிச் செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

176. மன்னர் சபையகத்து மற்றவர்க்கைந் தூர்வேண்டப்
பின்னுங் கொடாமைபல பேசினையே—னின்னிலைமை

(பா—ம்.) 1 அவருரிமை. 2 மற்றவர்கள். 3 மறுத்துரைக்கேல்.

மையறவே செய்து மறுத்தமையால் வாளமர்க்கட்
கையறமா மன்றோ கருத்து. (எஉ)

எ-து.—நீதிமார்க்கம் வழுவ வுரைத்தமையால் உனக்கும் உன் வாயி லுரை பொ.........ற பாதகமாங் கண்டாய்; உன் வங்கிசத்தார்க்கும் உனக் கும் நிச்சயமே பழிபாவம் விளையுங் கண்டாய் என்று ஸ்ரீவாசுதேவன் அரு ளிச்செய்யக் கேட்டு யாது செய்தான் துரியோதனன் :—

177. கொற்றப் படைமன்னர் சூழக் கொதித்தெழுந்து
வெற்றிமணித் தூணை வெகுண்டடித்தான்—வெற்றிக்குப்
பூணு ரலங்கல் புனையும் பெருந்தேரிற்
கோணுக முன்னுயர்த்த கோ. (எங)

அன்றியும்,

178. தன்னை யறிந்திலான் றன்பிறப்புத் தானறியா
னென்னை யறிந்திலனே கற்றூயன்—பின்னைத் தன்
மெய்யறியா தென்னே மிகைத்தெழுந்து தானென்னைக்
கையறமா மென்றான் [1]கறுத்து. (எச)

இவ்வகை தூஷித்துப் பேசுகின்றானை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

179. தானே யரசாள்வான் றானே யெனக்குநேர்
தானே யெனைப்பழிக்குந் தன்மையான்—மானக்
கரைகள்வாய் மீனுகளுங் கங்கைத் திருநாட்
டிருகரையு மாள்வா னினி. (எரு)

இவ்வகை யருளிச்செய்து, துரியோதனன் பேசிய உதாசீன மூர்க்கங் கண்டு மற்றவனுடன் கோபித்துப் பின்னும் அருளிச் செய்வான்: உனக்கு இதுவே கருத்தாகில், எங்களுக்குக் குருக்ஷேத்திர வெளியிலே யுத்தம் ஒழி யாமற் செய்யப்பெறும்; யுத்தங்களுக்கு வேண்டும் விவஸ்தை யெல்லாஞ் செய்து தருவாயாக என்று விவஸ்தை யெல்லாஞ் செய்துகொண்டு சபா மண்டபம் விட்டு நீங்கி ஒரு தனிமண்டபத்து வீற்றிருந்தான் ஸ்ரீவாசுதேவ னுகக் கருதுவது. அவ்விடத்து விதுரனை நோக்கி யாது சொன்னான் துரி யோதனன்: என் சோற்றை யிவனுண்டு என் பகைவர்க்கே பக்ஷபாதஞ் செய்து சத்துரு பக்ஷத்தார் தூதனுக்குத் தன் சோறுபோல இன்னடிசில் சமைத்து அவற் கினிமை செய்து வஞ்சித்து வாழ்கின்றான், வேசியர் புத்திர னுவதற்கே தக்கான் என்று இராச சமுகத்தார் முன் பருஷ வாக்கியஞ்

(பா—ம்.) 1 கருத்து.

சொல்லக் கேட்டு மிகவும் அபிமானஞ் சினங்கன்றிப் புகையெழ விம்மி விழித்து உருமேறென்ன வுடன்றெழுந்து துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்னான் விதுரன்:—

180. மூத்தான் மகனை முனிந்திளையான் கொன்றனென்
றேத்தா வடுவுக் குலோவினேன்—பூத்தாமஞ்
செய்தபோர் வேத்தவையுட் டேர்வேந்தே நீயென்னை
வைதும் புகுமோர் மறித்து. (எசு)

எ-து.—திருதராஷ்டிரன் மகனை விதுரன் கொன்றனென்றும், அவன் சோறுண்டு அவனை வெகுளியினாற் கொன்றனென்றும் பராஷ்டிரத்து ஸர்வ க்ஷத்திரியர்க்கும் கேட்டார்க்கும் நீதிமார்க்க மறுத்தமை யாதலால், அது தருமமன்று; அதுவுமன்றி, வீமார்ச்சுனர்க்குப் பிரதிக்கினை * பங்கமாய வாக்குப் பழி கொடுக்க வழக்குடையே [1]னாகேன் என்றிவ்வகை வெகுண்டுரைத்து இராச சமுகத்தார்க்கும் பொருந்தவுரைத்து மற்றிவன் சபையின்கட் புகுதேன் என்று பின்னுந் தன் கடவுட் சிலையினை யாது செய்தான் விதுரன் :—

181. கண்ணுதலான் றன்சிலைக்குங் காகுத்தன் றன்சிலைக்கு
மெண்ணுங்கா னேரா மெழிற்சிலையை—நண்ணி
வெறுத்தாங் குரைத்தான்முன் வெவ்வுரையே பேசி
யிறுத்தான் விதுரன்கை வில். (எஎ)

அன்றியும்,

182. இன்னாச்சொல் வந்து செவிசுடலும் வேர்த்தெழுந்து
மன்னாட் டவரெனக்கு மாறிலா—ரென்னாத்தன்
போர்க்களத்து விற்பிடியே னென்றாங் கிறுத்திட்டான்
கார்க்குமுதந் தானிடித்தாற் போன்று. (எஅ)

எ-து.—இப்படிக் கொத்த திவ்வியமான சிலையினைத் துரியோதனன் முன்னிருந்த இராசாக்க ளனைவருங் காண வெகுளி பொங்கித் தன் கடவுட் சிலையினை முறித்து இரண்டு துண்டம்பட வெட்டி 'யான் இனி யுத்த பூமியிற் புகுதேன்' என்று பிரதிக்கினை பண்ணி மற்று அவனிருந்த சபாமண்டபம் விட்டு நீங்கித் தன்கோயில் நோக்கிப் போயினான் விதுரன் என்றவாறு. அப்பொழுது ஆங்கிருந்த ராசாக்களில் ஸ்ரீ பீஷ்மன் துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்னான் :—

* 'பங்கமா யவர்க்குப் பழி' என்றும் படிக்கலாம்.
(பா—ம்.) 1 ஆவேன்.

183. வில்லை யிறுத்து விதுரன்போய்த் தன்னுடைய
வில்லம் புகக்கண் டிருந்தமையால்—வில்லி
வெறுத்தால் விசயனுடன் வெல்வாரை நீதி
மறுத்தா யுரையாய் மதி. (எகூ)

எனக்கேட்டு ஸ்ரீ பீஷ்மனை நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோதனன் :—

184. கொன்னவிலுங் கூர்வேற் குருநாடர் தம்பதிக்கு
மன்னவனே யின்றென் மனங்கேட்கி—லுன்னி
யுருத்தெழுந்து சீறு முயர்களிற்று யீண்டென்
செருத்தருவே னென்றான் செயிர்த்து. (அ0)

எனக் கேட்டுப் பார்வேந்தனை நோக்கி யாது சொன்னான் ஸ்ரீ பீஷ்மன் :—

185. நன்றுநீ தெண்ணாதே நாக வரவுயர்த்தோய்
கன்றி யுரைக்கக் கடவையோ—வென்றி
விதுரன்கை வில்லிறுத்தான் வெல்விசயன் றன்னோ
டெதிரம்பு கோப்பா ரெவர். (அக)

எ-து.—அதிரதரில் முன்றோன்றலான விதுரன் தன் திவ்வியமான வில்லை யிறுத்துப் பின்னையும் யுத்த பூமியிற் புகுதேனென்று பிரதிக்கினை பண்ணிப் போயினான்; இனி, அர்ச்சுனனை இன்று யுத்த பூமியில் வெற்றி கொள்ள வல்லார் ஆர்? என்று ஸ்ரீ பீஷ்மன் சொல்லக்கேட்டு யாது சொன்னான் துரியோதனன் :—

186. விதுர னளவேயோ வில்லாட்கண் மற்றிங்
கதிரதரு மாரதரு மாவார்—விதுரன்றன்
வில்வலியோ தோள்வலியோ வேந்தர் சபைநடுங்கச்
சொல்வலியே தென்றான் சுளித்து. (அஉ)

இவ்வகை வேந்தனுரைப்பக் கேட்டு யாது சொன்னான் வீஷ்மன் :—

187. சிலைத்தொழிலான் வெஞ்சமத்துச் செஞ்சரங்க ளூன்றிக்
கோலைத்தண்டு வீமன்கைக் கொண்டான்—மலைத்தவரைத்
தாங்கு கணையுடையார் யாரோ தனிவரைபோல்
வீங்கும்பொற் றோளாய் விளம்பு. (அங)

எ-து.—வீமார்ச்சுன ரென்கின்ற அதிரதர் வெகுண்டு வந்த காலத்து மற்று அவரை யுத்த பூமியில் தடுக்கவல்லார் ஆரோ? என்று ஸ்ரீ வீஷ்மன் உரைக்கக் கேட்டு யாது சொன்னான் துரியோதனன் :—

188. தன்னை நயந்தொருவன் றான்செய் கருமங்க
ளென்ன பயந்தனவோ வென்றுதாய்—தன்னை
மதியா தவரோடு வாழ்வ[1]தென் பின்னும்
விதியாகி லெய்தும் வினை. (அச)

என்றிவ்வகை சொல்லிப் பின்னும் யாது சொன்னான் துரியோதனன் :—

189. கார்புரியும் வண்மையான் கன்னன் றனித்தேர்முன்
போர்புரியும் வெஞ்சிலைக்குப் போதுமோ—சேர்கமலை
யஞ்சவரால் பாயு மணிவயல்சூழ் நன்னாடா
பஞ்சவரா லாய பகை. (அரு)

இவ்வகை கன்னன் கரத்தில் தனுவிருக்க, காண்டீவத்துக்கும் அருச்சுனனுக்கும் வேறு மாறு தேடவேண்டுமோ என்று பேசிய துரியோதனனையும் இருந்த இராசாக்களையும் ஸ்ரீ வீஷ்மனையும் நோக்கி யாது சொன்னான் கன்னன் :—

190. மண்ணரச ரெண்ண வரிசிலையின் வட்டத்து
நண்ணிப் பொருதகலு நல்லோரை—யெண்ணி
லொருவர்சோ றுண்டங் கொருவர்க்காய்ப் பேசித்
திரிகுவரோ சொல்லாய் தெளிந்து. (அசு)

அன்றியும்,

191. யானொருவ னிற்க வெழில்விசயன் றன்னோடு
மாநெடும்போர் செய்து மலைவாரைத்—தானிருந்து
தேடுமா றெங்ஙனே தேர்வேந்தீர் மற்றவனை
நாடுமா றெண்ணீர் நயந்து. (அஎ)

எ-து.—துரியோதனனையும் ஸ்ரீ வீஷ்மனையும் நோக்கி, கன்னனென்று யானிருக்க அருச்சுனனுக்கு மாறு தேடுவதோ? என்று தேனிருக்கு மலர்த்தாரான் கன்னன் தன் கையோடங்கை தாக்கித் துங்கமாமுடி துளக்கி நகையரும்பக் கண்டு, துரியோதனனுக்கு மகாப்பிரியஞ் செல்லக் கேட்டு யாது சொன்னான் ஸ்ரீபீஷ்மன்:—

192. தானே விசய னெதிர்நிற்பான் றன்னுண்மை
யான்போ லறியே னியல்வேந்தீர்—வான்போர்

(பா—ம்.) [1] என் கண்டாய்.

பொருதவுணர் சேனையெல்லாம் பொன்றுவித்தான் றன்னோ
டெதிர்பொருவா னீயோ வியம்பு. (அஅ)

இவ்வகை கன்னன் சொல்லிய கட்டாண்மையுஞ் சாமர்த்தியமும் அது கண்டு துரியோதனன் மகிழ்ந்திருப்ப நீதிமார்க்கம் மறுத்துரைக்கின்றதுங் கண்டு தரியாது சபாமண்டபம் விட்டு நீங்கித் தன் கோயில் நோக்கிப் போயினன் ஸ்ரீ பீஷ்மன் என்றவாறு. இவ்வகை ஸ்ரீ பீஷ்மன் உரைத்தது பொறுது போயினனையும், வில்லை முறித்துப் போயின விதுரனையுங் கண்டு, மற்றிங் கினிப் பிரயோசன மில்லை யென்று யாது செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன்:—

193. அங்கர்கோன் சொல்ல வரவுயர்த்தோ னுண்மகிழ்ந்து
பொங்கிருந்தார் வேந்தர் புடைசூழச்—செங்கண்மா
ருதாவா யுள்ள தருமன் றனைப்பெற்ற
மாதாவின் பாலணைந்தான் வந்து. (அகூ)

இவ்வகை தேவதேவனும் எழுந்தருளிக் குந்திதேவி யிருந்த கோயிற் புகுந்தானாகக் கருதுவது. இப்பால் ஸ்ரீவாசுதேவன் [குந்திதேவி கோயிற் புகுந்து] மற்றவளை வேறு கொண்டிருந்து யாதருளிச்செய்தான்: ஸ்ரீ வாசுதேவன்—

194. கொற்ற வரவுயர்த்தோன் கோயிற்க ணின்றுபோய்
வெற்றித்தேர் வேந்தன் மகளோடு—முற்றவெல்லா
மல்லாடுந் தோளானம் மாதினுக்கு மற்றதனை
யெல்லா முரைத்தா னெடுத்து. (கூ௦)

எ-து.—துரியோதனனிடைக்குத் தான் தூதனாய் வந்தபடியும், தருமபுத்திரன் சொற்படி வழுவாமல் பாதிநாடு வேண்டிப் பெறுதவாறும், பஞ்சகிராமம் வேண்டத் தாராததும், மயிர்முனை குத்த மண் கொடேனென்றவாறும், அவன் வன்மையினாற் சிறு தாதையைப் பரிபவம் பண்ண முனிந்து போய் அவன் மூரிவில்லை முறித்தவாறும், கன்னன் பேசிய கட்டாண்மையும், மற்றும் உற்ற வார்த்தையெல்லாம் உரைத்துப் பின்னும் யாதருளிச் செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன்:—

195. எரிகதிரோ னல்கு மிளங்காத னின்னாற்
பொருபுனலாற் போக்குண்டான் கண்டாய்—குருபதிக்கு
வெற்றியுமாய்த் தோழனுமாய் வீமற்கும் பார்த்தற்குந்
தெற்றியுமாய் நின்றான் றெரிந்து. (கூக)

எ-து.—நீ கன்னியாயிருக்கின்ற காலத்து ஆதித்யபகவானுற் றாப்பட்ட புத்திரனை வடுவென் றஞ்சி அர்த்தராத்திரியிற் பேராற்றிடை மிதவைப் பேழையினிட்டு ஒழுக்கின இளங் குமாரனும் போய்க் கங்காசலம் புகுமள வில், திருதராஷ்டிரன் றேர்ப்பாகன் ப்ரீதிகாமயன் எடுத்து வளர்த்து நாம கரணந் தரிக்கையில், ஆதித்யபகவான் இட்ட புத்திரனுகையால் அசதியாகத் தோன்றிக் கூறியபடி கன்னன் என்று நாமகரணந் தரித்து வளர்கின்ற நாள கத்து, பாசுராமனுல் ஆயுதசிக்ஷை பயிற்றித் திவ்வியாஸ்திரங்கள் வல்லவா றும், அது கண்டு துரியோதனன் தனக்குத் தோழனுக்கிக்கொண்டு அபி ஷேகம் பண்ணி அங்கவளநாடு கொடுத்து அங்கராசனென்று அபிஷேக மானவாறும், துரியோதனனுக்கு மிகவும் அந்தரங்கனுய்ப் பெருந்தே ராட் களில் முன்றேன்றலாய்ப் பாண்டவர்க்குப் பழிபாவம் விளைக்கின்றான் கண்டா யென்றும் சொல்லி, அவனை நீ அன்னியனென்று கருதாது நின் புத்திர னென்னுமது மிகத் தெளிந்து மற்று அவன்பாற் போய்ப் பேசி, 'தம்பிமாருடன் கூடித் தரணிதனை யாள்வதற்கு வம்பவிழ்தார் மன்னு வா' என்று அழைத்துக்கொண்டு போது; வந்திலனுகில் இங்ஙனஞ் சொல்லுவா யாக என்று பின்னும் யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

196. ஆர்த்தபுக ழங்கர்கோன் றன்வளர்த்த மாநாகம்
பார்த்தன்மேற் பட்டாற் பரிசழிக்கும்—போய்த்தனையே
லெச்சிற் கணையென் றிரண்டாவ தெய்யாம
லிச்சித்து வேண்டான்று னிங்கு. (கூஉ)

எ-து.—அவனை யழைக்க வந்திலனுகில், நினக்கொரு வரந்தருவாயா கென்று வேண்டிக் கொள்வாய்; வரமாவது: அருச்சனன் காண்டாவனத் தை யெரிமூட்டிய ஞான்று தன் சரீரம் அறுப்புண்டு வல்லவாறு பிழைத்துப் போந்து கன்னன்றன் பக்கற் சென்றடைந்து மற்றவனை யாசிரயித்து அருச் சுனனுக்குப் பகையாக வாழ்கின்ற தசுவசேன னென்னும் மாநாகத்தினை இமையவராலும் வெல்லவரிது; மற்றதனை அருச்சுனன் மேல் இரண்டாவது எச்சிற் கணையாகத் தொடானுக வேண்டிக்கொண்டு வருவாயாக என்று ஸ்ரீ வாசுதேவன் அருளிச்செய்யக் கேட்டு வேல்நெடுங்கண் அருவிசோர விம்மி விம்மி வெய்துயிர்த்து யாது சொல்லி யாது செய்தாள் குந்திதேவி :—

197. மாயனீ செய்திட்ட வஞ்சனையின் மாயத்தை
யேதோ வறியே னெனக்குழைந்தாள்—சேயாறு
தேக்குந்திச் சந்திடறிச் சேயணைக்குந் தண்பணைசூழ்
மாக்குந்திக் கோமான் மகள். (கூங)

அன்றியும்,

198\. என்னை யறிந்தாயே யென்மக னமர் று
முன்ன முணராதே மூடினய்—மன்னுங்
1 கடலைவல மாக்கடைந்த காரணனே யென்மு
னுடலைவலஞ் சொல்லா தொழி. (கூச)

என்றிவ்வகை சொல்லிப் பின்னும் யாது சொல்லிப் பிரலாபித்தாள் குந்திதேவி:—

199\. வைய மறியாமே மந்திரத்தின் வாய்ப்புக்கண்
டையா வுனைப்பெற்ற வப்பொழுதே—பையவே
பேழையி னுட்செறித்துப் பேராற்றிற் போக்கினேன்
வாழுங் குடிபழுதா மென்று. (கூரு)

அன்றியும்,

200\. பொங்குமுலைப் பாலூட்டிப் பூந்தடங்கண் மையெழுதி
மங்கையர்பா ராட்ட வளராதே—யெங்குநின்
பானுறு மின்சொற் பவளவன்ன வாய்முத்தை
யாரைப் பெற்றிலே னங்கு. (கூசு)

என்றிவ்வகை சொல்லிப் பிரலாபித்துப் பின்னும் ஸ்ரீ வாசுதேவனை நோக்கிச் சொல்லுவாள்: இந்நெடுநாளும் என்னையு மவனையும் மாதா, மகன் என்று அறிந்த நீ முன்னம் உரையாது இன்று உரைத்தாய்; எம்பெருமான்! இனி அவன்பால் யான் போய் அவனை வேண்டிக்கொண்டு அசுவசேனனை விலக்கினல் அவன் படுமாதலால் எனக்கு அவனும் மகனன்றோ எனச் சொல்லி நின்றாளை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன்:—

201\. ஐவர்க்கு மோருயிரே யைந்துறுப்பா மாதலா
லைவருஞ் சாகை யழகிதோ—வைவே
லொருவனுமே சாகை யழகன்றோ வென்றான்
றிருமகள்சேர் மார்பன் சிறந்து. (கூஎ)

எ-து.—அருச்சுனனைக் கொல்லில் ஐவருயிரும் நாசமாமாதலால் இவர்கட்குச் சத்துருவாகிச் சமைகின்ற கன்னனொருவனுமே சாகை நன்று என்றருளிச்செய்யக் கேட்டும் நின்றவளை முகநோக்கி யீண்டன் கன்னன் பாற் போவாயாக என்று தெருட்டி மற்று அவள்பால் விட்டு நீங்கி யாது செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன்:—

(பா—ம்.) 1 கடலைவலமாக்.

202. கொண்ட னிறக்கோமான் குந்திக் குரைத்தருளி
விண்டவரை வெல்விதுரன் வீடணைந்தா—னெண்டிறல்சேர்
மையாரு நெஞ்சத்து வாளரவ முன்னுயர்த்தோன்
பொய்யா சனமிடவே போந்து. (கூஅ)

இவ்வகை குந்திதேவிகோயில் விட்டு விதுரன்கோயிற் புகுந்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவ னென்றவாறு. இப்பால்,—

203. வைய மிருள்பரந்து மாகதிரோன் போய்வீழ்ந்து
வெய்ய வொளிபோய் விளங்கொளியாய்த்—துய்யவரை
மின்னார்ந்த பைம்பூண் விறல்வேந்தர் தாஞ்சூழ
வின்னுங் கிருந்தா னிசைந்து. (கூகூ)

எ-து.—அர்த்த ராத்திரியின்க ணிறையோலக்க மிருந்து ஸர்வ க்ஷத்ரி யர்க்கும் விடை கொடுத்துத் துரியோதனனும் துச்சாசனனும் கன்னனும் சகுனியுந் தம்மிற் கூடியிருந்து யாது சிந்தித்தாரோ வெனில்:—

204. மதித்த வரக்கரையு மல்லரையு முள்ளாற்
பதித்த படுகுழியிற் பாய்ச்சிக்—கொதித்தார்
குலங்கோடல் வல்லானைக் குங்குமத்தோள் பற்றி
1 விலங்கிடவே யெண்ணினன் வேந்து. (௲00)

எ-து.—ஸ்ரீ வாசுதேவனை நிலவறையிலே வீழ்த்து வஞ்சனையால் வலைப்படுத்திப் பலகினம் பண்ணிச் சிறையில் வைத்தாற் பாண்டவர்க்கு வேறொரு களைகண் இல்லை யென்றும், இராச்சியம் நமதாகைக்குச் சந்தேக மில்லை யென்றும், பாண்டவரைக் கொன்றாற் பின்பு ஸ்ரீ வாசுதேவனை விடுத்துப் போக்குமது கருமமென்றும், இதுவே காரிய மென்றுந் துணிந்து, அர்த்த ராத்திரியில் யாவருமறியாமற் சபாமண்டபத்தி லொரு நிலவறை பறித்து, பதுமநாபனை வீழ விடுத்து விழுந்த பொழுதே எழுந்திராமல் வேண்டும் இராக்கதரையும் அதனுள் நிறுத்தி, மண்டப முழுதும் அழகுறச் செய்து, ஸ்ரீ வாசுதேவனை யழைத்து வருவதாகச் சஞ்சயனைப் போக்கி விடுப்ப, மற்று அவனும் விடைகொண்டு செல்ல, இராத்திரி சேஷங் கழி யுங் காலத்து யாது செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன்:—

205. பொங்கொலிநீர் வண்ணனுமே போதவான் பொற்படைமு
ன்ங்கு மெழுச்சிப் பணைமுழங்கச்—செங்கதிரோன்
பொன்னெடுந்தே ரேறுமுன் போந்தருளச் செங்கண்மா
றன்னெடுந்தே ரேறினன் றான். (௲0க)

(பா—ம்.) 1 விலங்கோட லெண்ணினன்.

எ-து.—வாசுதேவன் பாண்டவரிடத்துக்குப் போவானாக ஆதித்திய பகவா னுதயகாலத்துக்கு முன்னமே தன் அணி நெடுந்தே ரேறி யெழுந் தருளு மளவில், சஞ்சயன் வந்து திருவடி தொழுது யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான்:—

206. வென்றி மதயானை வேல்வேந்தன் றூதனு
னென்று தொழுதா னெதிரேசென்—றன்றுலகை
1 மூவடியாக் கொண்டளந்து மூவுலகு முண்டுமிழ்ந்த
சேவடியான் பொற்பாதஞ் சேர்ந்து. (கoஉ)

இவ்வகையே சென்று பணிந்து பின்னும் யாது விண்ணப்பஞ் செய் தான் சஞ்சயன்:—

207. மன்ன னுரைத்தபடி மாயனே நீமுனியாய்
முன்ன முரைத்த மொழிவழியே—சொன்னதொரு
காரியமே செய்யக் கருதி யெனைவிடுத்தான்
காரியமே தென்றறியேன் காண். (கoஙு)

அன்றியும்,

208. எம்பெருமான் பேசுமதோர் காரியமுண் டென்றரசர்
தம்பெருமா னென்னைத் தனிவிடுத்தா—னென்றுசொல
மன்னுகத் தண்டார் மணிவண்ணன் றன்றேரைப்
பின்னாக விட்டான் பெயர்ந்து. (கoச)

இவ்வகை தேவராசனும் மனமகிழ்ந்து மற்றவன் கருத்தறிந்து போவா னுக வியாகுல வேந்தனைத் துரியோதனனிடைக் கெழுந்தருளக் கண்டு, பார்வேந்தன் துரியோதனன் யாங்ஙன மிருந்தானே வெனில்:—

209. பாம்புயர்த்த வெல்கொடியான் பக்கம் பலநூறு
காம்புயர்த்த வெண்கவரி காலசைப்பப்—பூம்புயத்துத்
தெட்டரசர் கூட்டந் திறைகொணர வீற்றிருந்தான்
கட்டரசர் கூட்டங் கலந்து. (கoரு)

எ-து.—குருகுல வேந்தருங் கோவீர ருள்ளாரும் புடைசூழ்ந்து சேவை பண்ண, திசாமுகந் தோறுங் கற்றை மணிக்கவரி காலசைப்ப, வெற்றி யுடன் சகுனியும் துச்சாசனனுள்ளிட்ட தொண்ணூற்றொன்பது தம்பி மாரும் கன்னனும் சிந்துநாடனும் மனமகிழ்ந்து வஞ்சனைத் தொழில் கருதி யிருப்ப வீரசிங்காதனத்து வீற்றிருந்தான் இராசராசன் துரியோதன

(பா—ம்.) 1 மூவடியாற் கொண்டு.

னென்றவாறு ; அவ்வகை யிருந்த துரியோதனன் ஸ்ரீவாசுதேவ னெழுந்தருளக் கண்டு யாது செய்தான்:—

210. தூண்டுபரித் தேரான் றுவரா பதிக்கிறைவன்
மீண்டு மொருகால் விரும்பிவர—மூண்டவினை
மையா சனத்தேரில் வாளரவ முன்னுயர்த்தோன்
பொய்யா சனமிட்டான் போந்து. (க0௬)

எ-து.—நிறை சபையின்கண் ஸ்ரீவாசுதேவ னெழுந்தருளக்கண்டு வஞ்சிப்பான் வேண்டி முதிர்வினைச் சூழ்ச்சியி லிட்ட முதலரியாசன மெடுத்து நிலவறை மிசை மேலிட்டு ஸ்வஸ்தி வசனஞ் சொல்லி யினிதுசெய்யக் கண்டு ஸ்ரீவாசுதேவனும் அறிந் தெழுந்தருளி [யிருக்குமளவில்] வந்த கரும முற்றுமளவும் பூவில் வண்டுறைந்தாற்போலத் தன் திவ்விய சக்தியினை மேலொடுக்கி மற்றவ னிட்ட பொய்யாசனத்திடை யெழுந்தருளி யிருக்குமளவில், இருந்த ஆசனம் கீழே தாழ்ந்து நிறநிறென நிலனெளியப் புகுதல் கண்டு திருப் புன்முறுவல் செய்து யாது செய்தான்: ஸ்ரீவாசுதேவன்—

211. வஞ்சனை யென்று மணியா சனந்தன்னை
யஞ்சன வண்ண னறிந்தருளிச்—செஞ்சுடரைப்
பூண்டான் பொறிபிதிரப் பொன்முடிபோ யண்டமுற
நீண்டான் விழித்தா னெருப்பு. (க0எ)

(விசுவரூப வருணனை : அகவல்.)

212. வஞ்சனை யறிந்து நெஞ்சறி வுற்ற
வூழியிற் காயெரி யுடன்றது கருங்கட
லோதமும் விசும்பு முடனுற நிமிர்ந்தது
வானுந் திசையு மாயிருள் பரந்தது
நீல மேனி நிமிர்ந்தெழுந் ததுவே
மறைத்தவ னிருத்திய மல்லரு மரக்கரு
மார்த்தபொற் பாத மெய்தலு மதனொடு
வியன்பா தலத்து வீழ்ந்தனர் பலரே
யருகணைந் துலகத்
தொல்பகை யழியப் பல்வகைப் பொருதிறற்
பரவைநீர் கெடுத்துப் பணிந்தனர் பலரே
பொடித்தன மயிரே பொங்கின புகையே

கடித்தன வெயிறே மடித்தன வாயே
நிமிர்ந்தன புருவ மலர்ந்தன நாட்ட
நெற்றித் தனிக்க ணெருப்பொடு பிறங்கிற்று
மற்றைச் செங்கண் மயங்கெரி யுமிழ்ந்தன
பாயிரு ணீக்கும் பல்கதிர்த் திரளென
வாயிரந் தடக்கை
திசைமுகம் பொதியச் செறிந்தன வவைதாந்
திண்சிலை குனிப்பன செஞ்சரந் தெரிவன
வெங்கணைத் தூணி வீக்குவன வெஞ்சுடர்
வாளுறை கழிப்பன கேடக மலைப்பன
சூல மேந்துவ தோமரஞ் சுழற்றுவ
கணிச்சி கொள்வன கப்பண மெடுப்பன
வணிச்சுடர் நெடுவா ளொடுவே லடுப்பன
மழுவொடு தண்டு வகைபெற நிமிர்ப்பன
சத்தி யோச்சுவ சங்கந் தொனிப்பன
பிண்டி பாலம் பெயர்ப்பன
வொண்டொ ழிற்கணை யோட்டி யதிர்ப்பன
வடிநுதிக் குந்தம் வலமிடம் வாங்குவ
முரண்வலி முன்கை
வளைய மோச்சுவ வச்சிர மெடுப்பன
திரளிருப் புலக்கை திண்ணென வோச்சுவ
சுடரொளி [1]யாழி சுழற்றுவ வடன்முழங்கு
வலம்புரி யார்ப்பன வன்பிடி முழக்குவ
பொலங்கழல் விரிப்பன பொன்முடி திருத்துவ
வசையெழப் புகைப்பன புகையெழப் பிசைவன
பூங்கச்சு வரிப்பன பூங்கழ லெடுப்பன
தூங்கெழின் மணிவிரற் சுட்டிக் காட்டுவ
பூங்கழ [2]லடிகொடு புரள மிதிப்பன
பிடிக்கலுற் றடர்ப்பன புடைக்கலுற் றோச்சுவ
தோளொடுதோள் கொட்டுவ தாளொடு [3]தா ளடிப்பன

(பா--ம்.) [1]ஆழி வட்டஞ் சுற்றுவ, வடலது முழங்க. [2]அடிக்கொடு, [3]தா ணடிப்பன.

வளைய வாங்கிய வாயிரந் தடக்கையும்
விண்கெழு படையொடு விசும்படைந் தனவே
காள மாமுகி லிலங்கி மற்றவன்
றோளு மாகமுஞ் சூழ்ந்துநின் றனவே
நீலச் சோதி நிலையுற நிமிர்தலிற்
பகலொளி யிழந்தது பரிதிமண் டிலமே
முதலொரு விசும்பி னந்தரர் மயங்கிப்
புகலிட மிலையெனப் புலம்பிநின் றனரே
தோண்மிசை வீழ்ந்த சூறை மாருத
மீமிசை விசும்பின் மிசையெடுத் ததுவே
முடிகலிற் றாரகை சுழன்றுதா மெரிந்தன
வானக் கங்கைநீர் சுழிதெரிந் ததுவே
தேவர் கோமான் மாமுகிற் பொன்னகர்க்
கற்பகச் சோலை பொற்பழிந் [1]தன்வே
பாதாள மஞ்சித் துண்ணென்று துளங்க
நாகந் துளக்குற
விசும்பிற் றேவருந் திகைப்ப
மேனிலை யழிந்து [2]பண்பெயர்ந் ததுவே
உம்ப ரிருக்கு முலக மயங்கப்
பம்பரம் போல வவனி நடுங்க
ஊழியி னிறுதி யுடன்றது போலு
மதனப் புத்தேள் பொடிபட விழித்த
[3]நுதல்பெறு நயனத் தொருபெருங் கடவுளு
நான்முகத் தொருவனும் வானகத் தரசனு
மறுமுகத் தொருவனு முறுசுடர்ப் பரிதியுங்
குளிர்மதிச் செல்வனு மிருநிதிக் குபேரனும்
வானுறை தேவருங் காயெரிக் கடவுளு
மியமனும் வருணனு மெண்வகை வசுக்களும்
வீரப் பெண்மயின் மெல்லிய லெழுவரும்
போர்விறற் சிலைக்கைப் பொருகயற் கண்ணியு
மோடியு மக்களு மூவகை முனிவரும்

(பா—ம்.) [1]தனவியன். [2]மண்பெயர்ந். [3]நுதற்பெரு நயனத்.

வானோ ரீட்டமு மன்னிய கின்னர
ரேனோர் விஞ்சையர் தம்முட னஞ்சலி
யவுணரு மரக்கரு மதிர்ந்த வுயர்நிலை
யண்ட கோளகை நிறையவந் தீண்டி
மாதவா முனியேன் மாயா முனியேன்
மூவகை யுலகின் முதல்வா முனியே
லிமையவர் மகிழ வீரடி தம்மான்
மூன்றுலகுஞ் சுருக்கிய முதல்வா முனியேன்
மூவா மருந்து வானோர்க் கருளிய
தேவா முனியே றிருமான் முனியே
லென்றெத் திசையும் வணங்குமெல் லைக்கட்
பொருந்தா மன்னனோ டிருந்த வேந்தரிற்
கங்கை மகனு மம்பிகை சிறுவனு
மங்க நாடனு மடுபோர் விதுரனுந்
துரோணனு மகனுந் தோன்றன் மாமனுஞ்
சிந்து நாடனுந் திரிகத்த ராசனுங்
குருகுலக் கேண்மை கொண்டோர் கூட்டமு
முயர்நிலத் தரசர் வந்தோ ரீட்டமும்
வாட்ட முற்ற மனத்தின ராக
நாட்ட மில்லா நலமிகு வேந்த
ணையணை யழகனை யாயிரம் பெயரனைக்
கைகுவித் திறைஞ்சிக் காதன்மிக் குரைப்பான்
சேண்பரந் துயர்ந்தநின் றிருவுரு வடிவைக்
காண்புறு வண்ணங் கண்ணிணை யருளென
வாதி நாயகன் பேரரு ளாளக்
கதுமென விழித்தது காவலன் கண்ணே
மாதிர நெருக்கி வான்முக டுரிஞ்சிப்
பூதல நெருக்கிப் பொலிந்த மேனியைப்
பார்க்கும் பணியும் பரவச மாகி
வேர்க்குங் கண்ணீர் வீழ்த்துந் தானே
பாடு மன்னரைப் பரிவுடன் றழுவும்
வேந்தருந் தானும் வேதியர் குழாமுந்

தனித்தனி யெழுந்து தடக்கை கூப்பித்
தொழுத கையினர் துளங்கிய நெஞ்சினர்
முழுமெயுஞ் சிலிர்த்து முழுதாண் மயிரினர்
தலைமிசை யேறிய கையின ராகி
வளங்கெழு மாசனந் துளங்க வெழுந்துநின்
றெந்தாய் போற்றி யிறைவா போற்றி
மன்னா போற்றி மணாளா போற்றி
யஞ்சன வண்ணத் தரியே போற்றி
குஞ்சரங் காத்த கோவே போற்றி
கஞ்சனை யடர்த்த கண்ணா போற்றி
கருங்கடற் றுயின்ற காரே போற்றி
யாயிரந் தோளுடை யடுபோர் வாணனை
நேமியிற் றுணித்த நெடியாய் போற்றி
பேய்முலை யுண்ட பிரானே போற்றி
பேருல களந்த மாலே போற்றி
மருதிடைத் தவழ்ந்த மாயா போற்றி
மாக்கடல் கடைந்த மகேசா போற்றி
பெருவரை யெடுத்த பிரானே போற்றி
சங்கொடு சக்கரந் தரித்தாய் போற்றி
[1] தண்டொடு சார்ங்கமுந் தனிநாந் தகமும்
பிண்டி பாலமும் பெருவச் சிரமு
மெண்டிசை நிறைந்த வெம்மான் போற்றி
யண்டமும் விசும்பு மகலிட மெல்லா
முண்டுமிழ்ந் தவனே யொருவா போற்றி
திருமறு [2]மார்பத் திருமால் போற்றி
தீவினை கெடுக்குஞ் செல்வா போற்றி
யருமறை [3]தேடு மடியாய் போற்றி
யடியவர் வினைகெட வருள்வாய் போற்றி
சென்றொரு தூணிடை நின்றாய் போற்றி
சிறுவனை யுகந்த செல்வா போற்றி

(பா---ம்.) [1]தண்டொடு மழுவ தெடுத்தாய் போற்றி. [2]மார்ப திருமால். [3]தேடுமிணை யடியாய்.

யயனொடு தேவர்க் கரியாய் போற்றி
மலர்மகள் புணர்ந்த மணாளா போற்றி
நிலமக ளிடந்த நெடியாய் போற்றி
திருவரு டருவாய் திருவடி போற்றி
தேவ னாவதுந் திருமா லாவது
மூவுல களந்த முதல்வ னாவதுஞ்
சிறுகுறி யாள னறியாது செய்தன
பொறுகுறி [1]யன்றே பொறுத்தரு ளென்றென்
றெத்திசை யமரரு மினத்துட னேத்திப்
[2] போற்றியே புகழச் சீற்றமு மாறி
யண்டமும் விசும்பு மகிலமு மனைத்தும்
போக்கற நிமிர்ந்த வாக்கையைச் சுருக்கினன்
முரணியல் பெருவலி யிரணியன் றனது
கேழ்கிள ராகங் கிழியக்
கூருகிர் வாய்ந்த கொடுந்தொழி லோனே. (கoஅ)

213. கண்மூன்றுந் தீப்பிறக்கக் கைகளோ ராயிரமாய்
விண்ணார வெய்யோ னொளிமறைக்க—மண்வேண்டித்
தூதுவனாய்ப் போந்து துரியோ தனனிடைக்கே
மாதவனார் தாஞ்செய்த வாறு. (கoகூ)

அன்றியும்,

214. நெருப்பெழுந்து நீறாக நின்றமரந் தீந்து
பொருப்பிடிந்து பார்பிளந்து பொங்கித்—திருப்பிரியாக்
கார்வண்ணன் சீறக் கனைகடலுங் கார்விசும்பு
நீர்வண்ண மற்றனவே நின்று. (ககo)

இவ்வகை துரியோதனனிடத்து ஸ்ரீவாசுதேவன் வஞ்சனை யாசனங் கண்டு மறுத்தெழுந்து நின்ற விசுவரூபங் கண்டு விண்ணவருந் தொழுத கையினர் துளங்கிய நெஞ்சினராய் அதிசயித்துத் தீப்பிறக்கக் கண்டருளி, தருமபுத்திரன் பிரதிக்கினை வழுவாமலும் மற்றவ ரேத்திய மகிழ்ச்சியும் சிறிது கருணை தோன்றி, திருமேனியிற் சீற்றத்தோ டெய்திய கூற்றமுஞ் சீற்றமு மாறித் தரணிபாலனாய் மானிடவேஷத்தனாய் வீற்றிருந்தான் தேவ

(பா—ம்.) 1 என்று. 2 போற்றிப் புகழச் சீற்ற மாறி.

தேவன் ஸ்ரீவாசுதேவ னென்றவாறு. அப்பொழுது ஸ்ரீவாசுதேவனை நோக்கி யாது சொன்னான் திருதராட்டிரன் :—

215. உற்றான் றறியே னுனதொள்ளி கண்டகண்
மற்றொன்றுங் காணாமல் வாங்கென்னக்—கொற்றவனும்
பாவொன்று நீண்ட பரஞ்சுடரோன் பார்த்தருளி
வாவென்று கொண்டான் மகிழ்ந்து. (௧௧௧)

இவ்வகை விண்ணப்பஞ்செய்த திருதராஷ்டிரனுக்குத் திருஷ்டிபோக அருளிச்செய்து நின்றான் ஸ்ரீவாசுதேவன். அப்பொழுது துரியோதன னிலைமை யாதாயிற்றோ வெனில் :—

216. பேர்ந்தில னாசனத்துப் பேசிய பேராண்மை
சோர்ந்திலன் கையாற் றொழுதிலன்—வாய்ந்த
மதுவொன்று மாலை மணிநீண் [1]முடியா
னிதுவன்றோ வீரமா மாறு. (௧௧௨)

எ-று.—ஸ்ரீவாசுதேவன் விசுவரூபங் கண்டு சிறிதும் மனந்துளங்காது விளங்காசனத்துத் துரியோதனன் யாது சொன்னானோ வெனில் :—

217. அண்ட முறநிமிர்ந்த வாயன் றிருமேனி
கண்டு வயவேந்தன் கைமறியா—வெண்டயிர்க
டோய்ந்திருந்த வாறே துவக்குண்டாற் கிம்மாய
மேய்ந்திருந்த தென்றா னெடுத்து. (௧௧௩)

இவ்வகை உதாசீனம் பண்ணி வேறு பேசியிருந்தான் துரியோதனன்.

218. தோளாண்மைப் பாண்டவர்கள் சூளுற்ற சூளுறவு
வாளா தொழிகை வழக்கன்றோ—கோளி
லெழுக்களைப்போ லேந்தியதோ ளெல்லீரை யும்யான்
புழுக்களைப்போற் றேய்த்த பொழுது. (௧௧௪)

எ-று.—பாண்டவருடன் முன்னம் பேசிய ஞான்று, துரியோதன னுடன் இராச்சியம் வேண்டினால் அவனால் வரும் அனுசார முற்றும் எமக்காகப் பொறுத்தருள்வாயாக என்று வரங் கொண்டபடியாலும் இவ்விடத்து நிகழ்ந்தனவெல்லாம் பொறுத்தது என்றிவ்வகை யருளிச்செய்து துன்மார்க்கன் துரியோதன னிருந்த சபாமண்டபம் விட்டு நீங்கிப் போதுமிடத்துப் பின் வந்த பாராஷ்டிரத்து க்ஷத்திரியர்க்கும் விடைகொடுத்துக் கன்னனை

(பா—ம்.) 1 முடியாற், கிதுவன்றோ.

யும் அசுவத்தாமாவினையுங் கைப்பிடித்துச் சிறிதிடம் போந்து கன்னனைத் தனிக்கொண்டிருந்து யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

219. முன்னமற் றந்த முழுதுடையான் றன்பாகம்
பின்னுமவை யான்வேண்டப் பெற்றிலன்கா—ணன்ன திறந்
தாரா தொழிந்ததற்குச் சான்றுநீ யென்றுரைத்தான்
காராரும் வண்ணன் கறுத்து. (ககரு)

என்றிவ்வகை சொல்லிப் பின்னுந் துரியோதனன் சொன்னது பாராமற் பலவுஞ் சொல்லி, பின்பு உனக்கோர் வாக்கியஞ் சொல்லக் கேட்பாயாக என்று யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன் :—

220. பௌவத் தொளிவிரிவான் றன்மகற்குப் பாண்டவர்க
ளைவர்க்கு முன்றோன்ற [1]லாமாறு—பௌவத்தைச்
சேறுக நீர்கலக்கித் தெள்ளமுதங் கொண்டபிரான்
வேறுகச் சொன்னான் விரைந்து. (ககசு)

எ-து.—கன்னியாய் வளர்கின்ற காலத்து ஒரு காரணத்தினால் துர்வாச மகரிஷி ஆங்கு வந்தவாறும், அவனை அவள் பூசித்தவாறும், அவன் பிரிய மெய்தியவன் ஞானத்தினாலே குந்திதேவியை நோக்கிச் சொல்லுவான்—'பாண்டு மகாராசனுக்குத் தேவியாக விதியுண்டு; யானுனக்குப் பஞ்சமந்திரம் உபதேசித்து விடுகிறேன்; நீ நினைந்தபொழுது ஐந்து தேவதைகள் சத்தியமாம்' என்றறைந்து மந்திரம் பிரசாதித்து, 'இந்த மந்திரத்திலே ஒரு மந்திரத்தை ஆதித்த பகவானை நோக்கி உச்சரிப்ப அவனும் பிரத்தியக்ஷனாய் உனக்கு வரப்பிரசாதந் தரும்' என்று மகா முனி போனவாறும் கூறிப் பின்னும் அருளிச்செய்வான் : மகாமுனி சொன்ன வசனம் பிழையாது மந்திரத்தின் சத்தி காண்பாளாகிக் குந்திதேவியும் ஆதித்த பகவானை நோக்கி வேண்டிக்கொள்ள, யாது செய்தானோ வெனில் :—

221. மாமறையோன் றானுரைத்த மந்திரத்தின் வாய்ப்பறிய
மாமறையோன் வாய்மை வழுவாதே—மாமறையோன்
சொல்வழியே சிந்தித்தா [2]ளப்பொழுதே சூரியனார்
நல்வழியாய்த் தோன்றினார் நன்கு. (ககஎ)

அன்றியும்,

222. குந்தி வளநாடர் கோமான் குலப்பாவை
முந்தியுனைப் பெற்று முகம்வாடி—வந்தங்கோர்

(பா—ம்.) 1 ஆமாறும். 2 சூரியனா ரப்பொழுதே.

பேழையி னுட்செறித்துப் பேராற்றிற் போக்கினு
ளேழை வடிவுக் கிளேத்து. (கக௮)

இவ்வகை ஆதித்திய பகவான் பிரசன்னனுய்த் தன்னே யொப்பதொரு தேசுடைய புத்திரனேக் கொடுப்பக் கண்டு மற்று அவளும் திவ்வியத்துடன் பிரசாதம் பெற்றுக் கன்னபாகத்தாற் பிறக்கப் புத்திரனேப்போலக் கொண்ட வெல்லேக்கண், 'கன்னியளவாயிருக்க இது ஆகாது' என்று கூறிக் குந்தி போச னுள்ளிட்டார் வந்து, நம்மைக் குருவங்கிசத்தார் தூஷிப்ப வங்கிசகீன மெனத் தெரிந்து, மற்று இந்தப் புத்திரனே ஒரு மிதவைப் பேழையிற் பெயர்த்திப் பிரளயமாகப் பெருகாநின்ற ஆற்றிடை மந்திரத்துப் போக்கினுர். அதுவும் போய் ஆதித்திய பகவானுல் வரம்பெற்றுப் பிரமாதப்படாமல் அலேகளான் மோதுண்டு கங்காசலத்துப் புகுமதனேக் கண்டு திருதராட்டிரன் சூதன் கதுமென அதனேப் பிடித்துக் குழவியெனத் தெளிந்து தனக்குப் புத்திரனுக வளர்த்தவாறும், பின் நாமகரணந்தரிக்கு நாளகத்து ஆதித்திய பகவான் அசரீரியாய்க் கன்னனென்று நாமகரணந் தரித்தமையும், பின்பு பாசிராமனுல் ஆயுத தீக்ஷை பண்ணியவாறும், அது கண்டு துரியோதனன் தோழமை கொண்டு அங்கவள நாட்டுக்கு அபிஷேகம் பண்ணியவாறும் அது கொண்டு பூர்வமானவை யுரைத்து, இனி உன் பிராதாக்கள் ஐவரையும் ஈண்டன் போய்க் காண்பாயாக என்றும், உன் மாதா குந்திதேவியும் நின்னே வேஷமறியாது வளவளாவி அநேகங் காலம் புத்திரசோகமா யிருக்கின்றவாறும் உணர்த்தி, நின்கண்ணுகிய தரும புத்திராதிகளே ஈண்டன் போய்க் கண்டு மற்று அவரைச் சேவை பண்ணுவித்துக் கொள்வாயாக என்று ஸ்ரீ வாசுதேவன் அருளிச்செய்யக் கேட்டு யாது சொன்னுன் கன்னன் :—

223. இன்று பிறப்பறிந்தே னென்னும் பிறந்தார்பாற்
சென்று தெரியிற் பிழையன்றே—வென்றிபுனே
தோழற்கே யென்னுயிரைத் தோற்பேன் செருக் [1]களத்தே
யாழித்தேர் வித்தகனே யான். (கக௯)

அன்றியும்,

224. யான்பிறந்து வந்து வளர்ந்தபி னெஞ்ஞான்றுந்
தேன்பிறங்குந் தாரான்சோ றுண்டறியே—னூன்பிறங்க
வெல்லாருஞ் சொல்லுஞ்சொ லென்செவியுங் கேட்குமோ
மல்லாடுந் திண்டோளாய் மற்று. (க௨௦)

அன்றியும்,

(பா—ம்.) 1 களத்தில்.

225. என்னை யறிந்ததற்பி னின்றெனக்குச் செய்தவற்றை
மன்னவனே மற்றறியா தாரில்லை—யென்னையோ
வென்பிறவி நீயுரைத்தா லேகுவனோ வென்னுடலைச்
சின்புலங்க டின்னுமோ தேர்ந்து. (கஉக)

எ-து.—துரியோதனன் எனக்குச் செய்த வுபகாரத்துக்குப் பிரதியுபகாரஞ் செய்து ஆற்ற வொண்ணாது; ஈங்கு என் பிராணனைக் கொடுக்க வேணு மென்று சொல்லி ஸ்ரீ வாசுதேவனை விட்டு நீங்கி யளவிறந்த சந்தாபத்தோடுந் தன்கோயில் நோக்கிப் போயினான் கன்னன் என்றவாறு. இப்பால் அசுவத்தாமாவை யொரு தனிமண்டபங் கொண்டிருந்து யாது அருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

226. முன்பிறந்தான் பாகம் பெறுனுக முன்பிரக்கப்
பின்பிறந்தா னைந்தூர் கொடாததுவு—நன்பிறங்க
னேராக விட்டதுவு நீயறிய வென்றுரைத்தான்
காராரும் வண்ணன் கறுத்து. (கஉஉ)

இவ்வகை துரியோதனன் நீதிமார்க்கங் கெடப் பேசியதும் தருமபுத்திரன் இராச்சியம் பெறாதவாறும் உரைத்து இதற்கு நீயே சாட்சியெனப் பேசிப் பின்னும் யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

227. இறைவர் திருமூர்த்தி யெங்கட்கு வந்த
பொறைகள் பொறுப்பாய்நீ வேண்டி—யிறைவன்
படைத்தலைமை தானே பணிக்குமாற் கேண்மன்
படைத்தலைநீ கொள்ளேல் பரிந்து. (கஉங)

எ-து.—துரியோதனன் படைக்கு நின்னைச் சேனாபத்தியம் தானே யழைத்துக் கட்டுமோகிற் பணியினல்லது நீதானே சேனாபத்தியம் விரும்பா தொழி யென்றும், விரும்புவையாகில் நின் பராக்கிரமங்களுக்கு யோக்கிய மன்று என்றும், தருமபுத்திராதிகள் வியவஸ்தையும் குருவசனமே துணையாக வாழ்கின்றவாறும் மற்றையர் சாபலியமும் அறியென்றும் இவ்வகை அசுவத்தாமாவைப் பேதித்துப் பின்னும் யாது செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

228. ஆழி தனைவீழ்த்தி யாழியா னப்பொழுதே
மீள விசும்பதனை மேனோக்கி—வாழி
பரிவேட [1]மிட்டதுகொல் பாரென்று காட்டத்
திருவாழி நீட்டினான் சென்று. (கஉச)

(பா—ம்.) 1 இட்டதுகா ணென்றெடுத்துக் காட்ட.

எ-து.—ஸ்ரீ வாசுதேவனும் ஒருப்பட்டு மீண்டு மெழுந்தருள்வானாகத் தன் திருத்தேர் மேற்கொண்ட விடத்து, தன் ஸ்ரீ ஹஸ்ததலத்தில் மருவி யிலங்கு மணியாழியைக் கழற்றி யாவருமறியாது அசுவத்தாமாவின் முன்னே போட்டு அசுவத்தாமாவை நோக்கி ஆழிவீழ்ந்ததனை யெடுத்துத்தாவென்று, ஆதித்திய பகவான் றன்னைப் பரிவேடமிட்டது நீ பாராயென்றும் இது உற்பாதமாவது கண்டாயென்றும் அருளிச்செய்த தசுவத்தாமாவும் மாயையென்றுணராது திருவாழி யெடுத்துக் கொடுக்குமளவில் ஆதித்திய பகவானையும் நோக்குதலின், அவ்வளவில் ஸ்ரீ வாசுதேவன் அசுவத்தாமாவின் கையிலே மணியாழியுடனே மற்றவன் கைப்பிடித்துப் பகவானை நோக்கிப் பரிவேஷத்தினைக் காணுயென்று மருட்டி [கைப்பிடித்து] நீ சேனுபத்தியங் கொள்ளாதொழி யென் றருளிச்செய்து மற்றவனை வரங்கொண்டு மணியாழியினை வாங்கி அசுவத்தாமாவினுக்கும் மற்றுமுள்ள சருவக்ஷத்திரியர்க்கும் விடைகொடுத்துத் தானும் யாது செய்தான் : ஸ்ரீ வாசுதேவன்—

229. பார்வேண்டிச் சென்று பதயுகத்தாற் பண்பழிந்து
போர்வேண்டிப் பூமா மகள்வேண்டித்—தேர்தூண்டி
மண்ணுடர் போற்ற மறைபோற்ற வேகினன்
விண்ணுடர் போற்ற விரைந்து. (கஉரு)

இவ்வகை ஸ்ரீ வாசுதேவன் துரியோதனனையும் மற்றவராற் சூழப்பட்ட ராசசமூகத்தாரையும் விட்டு நீங்கிச் சாதுசனங்களும் நீதிமார்க்கமுமறுத்தானென் றிகழ்ந்து பூமாதேவியும் பொறையாற்றாது புலம்ப, பூமாமகளும் சத்தியபுருஷ னல்லனெனப் பரிந்து புயல்வண்ணனுடன் போதப் போந்து துரியோதன னெல்லை கடந்து விதுராசனெல்லை புகுந்து, மற்றுங்கோர் பூங்காவனத் திருந்து, தேவேந்திரனை யழைத்தருளி வீற்றிருந்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவனாகக் கருதுவது. இப்பால், துரியோதனனிடையிற் போய் ஸ்ரீ வாசுதேவனை விடைகொண்ட க்ஷத்திரியர் யாது சொன்னரோவெனில் :—

230. ஆழி யதுவிழ்த்த வந்தரத்தேர் வல்லானுஞ்
சூழுஞ் சபையறியச் சூளுற்றான்—வாழி
யினியரசர்க் குய்யுநா ளில்லையே யென்றார்
தனியரச ரெல்லாந் தளர்ந்து. (கஉசு)

எ-து.—அச்சுவத்தாமா ஸ்ரீ வாசுதேவனுடன் அந்தரங்கனாய் இரகசியம் பலபகர்ந்து பின்னும் ஸ்ரீ வாசுதேவன் மணியாழி பிடித்து ஆதித்திய பகவானை நோக்கிச் சூளுற்றுக் கொடுத்தான் ; அது யாங்ஙனமோ அறியோம் என்று பார்வேந்தர் சொல்லக்கேட்டு அச்சுவத்தாமாவை முனிந்து,

வீஷ்மர் துரோணர் கிருபன் விதுரன் கன்னனுள்ளிட்ட இராசாக்களை நோக்கி யாது சொன்ஞன் துரியோதனன் :—

231. மறையோன்சேய் சென்றந்த வஞ்சனையி னாலே
முறையாழி தொட்டுச்சூ ளூற்ற—னிறையோனைத்
தேறுமா றெங்ஙனே தேர்வேந்தீ ரென்றுரைத்தான்
சீறுமால் யானையான் றேர்ந்து. (கஉஎ)

எ-து.—மாற்றலருடன் வஞ்சனைத் தொழில் புரிந்து அசுவத்தாமா மற்று அவற்குத் தக்கன பேசிப் பிரத்தாபம் பண்ணினனென வுரைத்து முனிவுற்று, துரோணசாரியனை யினித் தேறுமா றேதென்று வியாகுலப் பட்டு, க்ஷத்திரியர்க்குச் சாக்ஷிபண்ணி, அசுவத்தாமாவை முனிந்து, கன்னனைக் கைப்பிடித்துக் காட்டி, சருவக்ஷத்திரியரையும் நோக்கி யாது சொன்ஞன் துரியோதனன் :—

232. இவனொழிய வேறொருவ ரில்லையோ வங்கற்
கிவனு மிவனுமிங் கொவ்வா—ரிவனையினி
யின்றியே யாளு மரசுதனைப் பாரீர்போர்
வென்றியே தென்றான் வெகுண்டு. (கஉஅ)

இவ்வகை இராசராசன் துரியோதனன் வெகுண்டு அசுவத்தாமாவைக் கொண்டு இதற்குமுன் பெற்ற இராச்சிய மில்லை என்றும், இவனாற் செய்யப்பட்ட பராக்கிரம மேதோ என்றும், கன்னனொருவனுமே யெமக்குத் துணையாவான் என்றும், இவனுக்குப் பரராஷ்டிரத்து க்ஷத்திரியரனை வோரு மொவ்வார் என்றும் இவ்வகையே வெகுண்டுரைப்பக் கேட்டு மற்றங்குச் சேவை பண்ணியிருந்தார். அவ்விடத்துத் துரியோதனனை நோக்கி யாது சொன்ஞன் அசுவத்தாமா :—

233. ஒருவர்சோ றுண்டங் கொருவர்க்காய் நிற்பா
ரிருநரகில் வீழ்வார்போ யின்றே—திருவருளான்
மண்ணின்மேல் வீழ்ந்த மணியாழி தாவென்றா
னெண்ணியவா றென்றறியேன் யான். (கஉகூ)

எ-து.—யாவராயினும் ஒருவன் சோற்றை யுண்டு மற்று அவனை வஞ்சிப்பானும், யாவ னொருவனுடன் பேசிய விவஸ்தை வழுவுவானும், சமர்முகத்துத் தன்னரசனை விட்டுத் தன்னுயிரோம்பப் போவானும், வஞ்சனைத் தொழில்க ளியற்றுவானும் யாவராலுந் தடுப்பரிய நரகமனுபவிப்பார் கண்டாய்; அது நிற்க, யான் ஸ்ரீ வாசுதேவனை விடைகொள்ளுமிடத்து, 'மணியாழி வீழ்ந்ததனை எடுத்து நீட்டுவாயாக' என்ன, யானெடுத்துக் கொடுக்கு

மெல்லைக்கண், 'பாற்கரனைப் பரிவேஷித்தபடி பாராய்' எனவருளிச்செய்து பின்னுந் தன் மணியாழி கொடுப்ப வாங்கிக்கொண்டு விடைதந்தமையன்றி, மற்றவனாற் செய்யப்பட்ட மகாமாயம் மற்றென்னாலறியப்பட்டதில்லை என்றும், இது யாவரும் காணும் என்றும் இவ்வகை பேசித் தன்னுயிரைத் துறக்கப்புகுந்த அசுவத்தாமாவை நோக்கிக் கைகவித்து முனிவு நீக்கி, மற்றவனுக்கும் சருவக்ஷத்தியர்க்கும் விடைகொடுத்துத் தானுந் தன்கோயிற் புகுந்தான் இராசராசன் துரியோதனன் என்றவாறு. இப்பால், கன்னனுந் தன் கோயிற் புகுந்து ஒருதனி மண்டபத்திருந்து, ஸ்ரீ வாசுதேவன் விதுரன் வீட்டி லுண்டமையும் விதுரனை வில்லுமுறிப்பித்தமையும் அதன் பின்பு அசுவத்தாமாவைச் சேனாபத்தியம் விலக்கினமையும் தன்னுடன் பேசிய பூர்வங்களு முணர்ந்து, ஸ்ரீ வாசுதேவன் வஞ்சனையால் இனி மிகவும் பழி பாவமும் விளையத்தகுமென நினைந்து, யாமும் இனி யுத்தபூமியிற் படக் கடவோமென்றும், அருச்சுனனைக் கொல்லக்கடவ னல்லனென்றும் சருவ தானம் பண்ணத் தொடங்கினான். அது யாங்ஙனமோ வெனில் :—

234. கற்றார்க்கு நான்மறைநூல் வல்லார்க்குங் கையலந்தொன்
றற்றார்க்கு மில்லா திரப்பவர்க்கும்—பொற்றாழ்
நிறைகூவித் தான்கொடுப்ப நீள்கதிரோன் மைந்த
னறைகூவித் தானளித்தா னங்கு. (௧௩௦)

இவ்வகை கோதானம் பூதானம் முதலாயுள்ள மகா தான மெல்லாம் பண்ணிப் பின்னும் யாது செய்தான் கன்னன் :—

235. ஆறுநூ றாயிரம்பேர்க் காறுநூ றாயிரம்பொன்
வேறுவே றாக விரைந்தீந்து—மாறிலா
மாநிதியம் வேண்டி வருவார்க்கு மற்றோர்க்குந்
தானிதிய மீகின்றான் றான். (௧௩௧)

அன்றியும்,

236. மின்பயிலு மாமணிப்பூண் வேல்வேந்தர் தந்திறையை
முன்பொழுதே யந்தணர்க்கு முற்றுவித்துப்—பின்பொழுது
நேரிழையா டன்னோடு நேயமுடன் மெய்ச்சூதின்
போரடையத் தானடைந்தான் புக்கு. (௧௩௨)

எ-து.—எழின் மணிமுடிவேந்த ரிடுதிறை யெல்லாம் முன்பொழுதிற் றானம் பண்ணிப் பின்பொழுதில் 'அபராண்ணிய தரித்திரன்' என்னும் பேரெய்தித் தன் நேரிழையாளோடும் சூது பொருதுகின்ற கன்னன் விவஸ்தை யறிந்து யாது செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

237. வெற்றி விறல்விசயன் வெஞ்சமரில் வீழாம
லற்றவர்கட் கெல்லா மருநிதிய—முற்றுதவுங்
கன்னன் றிறலழிக்கக் கண்ணு யிரமுடைய
மன்னன் றனையழைத்தான் மால். (கருரு)

இரகசியமாக எழுந்தருளியிருந்து தேவேந்திரனை நினைந்தருள, அப்பொழுதே வியாகுலத்தோடும் வந்து 'அருளப்பாடு' என்று அடி பணிந்து 'அருளிச் செய்வாயாக' என்னத் தேவேந்திரனைக் கண்டு யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

238. இந்திரனே யுன்மகனை வெல்விப்பான் வேண்டுதியே
லந்தணனு யங்கர்கோன் பாலணுகி—முந்தவற்குச்
சுந்தரமாய்க் கொண்டிலங்குந் தொல்கவச குண்டலங்கண்
மந்தரத்தா னீவேண்டி வா. (கருச)

அன்றியும்,

239. வெலற்கரிய வங்கர்கோன் வில்விசயன் றன்னாற்
கொலற்கெளிய னும்பரிசு கூறின்—மலர்க்கமல
மண்டலத்தி லேமலரு மாக்கதிரோன் மாமகன்றன்
குண்டலத்தை வாங்காய் குறித்து. (கருடு)

அன்றியும்,

240. மண்டலத்தின் மன்னரெல்லாம் வந்து மலைந்தாலுங்
குண்டலமுண் டாகக் கொலப்படான்—விண்டலத்து
ளாதியாய் நீயலையே லாங்கதனை வாங்குதற்கு
1 நீதியாய் போதுவாய் நின்று. (கருசு)

எனக் கேட்டு யாது சொன்னான் தேவேந்திரன் :—

241. துன்றுபுகழ்ப் பாண்டவர்கள் சொல்லழியச் சூதழிந்த
வன்றொருகா லென்னை நினையாது—மன்றலந்தார்
மன்னர் படுந்துயரங் காண்பதற்கோ மாயவனே
யென்னை நினைந்தது தா னின்று. (கருஎ)

இவ்வகை விண்ணப்பஞ் செய்து நின்ற தேவேந்திரனை நோக்கி ஸ்ரீ வாசுதேவன் அருளிச்செய்வான் : கன்னன்றன் காதிலுள்ள கவசகுண்டலங்களை நின்னை யொழிய யாவராயினுங் காண்பதற்கும் வாங்குதற்கும் வல்ல

(பா—ம்.) 1 நீதியார் போதுவார்.

'பேரில்லை; அதன் சக்தியினால் அவனைத் திரிமூர்த்திகளாலும் வெலற் கரிது; ஆதலால், உன்மக னருச்சுனனை வெல்விக்க வேண்டுமாகில் ஈண் டன் போய்க் கன்னன்றனைக் கண்டு மற்றவன் கருத்தறிந்து தக்கவார்த்தை பேசி நின்னால் வல்ல சாத்திரங்களாலும் பேதித்து எவ்வகையாலுங் கவச குண்டலங்களைத் தானமாக வேண்டி வாங்கிக்கொண்டு வருவாயாக என்று விடை கொடுப்பத் தேவேந்திரன் பணிமறாமலும் புத்திரன் சோபத்தினா லும் உடன்பட்டுத் தன்னுடைய தேவரூபம் மாறி யாது செய்தான்: இந்திரன்—

242. மூப்பும் பெரிதாகி முன்னின்றார் தாமஞ்சப்
பாப்புப் பெருக்கம் பலபூண்டு—கோப்பமைந்த
கொற்றவே லந்தரர்தங் கோமானோ ரந்தணனா
யுற்றடைந்தா னங்கர்கோ னூர். (கஙஅ)

அன்றியும்,

243. இந்திரன் றன்மகனை வெல்விப்பான் காரணமா
வங்கர்கோ மான்பா லணைவதற்கு—வந்தங்கோர்
வேதியனாய் வஞ்சித்து வேண்டுநிதி கொள்வானோ
ராதுலனாய் வந்தா னடைந்து. (கஙகூ)

எ-து.—வில்லென வளைந்த மேனியுமாய்ப் புரிசடையுமாய்க் கோலு மூன்றி மெல்லென நடந்து செல்லாநின்றவிடத்து எதிர்வருகின்ற பிரா மணரைக் கண்டு இன்சொற் சொடுத்து வழியின் வருகின்ற பிராமணன் யாது சிந்தித்தானோ வெனில் :—

244. முன்போ திரவலருக் கீந்து முரசொலிப்பப்
பின்போ திலநாடன் போயினபின்—கண்போதின்
மற்றளிக்க வில்லை மணிக்கவச குண்டலங்க
ளூற்றளிப்ப னென்றே யுகந்து. (கசo)

அன்றியும்,

245. அப்பொழுதே யான்சென்று லங்கர்கோன் றனளிக்கு
மிப்பொழுதே யான்வேண்டிற் றீவனா—லெப்பொழுது
முன்னவன்றான் செய்ததெல்லா முற்ற வகையுரைப்பே
னென்னவுடன் சென்றா னெழுந்து. (கசக)

எ-து.—முன்பொழுது உள்ள திரவியம் இரவலர்க்குத் தானம் பண் ணிப் பின்போதில் ஒன்றற்றுத் தரித்திரனாயிருக்கின்ற கன்னன்றன் விவஸ்

தை யறிந்து, மற்று அவனுக்குக் கவசகுண்டலங்களை யொழிய வேறில்லை யெனக் கருதி, கவசகுண்டலங்கள் வாங்குவானாக விரைந்து சென்று கோயில் வாயில் குறுகி யாது செய்தான் இந்திரன் :—

246. விண்ணவர்கோன் றன்மகனை வீடாமற் காப்பதற்கு
விண்ணகத்தை யூடறுத்து வந்திழிந்து—மண்ணகத்தி
லங்கர்கோன் வாய்த லபிதா வெனவிட்டான்
பொங்கொளியோ னந்தணனாய்ப் போந்து. (கசஉ)

எ-து.—பிராமணனும் கன்னன்றன் கோயில் வாயிற் சென்று 'அபிதா' எனக்கூறி வாசற்காவலரை நோக்கி 'அதிதூரத்தினின்றும் வந்தேனென்று விரைந்து அவற்கு அறிவிப்பீராமின்' என்று [பிராமணன்] சொல்லக்கேட்டு வாசற்காவலரும் கதுமெனப்போய் அங்கராசனைக் கண்டு யாது சொன்னாரோ வெனில் :—

247. குடையொன்று கைப்பிடித்துக் கொற்றவனே வாயிற்
கடைவந் தடைந்தான்காண் கண்டாய்—குடைநிழற்கீழ்ப்
போதினுயர் தண்டார் பொலிமுடியாய் காண்பதற்கோர்
வேதியனாய் நின்றான் விரைந்து. (கசங)

மூப்பிலே விளைந்த மேனியுமாய் முதுமையுடன் சிறந்த ஞானமுமாய்ப் பரப்பினாலே மிக்க வேதமுமாய்ப் பரிணாமத்தாற் றிகழ் மேனியுடையானொரு பிராமணனுமாய் மணிவாசலில் வந்து நின்றானென்று கடைகாவலர் சொல்லக் கேட்டுக் காவல் வேந்தனுங் கதுமெனச் சிங்காதனத்தினு மெழுந்திருந்து மறையவனை வரவிடுமினென்று பின்னும் யாது சொன்னான் : கன்னன்—

248. வந்தடைந்த வேதியனை வாய்மை யதுகேட்கச்
சுந்தரத்தோண் மன்னவனுஞ் சொல்லுவான்—முந்தச்
செருவடுதோ ளங்கர்கோன் சென்றவனை யீண்டு
வரவிடுமி னென்றான் மகிழ்ந்து. (கசச)

எனக்கேட்டுக் காவலருங் கதுமெனச் சென்று பிராமணனை நோக்கி யாது சொன்னார் :—

249. வேதியனே யுன்றன் வரவுரைப்ப வேல்வேந்த
னீதியாற் கேட்டு நினையழைத்தான்—சோதிச்
செழுந்தரள வெண்குடையான் றேர்வேந்தன் றன்பா
லெழுந்தருளா யென்றா ரிசைந்து. (கசரு)

இவ்வகை காவலர் சொல்லக்கேட்டு மிகவும் பிரியப்பட்டுக் கதுமெனக் கோயிலுட் புகுந்து வில்லென வளைந்து விரிகுடையுங் கோலும் ஊன்றி மெல்லெனச் சென்ற பிராமணனைக் கண்டு கன்னன் எதிர்சென்று அர்க்கிய பாத்தியங் கொடுத்துப் பிராமண ரூபத்தைக் கண்டு மிகவும் பிரியப்பட்டு இன்சொலுடன் ஆசனங் கொடுத்து, பிராமணன் வேதத்துடன் வியந்துரைப்பக் கண்டு சருவ புராணங்கள் பலகேட்டுக் கேவல நல்லனெனக் குறித்து மற்றவனை நோக்கி யாது சொன்னான் : கன்னன்—

250. வாயிலபி தாவிட்ட மாமறையோ னைத்தனியே
யேய மறைநூ லதுகேட்டு—நேயமுடன்
நீவேண்டி வந்தபொரு ணீயுரைக்க வென்றுரைத்தான்
கார்வேண்டுங் கையான் கலந்து. (கசகூ)

எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் பிராமணன் :—

251. வண்மை யுடையாய் மறுவென்பார் வையகத்தோ
ருண்மை யறியயான் வந்துற்றே—னன்மையின்கண்
1 மேக்குயர்ந்த வெண்குடையாய் மிக்கா யெனவுரைத்தான்
2 மீக்குடைய வெண்குடையான் மீண்டு. (கசஎ)

அன்றியும்,

252. நல்லார்க ளெல்லாரு நன்கறிந்து வேண்டுவன
சொல்லாது கொண்டார்கள் சொன்னாலெ—னெல்லா
மறநெறியே வந்திறைஞ்சு மங்கநாட் டேறே
முறைமுறையே தானீ முயன்று. (கசஅ)

எ-து.—நீ தாதாவென்றும் தரணிதலத்து வேண்டிற்று மறுவென்றும் பராராஷ்டிரத்துப் பிரகாசமான சத்திய விரதங் கேட்டு அதிதூரத்தினின்று வருகின்றேன்; விருத்தனுகையாலும் நடக்க மாட்டாமையாலும் முன் பொழுதில் வரப்பெற்றிலேன்; இனி அபராண்ணிய மாயிற்று; இப்பொழுது யான் வேண்டிய வரம் தரவல்லையோ? என்று கேட்க, கன்னனும் முறுவலித்து யாது சொன்னானே வெனில் :—

253. இன்றேயிம் மாற்ற முரைத்தா யிருபிறப்பா
3 யின்றே யுயிர்தா னிறந்திடினு—நன்றேநீ
யேதேனும் வேண்டிற்றுப் பெற்று யெனவுரைத்தான்
மாதான மன்னன் மகிழ்ந்து. (கசகூ)

(பா—ம்.) 1 மிக்குயர்ந்த. 2 மிக்குடைய. 3 இன்றெ னுயிர்.

இவ்வகை வேண்டிற்றுத் தரவல்லேயோவெனப் பிராமணன் சொன்ன வசனங் கேட்டு, இன்றிற்பின்னை யிந்தவுரை கேட்டிலேன், இதுவும் நீ சொல்லக் கேட்டமையன்றி ; யாதாயினும் நீ வேண்டினல் வேண்டிற்றுப் பெற்று யென்று கன்னன் சொல்லக் கேட்டு யாது சொன்னன் பிரா மணன் :—

254. திருவுடைய வுள்ளத்தாய் தேய்ந்த பொருளை
யுருவுடைய [1]வந்தணற்கென் றீந்தாற்—பெருமை
யழியாது நல்கென்று னுயிரங்கண் மன்னன்
வழிகாதற் பார்த்தற்கா வந்து. (கருo)

அன்றியும்,

255. முன்னீந்த தெல்லா முழுப்பகைகாண் மொய்தாரா
[2] யென்னீந்த தொன்றுமுனக் காயிரங்காண்—மன்னுபுக
ழீண்டிவரு மன்னவனே யான்மகிழ வின்றெனக்கு
வேண்டுவதா நீயாய் விரைந்து. (கருக)

எ-து.—வேதியரால் விரும்பின தொன்றும் வேல்வேந்தற்காக மனம் பேதியாமற் றருதியாகில் உன் பெருமைக்குப் பிழையில்லை யென்று சொல் லக்கேட்டுக் கன்னனுஞ் சொல்லுவான்—நீ யாதொன்று வேண்டினுந் தருவ னிப்போது என்ன, வேதியனும் மனமகிழ்ந்து யாது சொன்னனே வெனில் :—

256. ஈங்கென் மனக்கருத்தை யெல்லா மியம்புவன
னேங்கு புகழா யுடன்பட்டாற்—கோங்கு
சுரும்பவிழுந் தொங்கலாய் தொல்லுலகு தன்னிற்
பெரும்புகழீ தென்றுன் பெயர்ந்து. (கருஉ)

எ-து.—யான் வேண்டப் புகுகின்ற துன்னுல் வரைதரலாவதொன் றன்று கண்டாய் ; பெறுது போவெனில் கடிதாக 3 வுரையறும் ; யானுன்னை விசுவதித் துரைசெய்ய எனக்கொரு பிரதிக்கினை செய்வாயாக எனக்கேட்டு யாது சொன்னன் கன்னன் :—

257. அழகியதே சொன்னய்நீ யந்தணனே புந்தி
பழகியதே சொல்லின்மறுப் பேனே—தழுவியபோர்த்
தன்னை யகன்படவே தான்சாவுக் கஞ்சிப்போ
மன்னுக வெண்ணய் மதித்து. (கருங)

(பா—ம்.) 1 அந்தணற்கொன்று. 2 என்னீந்த தென்றும். 3 உரைவற்றும்.

அன்றியும்,

258. மன்றில் வலிந்தோர்னு மார்தவரைச் செற்றோனு
நன்றி மறந்தோர்னு நானிலத்து—என்றியுந்தான்
பெற்றவரைத் தானிகழும் பேதையு மென்றிவர்க
ளுற்றவிட மெய்துவனு னுற்று. (கருச)

அன்றியும்,

259. ஆண்டவனை விட்டமரு ளாடவர்கள் பின்றோடர
நாண்டுறந்து போனவனு நல்லோர்கள்—வேண்டியதொன்
றீயா தவனு மியார்ஞக விந்நிலத்து
நீயா தரித்துக்கோ ணின்று. (கருரு)

என்றிவ்வகை கன்னன் பிரதிக்கினை செய்யக் கேட்டுப் பிராமணனும் பிரியத்துடன் யாது வேண்டிக்கொண்டானோ வெனில் :—

260. மற்றேதும் வேண்டேனின் வண்மை யழியாமற்
1 பெற்றே னெனின்யானும் பெற்றியா—னுற்ற
பிறர்க்குரைப்ப னுற்றவெற்குப் பெய்கழலாய் 2பானு
நிறக்கவச குண்டலங்க ணோர். (கருசா)

எ-று.—நின் பிராபல்லியமும் தியாகப் பிரியமும் வேண்டியது மரு மையும் கேட்டு வந்தேன் ; மற்றொன்றிலும் அபேக்ஷையில்லை ; மன்னவனே ! எனக்குன்னுடன் மெத்தச் சினேகமாயிருந்தது ; நின்பாற் றிகழ்ந் திலங்காநின்ற கவசகுண்டலங்களைத் தருவாயாக எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் கன்னன் :—

261. என்னு ருடற்பிறந்த குண்டலங்க ணீதியா
னின்னுற் கொளப்படா நீண்மறையோய்—மின்னரப்
பூண்டமைந்த பொன்னும் புனைநீண்ட மாமுடியும்
வேண்டினவுங் கொண்ணீ விரைந்து. (கருஎ)

இவ்வகை யென்னுடன் பிறந்தமையால் யாவர்க்கும் வாங்க வொண்ணா தாதலால், மணிமுடியும் நவரத்தினமும் வேண்டுவன வெல்லாங் கொண்டு போவாயாக எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் பிராமணன் :—

262. அணிகலனும் வேண்டே னருநிதியும் வேண்டேன்
புனைவதொரு பொன்முடியும் வேண்டே—னினையுங்காற்

(பா—ம்.) 1 பெற்றே னறிந்தேனுன். 2 நின்பொன், விறற்கவச குண்டலங்க ணல்கு.

கோதனமும் வேண்டேன் கொலைக்களிறும் 1யான்வேண்டேன்
காதணிசேர் குண்டலத்தைக் காட்டு. (கருஅ)

அன்றியும்,

263. சொன்ன விவையெல்லாம் வேண்டேன் சுடரொளிப்பூண்
மன்னவனே நீதருவை யாமாகி—லுன்னுடைய
காதணிந்த குண்டலங்கள் காதலித்தேன் றுவவற்றைப்
போதணிந்த தோளாய் புரிந்து. (கருகூ)

என்றிவ்வகை யுரைத்து நின்ற பிராமண னபேக்ஷையை இரக்ஷிப்பான் வேண்டித் தருமத்தினைத் தெளிந்து யாது சொன்னான் கன்னன் :—

264. வாணாள் வென்றாலும் வேண்டின் மறுப்பனோ
பேணு மறைமுனியே பேசுங்கா—ணாது
கொண்டிடுதி யென்றுன் குறையிரந்து சென்றார்க்கு
மொண்டிடுபொற் கையான் முயன்று. (ககூ௦)

இவ்வகை பிராமணா நீ வேண்டினது தந்தேன்; இந்தக் கவசகுண்டலங் கிடப்ப அஸ்திர சஸ்திரம் என்மே லுருவ மாட்டாது—என்று அதன் பலஞ் சொல்லுகின்ற கன்னனை நோக்கி யாது சொன்னான் பிராமணன் :—

265. உன்னாற் றரவெளிதா யுன்னிடையி லுள்ளதனை
மன்னா மறுத்தானீ வள்ளலோ—முன்னே
மறாச்சபதங் கூறியவோர் மன்னவனே யீண்ட
னறுக்கவசந் தாராய் நயந்து. (ககூக)

எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் கன்னன் :—

266. உய்ய வுடன்பிறந்த குண்டலங்கண் மண்டலத்தார்
செய்தனவு மல்ல திருத் 2தேரா—மெய்யே
மறுத்திட்டே னென்று மயங்காதே காதை
யறுத்திட்டுக் கொண்ணீ யமர்ந்து. (ககூஉ)

எனக்கேட்டு, நின்னுடைய கமலக்கையாலே வாங்கி நின்கை மேற்பட என்கை கீழ்ப்பட யான் ஏற்கத் தருவாயாக என்ற பிராமணனை நோக்கி யாது சொன்னான் கன்னன் :—

267. வாங்கப் படாதனகாண் மாமறையோய் மற்றவற்றைத்
தேங்காதே நீயறுத்துக் கொள்ளென்ன—வாங்கவனு

(பா—ம்.) 1 வேண்டேனின். 2 தோராய்.

மெய்நீட்டிச் சென்று விரைந்தவன்றன் காதருகு
கைநீட்டி னா[1]னவற்றைக் கண்டு. (கசுங)

எ-து.—'ஒருவராலுஞ் செய்யப்படாத 2 தொன்று கண்டாய்; ஆதித்திய பகவான் பிரசாதத்தினால் உய்ய வுடன்பிறந்த குண்டலங்களை உயர் வேதியனே! வாங்கவொண்ணாது; ஆதலால் நீயே அதனை வலித்து அறுத்துக் கொள்வாயாக' எனக்கேட்டு, பிராமணனும் அவன் மகாநுபாவங் கண்டு, 'இவ னுதாரசக்தி யிருந்தபடி யென்!' என்று கன்னன் காதருகு கை நீட்டு மளவில், ஆங்கு ஆதித்தியன் அண்டயோனி சண்டகிரணன் பணியினா லாகாசத்தே வந்து ஓரசரீரியாய் அங்கராசனை நோக்கி யாது சொல்லிற்றோ வெனில்:—

268. 3 பார்த்தற்கா மாயன் பணியினா லப்பார்த்தன்
போர்த்தொழிலில் வெல்லும் பொருட்டாக—வேற்கின்றா
னிந்திரன்கா ணையா விவைகொடே லென்றுரைத்த
4 தந்தரத்தே யோரசரி யாங்கு. (கசுச)

அன்றியும்,

269. மருவிய வன்கவச குண்டலங்கண் மன்னா
வருவியலு மாருயிரே கண்டாய்—செருவி
லடையார் 5புரங்கெடுக்கு மங்கவள நாட்டை
யுடையாய் கொடுக்கை யொழி. (கசுரு)

அன்றியும்,

270. வசையின் மணிக்கவச குண்டலங்கண் மற்று
மிசைவினொடுங் கொள்ள விருந்தான்—விசயன்றன்
றந்தையா மிந்திரன்கா ணுன்னைத் தடுக்கின்றே
6 னுந்தையா னென்று னுகந்து. (கசுசு)

எ-து.—'மகாவிஷ்ணுவின் பணியினா லருச்சுனனுக்குச் சயமாக வேணுமென்று கவசகுண்டலங்கள் தானமாக வாங்குதற்கு மாயை பண்ணி விருத்தப் பிராமணனாக வந்து வேண்டுகின்றவன் தேவேந்திரன் கண்டாய்; நீ அவனுக்குக் கவசகுண்டலங் கொடுக்கில், உன் பிராணனைக் கொடுக்கின்

(பா—ம்.) 1 அவனைக். 2 ஒன்றல்ல கண்டாய். 3 பார்த்தற்காய் மாயன் பணியாலும் பார்த்தனுக்குப், போர்த்தொழிலை வெல்லும் பொருட்டாலும். 4 அந்தரமேல். 5 புறங்கொடுக்கும். 6 உந்தைகா ணென்று னுவந்து.

ருய்' என்று சொன்ன அசரீரி வாக்கியத்தை நோக்கி யாது சொன்னான் கன்னன் :—

271. தேவேந் திரன்வந்து தேகியெனக் கையேற்றால்
[1] யாவே னும் யான்கொடுக்க மாட்டேனோ—வாய்மை
மறுத்துரைக்கு மன்னோநா னென்னுவண் காதை
யறுத்திட் டவணளிப்பா னுங்கு. (கசுஎ)

எ-து.—சர்வப் பிராணிகட்குஞ் சாவதானம் பண்ணி இன்னாரென்னா மல் மறாது தானம் பண்ணுகின்ற என்பால் தேவராசனுயுள்ள தேவேந்தி ரன் வந்து தேகியென்று என் கைத்தலம் மேற்படச் செம்மலர்க்கை கீழ்ப் பட ஏற்குமாகில் எனக் கிதுவொப்ப இரட்சை யுண்டோ என்று, பின்னும் யாது சொன்னான் கன்னன் :—

272. நில்லா வுயிர்கொடுத்து நின்ற புகழ்படைக்கை
நல்லார் [2]கடனென்ற நன்குணத்தார்—சொல்லார
முந்தியா னுகின்றேன் மூவாத குண்டலத்தை
யெந்தை கொடுக்கின்றே னின்று. (கசுஅ)

எ-து.—அநித்தியமாகிய பிராணனை யொழிந்து புகழ்படைக்கை பூமியி லுள்ளார்க்குச் சாதாரணமா மாதலால் அவனுக்கென் கவசகுண்டலங்கள் கொடுக்க அருளிச்செய்வாயாக என்ற அங்கராசன் முகநோக்கி அசரீரி யாது சொல்லிற்றோ வெனில் :—

273. குன்றாத வாய்மை கொடுந்தொழிலின் மேற்கொள்ளா
நின்றாய் நினைத்ததுவே செய்யென்று—சென்றான்
[3] மணியுருளித் திண்டேர்மேல் வந்திருளை மாற்றி
யணியருளுஞ் சோதி யவன். (கசுகூ)

இவ்வகை பேசிய அசரீரியாய ஆதித்திய பகவானும் அந்தர்த்தானஞ் செய்த பின்பு கன்னனுடைய தியாக சத்தியின் மகாநுபாவங் கண்டு தேவ சாதிகளு மாச்சரியப்பட்டுப் புஷ்ப வருஷம் பொழிந்தார்; அப்பொழுது, பிராமணனும் எல்லையில்லாததோர் பிரிய மெய்தி யிருந்தவிடத்துக் கன் னன் தன் காதிற் கவசகுண்டலங்களைத் தானே வாங்கு மளவில், தெய் விகத்தினு லவை குழை நெகிழ, வாங்கித் தேவேந்திரன் ஸ்ரீ ஹஸ்தங் கீழ்ப் படத் தன் கை மேற்பட அகமலர்ந் தின்சொலுடன் கொடுப்பத் தேவேந் திரனும் வாங்கி மகாப் பிரியஸ்தனாய் 'நின்னையொக்குந் தியாகபா ரில்லை'

(பா—ம்.) 1 வாழ்வேந்தீர் யான். 2 கடனென்றே நன்குணத்தாற்—சொல்வாருண், முந்தியா மாகின்றேம். 3 பணியருளித்.

என்று சொல்லிச் சுவாகதஞ் சொல்லி, மற்றந்தக் கன்னனை விட்டு நீங்கி மீண்டு போந்து, சார்ங்கபாணி சக்கரமேந்தி பஞ்சாயுதன் பவித்திரமூர்த்தி ஸ்ரீ வாசுதேவன் பக்கல் போய்த் திருவடி தொழுது கவசகுண்டலங் காட்டி, கன்னனைக் கண்டவாறுங் கவசகுண்டலங் கொண்டவாறும் விண்ணப்பஞ் செய்து, தேவலோகத்துக்குப் போவானாக விடை வேண்டினானைத் தடுத்துப் பின்னும் யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

274. தேவர்கோ னுலென் பலத்தான் முடியாத
காவலர்கோன் றேழன் கதிர்மணியைப்—பாவலரோர்
நூலோதும் வேதியனாய்ச் சென்றிரந்து [1]கொண்டாண்ட
னீளாது வாவென்று னீங்கு. (கஎ0)

அன்றியும்,

275. வெலற்கரிய வங்கர்கோன் வில்விசயன் றன்னுற்
கொலற்கெளிய னம்பரிசு கூறின்—மலர்க் [2]கமலம்
பூமலரப் பொன்னுதயஞ் செய்வான்றன் புத்திரன்பான்
மாமணியுங் கொண்டீண்டன் வா. (கஎக)

எ-து.—உன்மக னருச்சுனனை வெல்வித்தல் காரணமாக முன்னமே கவசகுண்டலங்கள் வாங்கி வந்தாய் ; அதுவோ டொப்பதில்லை ; இன்ன முஞ் சென்று அவன் வலக்கையி லிருக்குஞ் சிகாமணியையும் வேண்டி ஒரு பிராமண ரூபந் தரித்துப் போய் வாங்குவாயாக எனக்கேட்டு யாது விண் ணப்பஞ் செய்தான் தேவேந்திரன் :—

276. குருக்கை மதவேழக் கொம்பொசித்த மாலே
யரக்கர்குல மெல்லா மடர்த்தாய்—நிரைத்த
கனவயிரக் குண்டலங்கள் காதரிந்து போந்தேற்
கெனவருளிச் செய்தா யிது. (கஎஉ)

எ-து.—அவனுடன் பிறந்த கவசகுண்டலங்கள் அவனுருயிரானவை வாங்கி அவனுயிர் பறித்தாற்போலக் கொண்டு வந்தேன் ; இனி யவன்பாற் சென்று தரிசித்துச் சிகாமணி வேண்டுமெது பெருந்திற லுலகத்துக்குத் தக்க தன் றென்று மறுத்துரைத்து, மற்றது தருமமல்ல வென்கின்ற இந்திரனை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

277. அருந்தவங்கள் செய்வா ரருநிதிய மீவார்
பெருந்தவங்கண் மேற்கொண்டு நிற்பார்—திருந்தியநன்

(பா—ம்.) 1 கொண்டீண்ட, னில்லாது. 2 கமலப், பூமகடன் பொன்.

மக்கட் [1]பெறுவார் வருந்துயரந் தாந்தீர்ப்பார்
மக்கட் பெறும்பேறு மன். (களரு)

எ-து.——புத்திரரைப் பெறுவார்க்கும், அரியதொரு தபசு பண்ணுவார்க்கும், தியாக பரராய்த் தருமம் பண்ணுவார்க்கும், கோலாகலத்தின்படி இவையிற்றுக் கொரு விதனம் வந்தவிடத்து அசத்தியஞ் சொல்லியாயினும் இரட்சிக்கக் கடவ ரென்று வேத சாத்திரங்களால் விளம்பப்பட்டது ; இது உன்னளவே யல்லவென்று இவ்வகை உன் புத்திரனை யிரட்சிக்கும் பொருட்டாக வஞ்சித்தாயினும் சிகாமணி வாங்க ஒருப்படுவாயாக என்று ஸ்ரீ வாசுதேவ னருளிச்செய்யக் கேட்டு யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் தேவேந்திரன் :——

278. நின்னருளை யான் [2]மறுத்தே னீதியா லென்றவன்றன்
பொன்னடியில் வீழ்ந்து பொறுவென்று—முன்னமே
மண்ணுலகோர் காணவே மாமறையோன் வேடமாய்
விண்ணவர்கோன் போனான் விரைந்து. (களச)

அன்றியும்,

279. மறுவண்ண மேற்கொண்டு மாநிதிய மீயுந்
தராதலத்தி லங்கர்கோன் றன்பாற்—சிகாமணியை
வேண்டிக்கொண் [3]டீண்டிவரப் போயினான் விண்ணவர்கோன்
மீண்டுமொரு வேதியனாய் மீட்டு. (களரு)

இப்பால்,

280. சாமரைகள் வீசத் தழைத்தொங்கன் முன்னிரட்டப்
பூமருவுங் கண்ணார் புடைசூழ— [4]வாமப்
பணிக்கோயி லான்பணியாற் பாராளும் வேந்தன்
மணிக்கோயி லேகினான் மற்று. (களசா)

இவ்வகை தேவேந்திரனும் இரண்டாவது மொரு பிராமணனாக அங்கராசன் பாற் சென்று மற்றவன் மணிக்கோயில் புகுந்து சிங்காதனத்து வீற்றிருந்த கன்னனைக் கண்டு ஆசீர்வாதஞ் சொல்லி நின்ற பிராமணனைக் கண்டு கதுமென எழுந்திருந்து அங்கீகாரம் பண்ணிப் பிராமணனுக் காசனங் கொடுத்து 'வந்த கரும மென்கொலோ' என்று வினவ, சொல்லுவான்—— பராராஷ்டிரத்து நின்னுடைய ஔதாரியங் கேட்டு வந்தேன் என்று பின்னும் யாது சொன்னான் : பிராமணன்——

(பா—ம்.) 1 பெறுவாரே வான்றுயரந் தான்றீர்ப்பார், மக்கள் பெறும் பேறு மண். 2 மறுக்கே னீதியாய். 3 ஈண்டன்வரப். 4 வாரிப்.

281. முன்னை யிரவலர்கட் [1]கீந்ததெலா முன்னினஃ
தென்ன பயனுண் டிருநிலத்தி—லொன்னலரை
யாகந் துளைத்தவடி வேலா யெனக்களித்தான்
மாகந் தனைப்பெறலாம் வந்து. (கஎஎ)

அன்றியும்,

282. கொற்றவனே நின்னுடைய கோலமணிக் குண்டலத்தா
லுற்றபலன் பெற்றேனுக் கொன்றுகுறை—யிற்றையதுன்
சிந்தைமகிழ்ந் தன்புடனே செங்கைச் சிகாமணியைத்
தந்தருளா யென்றான் றளர்ந்து. (கஎஅ)

எ-து.—முன்பு நீ பண்ணின தானத்துக்குப் பதிற்றிரு மடங்கு பலமுண்டு எனக்குத் தருவையாயின்; ஆதலா லுன் வலக்கையிற் கிடக்குஞ் சிகாமணியைத் தருவாயாக எனக் கேட்பக் கன்னனும் மகிழ்ந்து கதுமெனச் சிகாமணியை வாங்கிக் கொடுப்பக் கொள்ளாது தவிர்ந்து யாது சொன்னான் பிராமணன் :—

283. [2] தூவு மலைக ளலைக்கும் புனற்கங்கைக்
காவலனே கண்கழுவி வாய்பூசி—மேவிநீ
யின்னடிசி லுண்டாங் கியல்புடனே தாவென்றான்
மன்னுமறை வேதியன்றான் மற்று. (கஎகூ)

எ-து.—உன் அனுஷ்டானம் முதலான சுத்தி பண்ணி அமுது செய்து புட்கலனா யிருந்து அகமலர்ந்த சொல்லுடன் தருவாயாக எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் கன்னன் :—

284. நினைவுக்கும் வாய்மைக் குயிர்க்குநிலை யில்லை
மனுவுக்கும் வாழ்வுக்கு மற்றே—நினைவிற்
கொடுத்தபோ தேகொண்டு கோதின் மறையோய்
[3] நடத்தியே யென்றா னயந்து. (கஅ௦)

என்றிவ்வகை நினைவுக்கும் வார்த்தைக்கும் ஆயுவுக்கும் இராசர்களுக்கும் ஐசுவரியத்துக்கும் நிலையில்லை கண்டாய்; பிராமணா! ஆதலால் யான் தந்தபொழுதே தானம் வாங்கிக்கொண்டு போவாயாக வென்று கொடுப்பப் பிராமணனும் பிரியத்துடன் வாங்கிக்கொண்டு நின்று யாது சொன்னான் :—

(பா—ம்.) 1 ஈந்தவெல்லா நின்பின்ன, வென்ன. 2 தூமலைகள் சிந்தி யலைக்கும். 3 நடத்தியே கென்றான்.

285. 1 தேவ ருலகத்துங் கண்டறியோந் திண்டிறலா
யாவரு நின்போ லறம்புனைவார்—பூவிரிய
வண்டலம்பு தாராய் மணிமுடியாய் நீமகிழ்ந்து
தந்தருளா யென்றான் 2றகைந்து. (கஅக)

என்றிவ்வகை சொல்லிப் போகவென்று புறப்பட்டுச் சிறிதிடஞ் சென்றளவில் பிரமகத்தி [பாபஞ்]செய்து போகின்றா னென்று [பிரமகத்தி] பாவம் பின்றொடர்ந்து சென்று இருள் கூர்ந்து மறைத்திடுதலும், அது கண்டு தேவேந்திரனும் நடுங்கி மீண்டும் போந்து கன்னனைக் கண்டு பிரியப்பட்டு 'நீ என்பக்க லொரு திவ்வியாஸ்திரம் வாங்கிக் கொள்வாயாக' என்று கொடுக்கலுற்ற பிராமணனைக் கண்டு [கன்னன்] முனிந்து சொல்லுவான்—'உன் பக்கல் பிரதி தானம் ஏற்பேனோ' என்று மறுத்திடுகின்ற கன்னனைக் கண்டு அதிக பிரியத்துடன் திவ்விய ரூபங் காட்டிப் பின்னும் யாது சொன்னான் தேவேந்திரன் :—

286. உன்னு ருயிரா மொளிர்கவச குண்டலமு
மன்னு மணியு மகிழ்ந்தீந்தா—யொன்னார்
குடறுணிக்கும் வேலதனைக் கொள்ளுநீ யென்றா
னடல்வேந்தே யென்பா லணைந்து. (கஅஉ)

எ-து.—யான் தேவேந்திரனே கண்டாய்; நின்னுடைய சத்தியத்தினையும் தயாவினையு மறிய உன்பக்கல் வந்தேனாதலால் உன் சரீரத்தை யுரித்துக் கவசகுண்டலமுஞ் சிகாமணியும் வாங்கிக்கொண்டு போகப் பிரமகத்தி ஒட்டாது; ஆதலின் என்பக்கல் ஓரஸ்திரம் வாங்குவாயாக என்று, பின்னும் யாது சொன்னான் தேவேந்திரன் :—

287. இந்தவேல் கொள்ளுநீ யர்வரே யாயிடினு
முய்ந்தொழியா வண்ண முயிர்கொள்ளு—மந்தமில்சி
ரங்கத்தார் கோவே யமரர்கோ னானுனக்குத்
தந்தவேல் கொள்ளாய் சமைந்து. (கஅஙு)

எ-து.—உபகாரத்தினோடுந் தருகின்ற வேல் கொள்வாயாகில், இந்த வேல் திரிமூர்த்திகளாலும் வெல்ல வொண்ணாது; யாவராயினும் எதிர்ந்தாரொருவர் மேல் விட்டால் அவருயி ருண்டல்லது மீளாது; ஆதலால் இந்த வேலை மருது கொள்வாயாக வெனக் கேட்டு யாது சொன்னான் கன்னன்:—

(பா—ம்.) 1 தேவலோ கத்தினும்யாங். 2 தகுந்து; தளர்ந்து.

288. என்னைக் கொலப்படா தென்றுநீ யென்கரத்தின்
மன்னு [1]மணியணியும் வாங்கினையே—யுன்றற்
றரப்படுவ துண்டாகிற் றார்வேந்தே யென்பால்
வரப்படுமோ வென்றான் மகிழ்ந்து. (கஅச)

என்னை யாவராலும் யுத்தகளத்து வெற்றிகொள்வ தரிதென் றெண்ணி என் காதிற் கவசகுண்டலமுங் கையிற் சிகாமணியும் வஞ்சித்து வாங்கி அருச்சுனனை ரக்ஷிப்பான் வேண்டி வந்தாய்; அப்படிக்குக் குறித்தாரைக் கொன்று தருவதொரு வேலுண்டாகில், இதனை அருச்சுனனுக்குக் கொடுத்து அவனைக்கொண் டென்மேல் விடத்தகாதோ? இவ்வகை திவ்விய மான சக்தி யுண்டாகில், நீ யென்பால் வந்து இரவலனாய்த் தான மேற்கப் படுமோ? என்று அங்கையோ டங்கை தாக்கி இராச சமூகத்தை நோக்கிப் பல பகர்ந்து நகையரும்பி மறுத்துரைத்த கன்னனை நோக்கி யாது சொன் னான் தேவேந்திரன் :—

289. உற்ற விடத்துதவு முண்மை யொளிநெடுவேற்
கொற்றவனே கொண்ணீ யெனக்கொடுத்தான்—வெற்றிமிகு
தானவரை வென்றடக்குந் தண்டார் மதக்களிற்று
வானவர்கோ னுள்ள மகிழ்ந்து. (கஅரு)

எ-து.—இந்த வேலின் திவ்விய சத்தியினைச் சமர பூமியிற் கண்டு கொள்வாயாக என, யாவராலுந் தடுக்க வரிதுகண்டா யென்று குறித்துப் பேசிப் பின்னும் யாது சொன்னான் தேவேந்திரன் :—

290. [2] மன்ற வமர்க்களத்துண் மாற்றார் தனக்கஞ்சக்
கொன்று தருமிதனைக் கொள்ளென்று—வென்றிபுனை
யங்கர்கோன் றன்கைக் கொடுத்தானே யாங்கவனும்
வெங்கணெடு வெள்வேல் விரைந்து. (கஅசு)

என்றிவ்வகை பல பரிசினாலுந் தெருட்டிப் பிரியத்துடன் பேசி, மறுத்துரைத்த கன்னனுக்குத் தன் திவ்வியமான ரூபங் காட்டித் திருமேனி பிரபை செய்ய ஆயிரங் கண்ணுங் குவளைக்காடுபோல மலர்ந்து தோன்றி [கன்னனுக்கு]த் திவ்வியமான வேல் கொடுப்ப, அவனும் அங்கீகாரம் பண்ணி அவன் பணி தலைமேற்கொண் டென்பட்டு [க்கன்னன்] யாது சொல்லி வாங்கத் தேவேந்திரன் யாது சொல்லிக் கொடுத்தானோ வெனில் :—

(பா—ம்.) 1 மணி குண்டலங்கள். 2 அன்றி யமர்க்.

291. [1] பார்த்தன்மேற் பட்டுருவப் பாம்பா மெனமதியாய்
மூர்த்தி யிதுவொப்ப தில்லையென்றான்—பேர்த்து
[2] விடுகின்ற வேதியனும் வீமன்மகன் றன்மேற்
படுகென்று கைவிட்டான் பார்த்து. (கஅஎ)

அன்றியும்,

292. வண்டமர்தார் வானவர்கோ னங்கர்கோன் றன்னுடைய
குண்டலங்கைக் கொண்டவன்கை வேல்கொடுத்தே—யிண்ட
ஞெருவரைக் கொல்லென் [3]றுரைத்துரைத்துப் போனு
னிருவிசும்பிற் றேவர்கோ னேர்ந்து. (கஅஅ)

இவ்வகை பீமசேனன் புத்திரனாகிய கடோற்கசனைக் கொன்று வருவாயாக வென்று கன்னனுக்குக் கொடுத்து, ஆங்கவனை விட்டுக் கதுமென மீண்டு தேவேந்திரன் ஸ்ரீவாசுதேவனைத் திருவடி தொழுது சிகாமணியுங் கொடுத்துத் தேவலோகம் நோக்கிப் போயினன் என்றவாறு. இப்பால்,—

293. இந்திரன் போக வெழிற்குந் தியையழைத்துச்
சுந்தரத்தோண் மாயோனுஞ் சொல்லுவான்—மைந்தனெனு
மங்கர்கோன் பாற்சென் றரவிருகா லெய்யாமல்
மங்கைநீ வேண்டாய் வரம். (கஅகூ)

இவ்வகை ஸ்ரீ வாசுதேவன் அருளிச்செய்யக் கேட்டு யாது செய்தாள் குந்திதேவி :—

294. விண்ணவர்கோன் வேல்கொடுத்துப் போக வியன்குந்தி
மண்ணகத்தை யாள்வான் வரம்வேண்டித்— [4]திண்ணம்
வரங்கொள்வா னங்கர்கோன் மாளிகைவாய்ச் சென்று
டருங்கண்ணீர் முன்சோரத் தான். (ககூ0)

எ-து.—குந்திதேவியும் உடன்பட்டு ஸ்ரீ வாசுதேவன் பணியினல் விடைகொண்டு, புத்திரனெனும் வார்த்தை கேட்டுப் பொருக்கெனச் சந்தோஷித்துத் தளர்ந்த சிந்தையளாய்ப் போய் அங்கராசன் கன்னன் கோயில் வாயிற் குறுகி, வாயிற் காவலரை நோக்கி யாது சொன்னாள் : குந்திதேவி—

295. அண்டத் தலர்கதிரோன் புத்திரனு யாடரவத்
துண்டத் துகிற்கொடியோன் றோழனுமா—யெண்டிசையும்

(பா—ம்.) 1 பார்த்தனைப் பட்டுருவப் பாராதே நன்மதியோய். 2 விடுவிகன்ற; விடுகென்ற. 3 உணர்ந்துணர்ந்து. 4 திண்ணென்.

வண்மையான் மிக்குயர்ந்த மன்னவனுக் கென்வரவு
[1] திண்மையாற் சென்றறியச் செப்பு. (கஉக)

என்று இவ்வகை குந்திதேவி சொல்லக் கேட்டுக் கதுமெனக் கோயில் வாயிற் காவலருங் கோயிலுட் புகுந்து, குலவேந்தன் அங்கராசனைக் கண்டு யாது சொன்னாரோ வெனில் :—

296. கண்டத்தி விட்ட [2] கலிங்கத்தாள் கால்வருந்த
மண்ட நடந்து மனம்வாடிக்—கொண்டனிகர்
கையானே யுன்றன் கடைத்தலைநின் றாளென்றார்
மெய்யானைக் கண்டு விரைந்து. (கஉஉ)

அன்றியும்,

297. சந்தார் திரடோட் டருமற்குந் தம்பியர்க்குங்
கொந்தார் விசயற்குங் கோமாதா—வந்தாள்
திருமக டான்புல்குந் திண்ணியபொற் றோளாய்
வருமாறு செப்பாய் மகிழ்ந்து. (கஉங)

எ-து.—தருமபுத்திராதிகள் மாதா எழுந்தருளி வாயிற் கடையின்கண் நின்றாள்; மற்று அவள் வருவ தென்கொலோ? என வாயிற் காவலர் சொல்லக் கேட்டுக் கதுமென எழுந்திருந்து ஆசனம் விட்டு நீங்கி யாது சொன்னான் கன்னன் :—

298. [3] மன்னர் குருநாடர் மாதாவின் றென்பக்க
லென்ன வெழுந்தருளி [4] வந்தாரால்—சென்னி
செருப்படு[5]தோ ளார்பணிந்த சேவடியைக் காண
வொருப்படுவே மென்றா னெழுந்து. (கஉச)

இவ்வகை கன்னன் குந்திதேவி வரவு கேட்டுச் சந்தோஷித்துப் 'பாண்டவர்கள் மாதா எமக்கு மவர்க்கு முலகமாதா வன்றோ?' என்று உலகியல்பு கூறி, எதிர் சென்று காண்பானாகச் சிறிதிடஞ் சென்று, ஒரு தனி மண்டப மெய்தி இனிதிருந்து, வாயிற் காவலரை நோக்கி யாது சொன்னான்: கன்னன்—

299. வருக வரவிடுமின் வந்தென்னைக் காண
[6] வொருதனிக்கோ யிற்புறத்தே யென்று—திருவணையக்

(பா—ம்.) 1 திண்மையாச் சென்று. 2 களங்கத்தாள். 3 மன்னு குருநாடர் மாதா வெனதுபக்கல். 4 வந்தாரேற். 5 தோளாற் பயந்தார். 6 ஒருதனியிற் கோயிற் புறத்துத்—திருவனைய.

குந்திதனைக் கர்ண வெதிரெழுந்து கைதொழுதான்
முந்தியவள் கர்ண்பதற்கு முன். (ககூரு)

எ-து.--கடிதாக எழுந்தருள விடும் எனக் காவலரைப் போக்கித் தானும் எதிர் செல்லுமளவில், சத்திய விரதராய்ச் சகலங்களையும் சர்வாயுதங்களுக்கே உரித்தாயுள்ள ஐவரையும் மற்று அங்கராசனையும் புத்திரராகப் பெற்ற உலக மாதா குந்திதேவியை எதிர்வரக் கண்டு கருணைகூர்ந்து அங்கீகாரம் பண்ணி எதிர் செல்லு மெல்லைக்கண் யாது நிகழ்ந்ததோ வெனில்:—

300. [1] குறைந்தாழ்ந்த சிந்தையளாய்க் குந்திசென் றெய்த
விறைஞ்சா முடியா னிறைஞ்சச்—சிறந்த
முலைக்கண்கள் பாலரும்ப நின்றாண் முகத்து
மலர்க்கண்க ணீரரும்ப வந்து. (ககூசு)

இவ்வகை புத்திரனைக் கண்டு புத்திரசோக மெய்தி மனந்தளர்ந்து கண்ணீர் பாய வணங்குகின்ற சரீரத்தோடும் முலைக்கண்கள் பால் பாயச் சோகித்து நின்றாளைக் கண்டு, கன்னனும் நமஸ்கரித்து [மாதாவை]த் தன் கோயிலுட் கொண்டுபோய் மணியாசனத் திருத்தி, ஆலவட்டம் புடையிரட்டப் பாதசுத்தம் பண்ணி, அரிவையரால் பாததலம் வருடுவித்து வழி வருத்தந் தீர்த்துச் சிறிதுபொழுது சிந்தித்திருந்து பின்னை யாது சொன்னான் : கன்னன்—

301. செம்மையான் மண்ணாண்ட தேர்வேந்தன் மாதேவி
வண்மை யுடைத்தருமன் மாதாவே—யம்மே
திருந்தியநின் [2] பொற்கமலச் சேவடிக ளேவ
வருந்திமிக வந்தவா மற்று. (ககூஎ)

அன்றியும்,

302. சீரடிக ளேவச் சிவந்து மிகத்துவண்டு
போரடருஞ் சோலைப் புனனாடர்—மாதாவே
[3] யென்னடந்த வாறின் றெனக்குரைமி னென்றுரைத்தான்
மின்னடைந்த வேலான் வியந்து. (ககூஅ)

அன்றியும்,

303. ஆரார்த வன்பி னடிக ளடியேன்பால்
வாராதீர் வந்தவா றென்கொலோ—சீரார்ரும்

(பா—ம்.) 1 குறைதாழ்ந்த. 2 பொற்பான சேவடிகள். 3 என்னடைந்த.

பாண்டவர்க ளேவலோ பாரளந்தா னேவலோ
வாண்டகை [1]யாய்ப் போந்த தருகு. (கசுகூ)

இவ்வகை யேத்தி இன்சொற் பல கொடுத்து, 'எம்பெருமாட்டி! நீர் என்பக்கல் எழுந்தருளியறியாதீர் இன்று எழுந்தருளிய காரணம் என்?' என்று பலபடியாலுங் கன்னன் வினவக் கண்டு, விம்மி விம்மி வெய்துயிர்த்து யாது சொன்னாள் குந்திதேவி :—

304. ஒற்றைத் திகிரி யொளியோற்குத் தான்பயந்த
கொற்றக் [2] குமரனிவ னுமாறு—மற்றவடான்
மாலுரைத்த வண்ணமெலா மைந்தற் கெடுத்துரைத்தாள்
பாலுரைத்த சொல்லாள் பரிந்து. (உ00)

எ-து.—தான் கன்னியா யிருக்கின்ற காலத்துத் துருவாச மஹரிஷி வந்தவாறும், அவனைத் தான் பூசித்தவாறும், அவன் பிரியப்பட்டு ஐந்து மந்திரங் கொடுத்தவாறும், அந்த மந்திரத்தின் சக்தி காண்பதற்கு ஆதித்திய பகவானை நோக்கி மந்திரம் உச்சரித்த வாறும், அவன் அப்படியே பிரத்தியக்ஷமாய்த் தன்னையொக்குந் தேசுடையா னொரு புத்திரனைக் கவசகுண்டலங்களோடு தந்தவாறும், தான்மறித்து நின்றவாறு கண்டு குந்திபோசத் தொடக்கத்தார்க்கு வடுவாமென்று தன் மாதாபிதாக்கள் இகழ்ந்து 'வங்கிசகீனம் இது; கன்னியாயிருந்த காலத்துக்கு இது ஏலாது' என்று தூஷித்துரைக்கையில் ஒரு மிதவைப் பேழையினுட் செறித்து மத்தியயாமத்திடையில் பேராற்றிடை ஒழுக்குவித்தவாறும், இவ்வகை பூர்வ காலத்து நிகழ்ந்தன வெல்லாம் எடுத்துரைத்துப் பின்னும் யாது சொன்னாள் குந்திதேவி :—

305. உன்னை வருவித் துணரா வகைதெரிந்திட்
டின்ன பிறப் [3]புணர்தி யேந்திழையா—யென்ன
விதுவெலா மாய னெனக்குரைத்தான் கண்டாய்
மதுவுலாந் தாரிணுய் வந்து. (உ0க)

என்றிவ்வகை குந்திதேவி கூறக் கேட்டுக் கன்னனும் சந்தோஷித்து முறுவலித்து யாது சொன்னனே வேனில் :—

306. பொய்யுரைத்தே னல்லேன் புவிபுரந்த பாண்டுவின்றன்
செய்ய திருத்தேவி செப்பக்கே—ளைவர்
தமக்குத்தா யானற் றடங்கண்ணய் மற்று
மெமக்குத்தாய் வேறுண்டோ வின்று. (உ0உ)

(பா—ம்.) 1 யாய் போந்தது. 2 குருக்குமர னுமாறு. 3 உணர்த்தி.

அன்றியும்,

307. அன்னையென வந்தென்னை யைவர்க்கு முன்றோன்ற
லென்னுமிது மெய்யாக வெண்ணுவரோ—மின்னுந்
துடியிடையாய் வேண்டுவது சொல்லிக்கே ளென்றான்
படிபுகழு மங்கர்கோன் பார்த்து. (உ0௫)

எ-து.—பாண்டவர் ஐவர்க்கும் மாதாவானது, எமக்கும் எல்லோர்க்கும் உலக மாதா வன்றோ? இது அசத்தியமல்ல; சத்தியமே சொன்னேன். இது வன்றி எமக்கு மாதா வென்று பேசி இன்று வந்து சொன்னால், இது மெய்யாக யானும் விசாரியேன்; கேட்டார்க்கும் யோக்கியமன்று; ஆதலால், மாதா வென்ன வேண்டுவதில்லை; யாதாயினும் வேண்டுவது வேண்டிக் கொண்டு போவீராமின் என்று கன்னன் சொன்ன கடுமொழி கேட்டுக் கதுமெனக் கண்ணீர் பாயக் குந்திதேவியும் அவனை நோக்கி 'யான் உன் மாதா; நீ என் புத்திரன்; இது சத்தியம்' என்று கூறக் கேட்டு, யாது சொன்னான் கன்னன்:—

308. என்னுடைய தாய்மா ரெனச்சொல்லி வந்தவர்க
டம்மெனும்பு தாங்கினர் தாமில்லை—யெம்முடைய
தாயே படாம்போர்க்கின் மற்றென்னைப் பெற்றெடுத்த
தாயே யெனவுரைத்தான் றான். (உ0௪)

எ-து.—இந்தப் படாம் தேவர்களாலே பூசிக்கப்பட்டது; இது அசத்தியமல்ல; சத்தியமே கண்டாய்; ஈங்குக் கிடக்கப்பட்ட வெள்ளெலும் பெல்லாம் முன்னம் எனக்குத் தாய்மாரென்று வந்த மாதர்கள் பலர்க்கும் இந்தப் படாம் போர்த்து வெளிப்பட்டு அறிவிப்பீராமென்று படாம் கொடுப்ப, அவரும் இப் படாத்தின் சத்தி யறியாது போர்த்துக்கொள்ள, அதுவும் தகித்துச் சரீரமிழந்து வெள்ளெலும்பானார்கள்; ஆதலால், அவர்களைப்போல நீரும் படாம் போர்த்து உம்முடைய திவ்விய சக்தியினால் பின்பு சரீரம் பெற்றீராகில், எமக்கு மாதா என்று [கன்னன்] சொல்லிக் கதுமெனப் படாம் கொண்டுவாவென்று கையில் வாங்கிக்கொண்டு, பின்னும் யாது சொன்னான் கன்னன்:—

309. இக்கிடந்த மாதரைப்போ னீரு மிதுபோர்த்துத்
தொக்க வுடம்பிழந்து சோராதே—மிக்கதுதான்
வேண்டிக்கொண் டும்முடைய [1]வீடே நடவுமென்றான்
றாண்டித்தேர் வல்லான் றொடர்ந்து. (உ0௫)

(பா—ம்.) 1 வீடுநடவும்.

இவ்வகை இந்தப் படாம் போர்த்த மாதர்கள் பலரும் தம் உயிர்கொண்டு தம் பதி புக்காரில்லை; நீரும் இது செய்யாமல் வேண்டும் நிறையாபரணமும், நிறைமாநிதியும், நவரத்தினமும் ஈண்டன் வாங்கிக்கொண்டு எழுந்தருளுமின் எனக் கேட்டுத் தெய்வப் படாத்தை யெடுத்துக்கொண்டு யாது சொல்லி யாது செய்தாள் குந்திதேவி :—

310. பெற்றவுடம் பன்றாகி லென் னுடலைத் [1] தின்னீயென்
றுற்ற படாத்துக் குறவுரைத்து—மற்றதனைச்
சென்றெடுத்துப் போர்த்திருந்தா டேர்வேந்தன் றன்முன்னே
நன்றெடுத்த சொல்லா ணயந்து. (௨௦௯)

எ-து.—நான் ஆதித்திய பகவானுற் பெற்ற புத்திரனல்லாதபொழுது என்னுடம்பை அரிந்து தின்னென்று படாத்துடன் சத்திய வாக்கியம் பேசிப் படாம் போர்த்துச் சங்கற்பத்தா லுள்ள மூன்றே முக்கால் நாழிகையும் பொறுத்து நாலா நாழிகையிற் படாம் நீக்கிப் பார்வேந்தன் முன்பாகப் பத்துப்பபடியாலும் உருகோடிய பொன்போலும், ஆதித்திய கிரணம் போலவும் ஒளிவிட்டெறிந்து விளங்காநின்ற குந்திதேவியைக் கண்டு, அதிசயப்பட்டுத் தன் அருகிருந்த சர்வ க்ஷத்திரியரும் தானும் எழுந்திருந்து நின்று, எல்லையில்லாததோர் பிரியமெய்தி யாது செய்தான் கன்னன் :—

311. தன்னுடைய முன்னே படாம்போர்க்கத் தார்வேந்த
னென்னுடைய மாதா விவளென்று—நன்னுதலாள்
பொன்னடிமேல் வீழ்ந்தானைப் பொற்றடக்கை யாற்றழுவித்
தன்மடிமேல் வைத்தா டளர்ந்து. (௨௦௭)

இவ்வகை கண்டு எல்லையில்லாததோர் பிரியமெய்திப் புட்பாஞ்சலி பண்ணி நமஸ்கரித்தது கண்டு கருத்துற்றுத் தன் ஸ்ரீஹஸ்தங்களால் தழுவிக்கொண்டு மடிமிசை வைத்து உச்சிமோந்து, தன் செம்மலர்க் கண் நீர் பாய விம்மி விம்மி வெய்துயிர்த்து, மிக்க ஞானத்தாலும் வேல்வேந்தர் காண வெளிப்படக் கண்டு பிறப்புணர்ந்த பிரியத்தாலும் விருப்பமுடன் வீற்றிருந்த கன்னனை நோக்கி யாது சொன்னாள் குந்திதேவி :—

312. உனக்கினிய தம்பிமா ரைவரையு மொன்றி
வனக்கிரிசூழ் மண்ணாள வெண்ணி—யுனக்கிதனைச்
சொல்லுவான் வந்தேன் சுடர்வேலாய் போதென்றாள்
வில்லுலாம் வாணுதலாண் மீட்டு. (௨௦௮)

(பா—ம்.) 1 தின்னுகவென்.

அன்றியும்,

313. மண்ணெலாங் காத்தளித்து மன்னரெலர்ம் வந்திறைஞ்சக்
கண்ணெலாங் காதற் களிகூரப்—பண்ணுலர்ம்
பொற்றேரிற் போந்தேறிப் போர்வேந்த ரைவரையுங்
குற்றேவல் கொள்ளாய் குறித்து. (உ0கூ)

எ-து.—மண் [1]மக்கள் மகிழ்ந்துரைப்ப, என் கண்ணெல்லாங் களிகூர, நின் இளங் குமாரரை யேவல்கொண்டு, விளங்கு மணியாசனத்துத் துளங்கா முடிவேந்தனாய் வீற்றிருப்பதற்கு நின்னை வேண்டிக்கொண்டு போக வந்தே னென்று குந்திதேவி கூறக் கேட்டு, முடிவில்லாததோர் சந்தோஷத்துடன் யாது சொன்னான் கன்னன் :—

314. ஆவி யனையார்க ளைவர்க்கு முன்றோன்றன்
மேவி யனைய வினையேனைப்—பாவியேன்
முன்செய்த தீவினையான் முன்புரையா தின்றுரைத்தீ
ரென்செய்வேன் சொல்லீ ரினி. (உக0)

எ-து.—பாண்டவர்க்கு முன்றோன்றலாய்ப் பாண்டு புத்திர னென்னும்படி ஆண்டகையாயது அறிந்திலேன் ; என்பால் அருவினை நின்று அகற்றுகையால் நீயும் முன்னமே அறிவித்திலை ; முடிவிற் காலத் தறிய வுரைத்தனை ; இதற்கு என்ன வண்ணஞ் செய்வே னென்று இருநிலத்து மிசை மயங்கி வீழ்ந்து, பின்னும் யாது சொன்னான் கன்னன்:—

315. இன்னா னெனவறியா வென்னை முடிகவித்து
மன்னர் வணங்க வரசியற்றிப்—பின்னையுந்
தன்னெச்சி லுண்ணுத் தகைமையான் றானுண்டா
னென்னெச்சி லென்னோ டினிது. (உகக)

அன்றியும்,

316. கொன்னவிலுந் தேர்ப்பாக னென்று குலம்பேசி
யென்னைப் பலரு மிகழ்ந்துரைப்பப்—பின்னையுந்தா
னென்னெச்சி லென்னோடு முண்டானை யெங்ஙனே
[2] யுன்னச் சிழப்பே னுரை. (உகஉ)

எ-து.—தேர்ப்பாகன் மகனென்று என்னை மன்னர் பலரும் இகழ்ந்துரைப்ப, மற்று அவரை முனிந்து என்னுடன் இன்னடிசில் உண்டு

(பா—ம்.) 1 மகளிர். 2 உன்னச்சிறப்பேன் ; உன்னிச் சிறப்பேன்.

என்னை மன்னர் வணங்க முடிகவித்த ராசராசனை எங்ஙனே நான் விடுவேன் என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் கன்னன் :—

317. மருவார்வண் டார்ரான் மணிமுடியான் செய்த
வருடா னறியார்தா ரில்லை—தெருளா
வழிகொர்டா வாறே யடு [1]களிற்றூற் கர்கிற்
பழிகடாஞ் சாலப் பல. (உகஙு)

என்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் கன்னன் :—

318. மதமா மழகளிற்றூன் மற்றெனக்குச் செய்த
வுதவி யுலகறியு மன்றே—யுதவிதனை
நன்றுசெய்தோர் தங்களுக்கு நானிலத்தி னல்லோர்கள்
குன்றுவதோ செய்ந்நன்றி கூறு. (உகச)

என்றிவ்வகை சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுவான் கன்னன் :—

319. பன்மணிகள் சிந்திப் பரந்து கிடந்ததுகண்
டின்மணிக் கென்புகுந்த தென்றும—னன்மணியைக்
கோர்க்கோ [2]பொர்றுக்கவோ வென்றானுக் கென்னுயிரைப்
போர்க்கர் தொழிவேனோ புக்கு. (உகரு)

அன்றியும்,

320. மைத்தடங்கண் மாதேவி வார்துகிலை யான்பிடிக்க
வீற்று விழுந்த வருமணிகண்—மற்றவற்றைக்
கோக்கேனோ வென்றுரைத்த கொற்றவற்கெ னாருயிரைப்
போக்கேனோ வெஞ்சமத்துப் புக்கு. (உகசு)

எ-து.—இராசராசன் தேவி லக்ஷணையும் நானும் ஒரு தனி மண்டபத்து இருந்து சூதாடி நிற்ப, இராசராசன் துரியோதனன் மிருகவேட்டை போய்க் கதுமென வந்தது கண்டு மற்று அவளும் போகவென்று எழுந்திருப்ப, போகாமல் தடுக்கவென்று அவள் பூந்துகிலைப் பற்றி யான் பிடித்திட, மேகலாபரணம் அற்று நவரத்தினங்கள் நாற்றிசையும் சிந்தியிட்ட வெல்லைக்கண், அடல் வேந்தனும் வந்து என்னை அருகு அணைந்து மற்று இதற்குக் காரணம் என் என்னாது கருணையுடன் அகமலர்ந்து நகையரும்பி யானும் கோப்பேனோ பொறுக்குவேனோ வென்ற வேந்தனுக்கு என் நல்லுயிரை யுத்தமண்டலத்துத் துறப்பே னென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான் கன்னன் :—

(பா—ம்.) 1 களிற்றூர்க்கு. 2 பொறுக்குகோ.

321. உந்தமது புத்திரர்க்கா நல்லீராய் வந்தீர்நீ
ரின்றென்மே லாசை யிலையுமக்—கன்று
வடுவஞ்சிப் போவிட்டீர் மாண்டேனே லின்று
நடவென்பீ ரார்ரை நயந்து. (உகஎ)

எ-து.—உம்முடைய புத்திரர்க்கு நல்லீராய் ஒரு காரணத்தினுற் போந்தீரல்லது, மற்று எனக்கு நல்லீராகில் முன்னமே வந்து என்பால் மருவீரோ என்னுமது நிற்க, அன்று குழவிக் காலத்தே வடுவஞ்சிப் பேராற்றிடையொழுக்கிய ஞான்று புத்திரனென்று உணராது மித்திர பாந்தவத்தை நோக்கினீர்; அன்று மற்று அந்த ஆற்றிடையின் மாண்டவனன்றோ யான்? [அது] சன்மசங்கற்பத்தால் வாழ்வேந்தன் திருதராஷ்டிரன் சூதன் எடுத்து இனிதுடன் வளர்க்க, வண்மையுடன் ராசராசன் துரியோதனனும் தோழனுகக் கொண்டு அங்கவளநாட்டுக்கு அபிஷேகம் பண்ணிப் பராஷ்டிரத்து க்ஷத்திரியரும் வணங்கப் பண்ணி என்னையும் இவ்வகை பிரகாசிப்பித்தா னில்லையாகில், நீரும் வந்து அழைப்பீர் ஆரை என்று எடுத்துரைத்துப் பின்னும் சொல்லுவான் கன்னன் :—

322. நன்ருக மன்ன னெனக்கிந்த நாடறியக்
குன்ருத நன்மை பலகொடுத்தா—[1]னென்ருலு
மீண்டவன் செய்த வுதவியினை யான்மறந்தாற்
றீண்டுவளோ தாமரையாள் சேர்ந்து. (உகஅ)

எ-து.—இராசராசன் துரியோதனன் என்னை இன்னுனென்று அறியாதே இன்னடிசில் உடனூட்டி, மன்னர் இகழாது நிற்க அங்கராசன் என்று அபிஷேகம்பண்ணி அங்கதேசம் எனக்கு அளித்துத் தன் பிராதாக்கள் தொண்ணூற்ருென்பதின்மரும் சர்வ க்ஷத்திரியரும் தொழுது இறைஞ்சிக் கீழிருப்பதற்குத் தொலைவிலாத ஆசனமளித்து, ஏகாந்தத்துடன் இரு சரீரமும் ஒரு சரீரமாய் இனிதிருந்தோனுக்கு, எப்படியாயினும் பழிபாவம் விளையாமல் காத்து இராச்சியம் பண்ணிக்கொடுத்துப் பின்பு வந்து பாண்டவரைப் பிராதாக்களெனக் காண்பேன்; [ஆதலால்] அதுவன்றி, துரியோதனனுக்கு ஆபத்து விளைந்தவிடத்து மற்று அவனுல் முன்னம் செய்யப்பட்ட உபகாரத்துக்கு யானும் சிறிது பிரதியுபகாரமாக அவனுக்குப் போர்விளைந்த யுத்தமண்டலத்து நிகழப்பட்ட கசதுரங்க பதாதிகளோடும் சர்வாயுதங்களோடுமவன்மேல் வரப்பட்ட வினைகளையும் விநாசஞ்செய்து, என் சர்வசக்தியெல்லாம் வஞ்சியாமற் காத்துக்கொண்டு, இரணமுகத்திலுள்ள சத்துருபக்ஷத்தாரும் பராஷ்டிரத்துச் சர்வ க்ஷத்திரியருங் காணப் போர்மலைந்து, யுத்த பூமி

(பா—ம்.) 1 என்ருலும்.

விட்டு நீங்காது துரியோதனன் கண்டு களிகூரச் சர்வாயுதங்களாற் சலிப் புண்டு குருதிப்புனற் குளித்து, யானைக்கோடுகளாற் குத்துண்டு, வீரசுவர்க் கம் பெறுவதன்றி, மற்று என்னாற் பேசத்தக்க தில்லை யென்று அநேகஞ் சொல்லிக் குந்திதேவியை நோக்கி நமஸ்கரித்து, உனக்கு வேண்டுவன வேண்டி என்பக்கல் வாங்கிக்கொண்டு ஈண்டன் எழுந்தருள்வாயாக என்று கன்னன் சொல்லக் கேட்டுப் பொறியற்ற கருவிபோல அறிவற்று மயங்கிக் கண்ணீர் மல்கி யாது சொன்னாள் குந்திதேவி :—

323. [1] உம்பரிக லேறுபோ லூற்றெழுந்த வஞ்ஞான்று
தம்பியரைக் கொல்கை தவிரென்றா—ணம்பி
யியலாரும் வே [2]லங்க நீணுடன் றன்னைக்
குயிலாரு மென்மொழியாள் கூர்ந்து. (உகக)

எ-து.—நீ உற்றெழுந்த சமர பூமியில் வெற்றிகொள்ளு மிடத்து மற்று உன் பிராதாக்கள் ஐவரையும் இரட்சித்துக்கொள்வாயாக வென்று குந்திதேவி கூறக் கேட்டு, யாது சொன்னான் கன்னன் :—

324. பார்த்தனையான் கோற லவன்கைப் படுதலெனும்
வார்த்தை யுரைசெய்தேன் *மன்மகிழ—வேற்கும்
பொருவெஞ் சமர்தன்னிற் போங்கெதிர்ந்தான் மற்றாங்
கொருவருந்தா மில்லை யெதிர். (உஉ0)

என்றிவ்வகை அருச்சுனனை யான் கொல்லல், மற்று அவன் கையில் யான் படுதல்—இரண்டில் ஒன்று ஆமென்று பாராஷ்டிராத்து க்ஷத் திரியர் பலருங் கேட்கச் சொன்னேன் ; இது தவிராது ; யானும் அவனு மொழியத் தீங்கு ஒருவர்க்குஞ் செய்யே னென்று சொல்ல, பொறியற்ற பாவைபோல் அறிவற்று அகங்குழைந்து யாது வேண்டிக்கொண்டாள் குந்திதேவி :—

325. வெஞ்சரங்கோத் தெய்து விறலழிக்கு நன்மகனே
பஞ்சவரிற் பார்த்த னுடன்மலைந்தா—லஞ்சு தலை
நாக மிருகாற் றொடாதொழிக வென்றுரைத்தா
ளாக முறத்தழுவி யாங்கு. (உஉக)

அன்றியும்,

326. வம்பவிழ்தார் மன்னா மணிநெடுந்தேர் மேலேறி
யும்பியரைக் கொண்டுநீ நில்லாயே—லம்பொன்

(பா—ம்.) 1 உம்பரிகல் போலநீ யுற்றெதிர்ந்த. 2 அங்கர் நீணுடன்.
* 'மனமகிழ' என்றும் படிக்கலாம்.

றிருகாற் றொடாயாக வேண்டுவெ னென்றாள்
செருகாற் றடங்கண்ணா டோர்ந்து. (உஉஉ)

அன்றியும்,

327. என்மக்க ளைவர்க்கு மூத்தா யெழிலுறையு
மின்னெக்கும் பைம்பூண் விறல்வீரா—வன்மைக்கண்
வெந்திறன்மா நாக மிரண்டாவ [1]தெய்யாதி
யிந்தவரம் வேண்டுவெ னின்று. (உஉங)

அசுவசேன னென்னும் மகாநாகம் யுத்தபூமியில் அருச்சுனன்மேல் இரண்டாவது எச்சிற் கணையாகத் தொடாதொழிவாயாக என்று வேண்டிக்கொள்ளக் கேட்டு வியாகுலமெய்திப் பின்னும் யாது சொன்னான் கன்னன் :—

328. இரவலர்க்கு மந்தணர்க்கும் வேண்டுவ [2]தீவே
னரவிருகா லெய்யாமை வேண்டிற்—குரவர்
பணிமாறு [3]கொள்வேனோ கோவேந்தன் பாரி
தணியாது சொல்லென்றான் றான். (உஉச)

அன்றியும்,

329. நாக மிருகாற் றொடாதொழிய வேண்டுமென்
[4] றாக வுரைத்தீ ரதுகேண்மின்—[5]வேக
மொருகாற் றொடுத்தா லதுபிழைத்தாற் பின்னை
யிருகாற் றொடா [6]தொழிந்தேன் யான். (உஉரு)

எ-து.—அருச்சுனன்மேல் இரண்டாவது நாகபாசம் தொடாது உனக்காகத் தவிர்ந்தேன் மாதாவே யெனக் கேட்டுப் பிரியப்பட்டுப் பின்னும் யாது வேண்டிக்கொண்டாள் குந்திதேவி :—

330. தருமனொடு வீமன் றனஞ்சயனு மல்லா
லிருவரும்வந் தாங்குன்னோ டென்று—பொருகளத்து
[7] முட்டிநேர் வந்தாலும் புத்திரனே கொல்லேனென்
[8] றொட்டியான் வேண்டுவெ னுற்று. (உஉசு)

(பா—ம்.) 1 எய்யாமை. 2 ஈவோன். 3 கொள்வனோ. 4 ஆகமுரைத்தீர். 5 வேகத், தொரு. 6 ஒழிவேன். 7 பூட்டிநேர். 8 ஒட்டியான்.

எ-து.—தருமன் வீமன் நகுல சகதேவர் வந்து சமரபூமியில் எதிர்த்தாலும் அவரைக் கொல்லாமல் ஒரு வரந் தருவாயாக என்று குந்திதேவி கூறக் கேட்டு, நகையரும்பி யாது சொன்னான் கன்னன் :—

331. பொன்னே யெனைப்பயந்த பொற்கொடியே யின்றுனக்கு
மின்னே ரிடையாய் மறுப்பனோ—பொன்னாய்முன்
பெற்றதாய் வேண்ட மறுத்தா னெனும்வார்த்தை
[1] யுற்றறியாய் நிற்கு முலகு. (உஉஎ)

அன்றியும்,

332. பெற்ற வுனக்கரிதோ பேராழி வையகத்து
மற்றொருவர் வேண்ட மறுதநான்—கொற்றக்
குடையா னுலகாண்ட கொற்றவன்றன் றேவி
படையான போதின்கட் பார். (உஉஅ)

அன்றியும்,

333. மற்றவர்க் கெல்லா மறுதென்னை வாய்த்தவரம்
பெற்றாய் பெறப்பேசல் வேண்டுமோ—கற்றபோர்
வெல்லுங் கணையொருகாற் றொட்டாலு நால்வரையுங்
கொல்லேன் படியொருகாற் கூர்ந்து. (உஉகூ)

என்றிவ்வகை யெல்லாம் வேண்ட வரங்கொடுத்துக் குந்திதேவியை நோக்கி யாது சொன்னான் கன்னன் :—

334. அம்மேநீர் [2]வேண்டிற்றுப் பெற்றீ ரதுவீந்தே
னும்மைநான் வேண்டுவதிங் கொன்றுண்டு—செம்மை
யலர்கதிர்வேற் கையா னருச்சுனன்கைப் பட்டான்
முலைதருவீர் பல்லரசர் முன். (உஙo)

அன்றியும்,

335. தார்ப்பொலியுந் தோளான் றடஞ்சிலைக்கைப் பார்த்தனாற்
போர்க்களத்தில் யான்மாண்ட போதகத்துத்—தாக்கமருட்
டேர்வேந்தர் காணச் செருக்களத்தே [3]நீர்பருவந்
தார முலைதருவீ ராங்கு. (உஙக)

அன்றியும்,

(பா—ம்.) 1 உற்றழியா ; உற்றுழியாய். 2 வேண்டுற்றுப். 3 நீர்வந்து.

336. போர்க்களத்தில் யான்பொருது பொன்றினு லெம்பியரா
னீர்க்கடனுந் தீக்கடனுஞ் செய்விப்பீர்— [1]சேர்க்கு
மருமலருந் தாரார் மணி [2]முடியார் காண
வுரிமையுடன் செய்ம்மி னுகந்து. (உ௩௨.)

என்றிவ்வகை பேசி, முற்றிய போரில் அர்ச்சுனன் கையிற் பட்டே ஞகில் பாராஷ்டிரத்துச் சர்வ க்ஷத்திரியரும் தானை மன்னரும் என்னை முன்னஞ் சொல்லும் தேர்ப்பாகன் மகனென்று சிதைய உரையாமல் செருக்களத்து வந்து என்னை யெடுத் துன்திருமடியில் வைத்துப் பார்வேந்தரும் படைமன்னருங் காணப் பரிந்து உன் பொங்கு முலைப்பா லூட்டி உன் பூந் தடங் கையால் தழுவி யணைத்திருந்து உன் மக்கள் இளங்குமரரால் கடன் கழித்துப் பிறந்த நாளிற் செய்யாதவை யெல்லாம் இறந்தநாளில் யான் பெற்றேனுக வேண்டு மென்று மற்று அந்த மாதாவை மருது வரங்கொண்டு மனமகிழ்ந்த அங்கராசனை நோக்கி அகங் குழைந்து சந்தோஷித்து நின்ற குந்திதேவியை நோக்கி மன்றலந்தார் மன்னவன் [கன்னன்] பின்னையு மொரு வரம் யாது வேண்டினுனே வெனில் :—

337. உன்னுடைய மைந்தர்க்கிவ் வுண்மை தனையுரைக்கி
[3] லன்னவர்கள் பாக மெனக்களிப்பர்—பின்னதனை
யீங்கெனது தோழற்கே யான்கொடுப்பே னுதலா
லாங்கவர்கட் கில்லை யரசு. (உ௩௩)

என்று இவ்வகை நீ இந்த உண்மையெல்லாம் தருமபுத்திரனுக்கு உரைத்தால், அவர் அறிந்தால் பலர் அறியும்; பலர் அறிந்தால் துரியோதனன் அறிவன்; அவன் உரிமை பிறந்தால் எனக்கு அளிப்பன்; அதனை யான் அவனுக்குக் கொடுப்பேன்; ஆதலால், அவர்க்குப் பின்னை இராச்சியம் இல்லை; இது ஸ்ரீ வாசுதேவன் கேட்டாலும் [இது] உனக்கு நன்மை யன்று என்றும் உரைத்து, மற்று இது அறிவிக்கும்பொழுது யான் பட்டால் அறிவித்துப் பட்டனவெல்லாம் உரைப்பாயாக என்றும் விண்ணப்பஞ்செய்து வரப்பிரசாதம் பெற்று மாதாவினைத் திருவடிதொழுது விடைகொண்டு, மற்று அவள் வாய்மை தலைமேற்கொண்டு போமளவில் புத்திரசோக மெய்தி அகங்குழைந்து கன்னனை நோக்கி யாது சொன்னுள் குந்திதேவி :—

(பா—ம்.) 1 பார்க்குள். 2 முடியார்க் கான, வுரிமையுடன் சேர வுகந்து. 3 என்னவர்கள்.

338. முன்செய்த பாவத்தான் [1]மூத்தா யுனைப்பிரித்தே
னென்செய்தா லிப்பிழைதான் றீருமெனப்—பொன்செய்த
மட்டவிழுந் தாரானை மார்புறவே தானணைத்து
விட்டவளு மீண்டாள் விரைந்து. (உ௯௪)

இவ்வகை யுரைத்துத் தன் புத்திரனைத் தழுவிக்கொண்டு விட்ட பின்பு பின்னும் யாது சொன்னாள் குந்தி தேவி :—

339. பாராளும் பாண்டவர்க்காய்ப் பாவியே—னென்மகனைக்
கோணுகம் வேண்டிக் கொலைநேர்ந்தே—னானுந்
[2] தேவர்க்காங் கொல்லோ திரிவில்லா தாங்கொல்லோ
யாவர்க்காம் பாவ மிது. (உ௯௫)

என்று உரைப்பக் கேட்டு யாது சொன்னான் கன்னன் :—

340. பாரதத்துட் பட்டேன் படேனாகிற் பாண்டவர்பா
[3] லாதரித்து நான்வருவே னாணங்கே—சீர்மிகுத்துன்
பொற்கமல பாதம் புரிகின்றேன் போவென்று
னற்றவத்தின் மிக்கோ னயந்து (உ௯௬)

எ-து.—துரியோதனனோடும் உங்கட்கு மூண்ட பெரும் போரில் மாண்டேனில்லையாகில் எனக்கு இளைய இளங்குமாரரை வந்து கண்டு மனமகிழ்வேன் ; அது வில்லையாகில் யுத்தகளத்து மாண்டேனாகில் செய்யத்தக்கன இல்லை என்னும் இதற்கெல்லாம் இப்பொழுதே உம் ஸ்ரீபாதங்களைப் பணிந்தேன் என்று திருவடியில் நமஸ்கரித்துக் குந்திதேவியை எழுந்தருளுவித்து, கன்னனும் எல்லை யில்லாததோர் சந்தோஷத்துடன் விடைகொண்டு தன் கோயில் நோக்கிப் புக்கான் என்றவாறு. இப்பால் குந்தி தேவியும் யாது நிகழ்ந்து போயினளோ வெனில் :—

341. மல்லுயர் தோட்பார்த்தன் மாய னுடனிற்கக்
கொல்லு மிவனை யெனக்குலையா— நல்ல[4]மழைக்
காராரும் பூங்குழலாள் காதலொடு கண்ணிணைக
ணீராரப் போனா ணினைந்து. (உ௯௭)

அன்றியும்,

342. வென்றிநெடு வேல்விசயன் [5]வெங்கணைகள் வேறாக
வென்று மிருகாற் றொடானுக்கிச்—சென்றங்கோர்

(பா—ம்.) 1 மூதாய். 2 தேவர்க்காங் கில்லோ திரிவில்லோ தாங்கில்லோ. 3 ஆர்வமொடு நான். 4 மலர்க். 5 மேற்கணைகள்.

கோயிற் குறுகிக் குலமாலுக் குற்றுரைத்தாள்
வேயனைய தோளாள் விரைந்து. (உ௩அ)

எ-து.—கன்னன் பக்கற் போய்ப் பிறப்புணர்த்தி மகா மாயன் சொற்படியே மதலையை வஞ்சித்து நாகபாசமுந் தடுத்துத் தன் மனக்கருத்தினால் வேண்டிக்கொண்டவா றெல்லாம் ஸ்ரீ வாசுதேவனை வந்து கண்டு மனக்கருத்து முற்றுவித்தேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்து, தேவதேவன் மகா மாயை வல்லான் ஸ்ரீ வாசுதேவனை விடைகொண்டு, தன் மலர்க்கண்கள் மழையரும்பப் போந்து உபலாவிய நகரம் புகுந்தாள் குந்திதேவி யென்ற வாறு. இப்பால் ஸ்ரீ வாசுதேவ னிலைமை யாதாயிற்றோ வெனில்:—

343. ஏனைநடு வாக வெழின்மணித்தேர் பின்னாகச்
சேனையை முன்னே செலப்பண்ணி—வானவர்முற்
றன்னெடுந்தே ரேறினான் றாரணிமேன் முன்னொருகால்
வன்னெடும்புள் வாய்பிளந்த மால். (உ௩௯)

அன்றியும்,

344. வரி [1]யரவிற் றிண்கொடியான் வஞ்சனையை வென்று
பரிவாரப் பார்வேந்தர் சூழ—முரிபணையின்
மூரிக் கொடியான் முழங்கொலிமா நாடணைந்தான்
மாரிக் கொடிதடுத்த மால். (உ௪௦)

அன்றியும்,

345. நாடு பலகடந்து நன்னெறிக ணீங்கிப்போய்க்
காடு மலையாறுங் கைகடந்து—கோடாத
செங்கோ னடத்துந் தருமனகர் சென்றடைந்தா
னங்கோத வண்ணன்போ யாங்கு. (உ௪௧)

எ-து.—விராடராச னெல்லையில் தா மெழுந்தருளியிருந்த பூங்காவனம் விட்டு நீங்கி யிரண்டு திவசம் வழியிற் றங்கி மூன்றாந்திவசம் உபலாவிய நகரஞ் சென்று சேர்ந்து மருவுமளவில், ஸ்ரீ வாசுதேவ னெழுந்தருளு மது கண்டு தருமபுத்திரனும் பிராதாக்களும் விராடராசனும் பாஞ்சால ராசனும் மற்றுமுள்ளாரும் எதிர்கொண் டடிபணிய, எம்மருங்கும் சேனை புடைசூழ, தவளச்சத்திரம் மேனிழற்ற, எழின் மணிக்கவரி யருகிரட்ட, கருடத்துவசம் விசும்பணுவ, சங்கு பேரிகை முதலாயுள்ள அணிகலன்கள் பஞ்சமகா சத்த முழங்கத் தருமபுத்திராதிகளுடன் சாலப் பிரியமான இனிமை பேசி, மற்

(பா-ம்.) 1 அரவத்திண்.

ருங்கவரு மதற்கிரட்டி புடைசூழ உபலாவியநகரு ளெழுந்தருளித் தன் மணி நெடுங்கோயில் சென்றெய்திச் சபா மண்டபத்துச் சர்வ க்ஷத்திரியரும் புடைசூழ வீர சிங்காதனத்துமிசை வீற்றிருந்தான் தேவ தேவன் விக்கிரம மூர்த்தி பக்தவற்சலன் சக்கரபாணி ஸ்ரீ வாசுதேவன் என்றவாறு. இவ்வகை பாண்டவரும் பாராஷ்டிரத்தாரும் சேவை பண்ணிச் சிந்தாகுலந் தீர்ந்து தெளிவுற் றினிதிருந்தவிடத்துச் சிறிதுபொழுது கழித்து, அஸ்தின புரத்துப் பிறந்த விசேஷங் கேட்டு வினவக் கண்டு திருப் புன்முறுவல் செய்து தருமபுத்திரனை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

346. நாகக் கொடியானைக் கண்டதுவு நன்னெடுந்தேர்
மேகக் கொடியான்றன் வில்லிறுப்பும்—பாகத்தா
[1] லைந்தூர்கள் வேண்டினதும் வேண்ட மறுத்ததுவு
நஞ்சூரச் சொன்னு னயந்து. (உசஉ)

அன்றியும்,

347. கொற்ற வரவுயர்த்தோன் கோயிற்க ணின்றுபோய்
வெற்றி விதுரனகத் துண்டமையும்—பெற்றிமிகு
மாதாவைக் கண்டுமனந் தேற்றியது [2]மற்றதுவும்
வேதா திபனுரைத்தான் மிக்கு. (உசஙு)

அன்றியும்,

348. வாளிரவி மைந்தன் மணிக்கவச குண்டலங்கள்
கோளறவே [3]தானேவக் கொண்டமையு—மாமறையோன்
செம்மை யுரைத்ததுவுந் தேர்வேந்தற் குற்றுரைத்தா
னுண்மகிழ வாழியா [4]னுற்று. (உசச)

அன்றியும்,

349. கொன்னவில்வே ளுகக் கணைதடுப்பக் குந்திதனைக்
கன்னனிடை விட்டதொரு காரணமு—முன்னி
வருவார் தமக்கருள வத்திகிரி மன்னும்
பெருமா னுரைத்தான் பெயர்ந்து. (உசரு)

எ-து.—தேவதேவன் பாண்டவர்க்குத் தூதாகத் துரியோதனனிடைக்குப் போய் மற்றவனை யற்றைக்குக் காணாது விதுரனகத்து விருந்துண்டமையும், மற்றைநாட் காலத்தாலே துரியோதனனைச் சென்று கண்ட

(பா—ம்.) 1 அஞ்சூர்கள். 2 மற்றவற்றை, வேதாதியன். 3 தானேவிக். 4 ஓர்ந்து.

வாறும், அர்த்தராச்சியம் வேண்ட வுடன்படாதிருந்தானை யைந்தூர்வேண்ட மறுத்தவாறும், மற்று ஆங்கிருந்த வீஷ்மர், துரோணர் விதுராரு முரைத்த நீதிமார்க்கமும், அது கண்டு தன் சிறுதாதையாகிய விதுரனைப் பார்வேந்தன் துரியோதனன் முனிந்து பருஷவாக்கிய முரைத்தவாறும், அது கண்டு விதுரன் தன் திவ்வியமான வீரச் சிலையினை முறித்துப் போர் புகுதாமற் போனவாறும், அது கண்டு ஸ்ரீ பீஷ்மன் நடுவுரைத்த நன் மொழியும், அவ்விடத்துக் கன்னன் பேசிய சாமர்த்திய வுரையும், அது கண்டு துரியோதனனுந் துச்சாசனனுஞ் சகுனியு மிருந்த உதாசீனமும், அது கண்டு கதுமெனப்போய்க் குந்திதேவிகோயிற் சென்று மற்றவளுக் குற்றுரைத்த பட்டாங்கும், பின்னு மொருபரிசு துரியோதன னழைத்து வஞ்சனைத் தொழில் கருதி மணியாசன மிட்டவாறும், அதனுண் மல்லரு மரக்கரு மாய வைத்தவாறும், [அது கண்டு] தருமபுத்திர னுரைத்து விட்ட வுபகார நினைந்து மற்றவன் செய்யப்பட்ட மகா மாயையும் வல்லபங்களும் பொறுத்துப் பாராஷ்டிராத்தார்க்குச் சான்றுரைத்த வாறும், அவ்விடத்திற் பிறந்த வுற்பாதங் [களுங்] கண்டு கதுமெனப் போர் வேண்டிப் புரிந்தவக் கோயில் விட்டு நீங்கிப் போந்து கன்னன் கருத் தறிந்தவாறும், துரோணபுத்திரன் அசுவத்தாமாவைச் சேனாபத்தியந் தடுத்தவாறும், சிறிதிடம் போந்து கன்னன் திறலழிக்கக் கண்ணாயிரமுடையான் தேவேந்திரனை விடுத்துக் கவச குண்டலம் வாங்கினவாறும், அதன் பின்பு சிகாமணியும் அவனைக் கொண்டே யகற்றியவாறும், அதன் பின்பு கொற்றவேந்தன் மாதாக் குந்திதேவி பணியினால் வெற்றிபுரிந்த நாகபாசந் தடுத்து வரங்கொண்டவாறும் மற்று முள்ள விசேஷங்களுந் தருமபுத்திரனுக்குச் சாந்தந் தோன்ற வெடுத்துப்பேசி யெல்லை யில்லாததோர் பிரியமெய்தி யினிதிருந்த ஸ்ரீ வாசுதேவனை நோக்கித் தருமபுத்திரனும், வீமார்ச்சுன நகுல சகதேவர் விராடராசன் பாஞ்சாலராசனும் எல்லை யில்லாததோர் பிரிய மெய்தி நின்று யாது விண்ணப்பஞ் செய்தாரோவெனில் :—

350. உலகத் திரு[1]ணீங்க வுன்பொருட்டே யன்றோ
நிலனும் விசும்புமாய் நின்று—யுலகுக்
குருவொன்றே யானாய்நீ யுன்னாலே வந்த
திருவன்றோ வெங்க டிரு. (உ௪௬)

என்றுரைத் தினிது பேசிய தருமபுத்திராதிகளைக் கைகவித்து மற்று மேல் வந்த வினைகளெல்லாம் பொறுத் திரக்ஷிப்போமென்றும், இதற்குச் சந்தேகிக்கவேண்டாமென்றும் அருளிச்செய்து, துரியோதனனோ டுங்கட்கு

(பா—ம்.) 1 நீங்க லுன்.

'நிச்சயமே மகாயுத்தம் விளையாநின்றது ; இனி யுங்களாற் செய்யத்தக்க வுற்சாகங்களை யீண்ட னெருப்படுமின் என் றருளிச்செய் தினிதிருந்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவனுகக் கருதுவத்.

ஸ்ரீ வாசுதேவன் றூது முற்றும்.

சஞ்சயன் றூது.

இப்பால், ஸ்ரீ வாசுதேவன் போயினபின்பு திருதராஷ்டிரனுங் காந்தாரியும் ஒருதனி சபாமண்டபத் திருந்து ஸ்ரீ வாசுதேவன் வந்தவாறும், மற்றவன் செய்த விக்கினமும், மகா மாயையும், ஆங்கவன் சகாயமு மறிந்து பயப்பட்ட மனத்தராய்த் துரியோதனனை யழைத்துவிட்டு யாதுசொன்ஞள் காந்தாரி :—

351. மாய னெழுந்தருளி வந்தக்கான் மற்றவர்க்குத்
தாயங் கொடுக்கை தரமன்றோ—நீயா
யொருகுலத்தார் கூடி யுலகாள்வ தன்றோ
குருகுலத்தார் கோவே குணம். (க)

எ-து.—தருமபுத்திரனுக்குத் தாயபாகம் வேண்டி மகா மாயனுகிய ஸ்ரீ வாசுதேவ னெழுந்தருளினல் மற்றவர்க் கிராச்சியங் கொடாது மறுத்திரைக்குமது குருகுல வங்கிசத்தார்க்கு இயல்பல்லகண்டா யென்று காந்தாரி சொல்லக் கேட்டு யாது சொன்ஞன் துரியோதனன் :—

352. எல்லா மிழந்திடினு மின்றென் னுயிர்விடினு
மல்லார்தோண் மன்னரெலா மாண்டிடினு—நல்லாளே
பண்விடா மென்மொழியாய் [1]பாண்டவர்க்கியா னுள்ளளவு
மண்விடே னென்றான் மறுத்து. (உ)

என்றிவ்வகை துரியோதனன் சொல்லக் கேட்டு யாது சொன்ஞன் திருதராஷ்டிரன் :—

353. பஞ்சவர்கள் பாகங் கொடாயாகிற் பார்வேந்தே
விஞ்சவே மாய னுடன்விசயன்—வெஞ்சமத்துப்
பொன்றிவிழச் செற்றிந்தப் பூமியிடை மாளாதே
நன்றியுட னல்காய் நயந்து. (௩)

(பா—ம்.) 1. பாண்டவர்கட் கியானுள, மண்.

எ-து.—'பாண்டவர்கட் குண்டான தாயபாகங் கேட்டு ஸ்ரீ வாசுதேவ னெழுந்தருளவுங் கொடுத்தாயில்லை; ஐந்தூர்தனை யாகிலுங் கொடுத்து ஆங்கவரோடு முடன் கூடி யினிதுட னிராச்சியம் பண்ணுவது கருமமாகக் கருதினேன்; மற்று அப்படிச் செய்யாயாகில், மாயவனை முன்னிட்டுக் கொண்டு அருச்சுனனுண்மையாலும் வீமசேனன் புயவலியாலும் தரும புத்திரன் பொறையினுலும் இராச்சியமுழுதும் ஆங்கவர்களே யாள்வர்; முன்ன மவன் சொற்படியே ஐந்தூர்தனைக் கொடுப்பாயாக' என்று திருத ராஷ்டிரன் சொல்லக்கேட்டு மறுத்திட்டான் துரியோதனன். மறுத்திடு தலும், மிகவும் பயமும் பரித்திராசமு மெய்திப் 'பாண்டவர் பலத்தினுலும் ஸ்ரீ வாசுதேவன் சகாயத்தினுலும் இது கேவல மல்ல; என்றுந் துரியோத னுதிகளுக்குப் பழிபாவம் வரும்' என்றெண்ணிச் சஞ்சயனை யழைத்துத் தருமபுத்திரன் பக்கற் போவாயாகென்று யாது சொன்னுன் திருதராஷ் டிரன் :—

354\. தருமற்குந் தம்பியர்க்குந் தார்மரையாள் கோக்கும்
வருவதுதான் காப்பரிதா மென்று—குருபதியைக்
கோனுக வேந்தன்மேற் கோபம் [1]விட்டுப் போகச்சொல்
காணுத காட்டிற் கடிது. (ச)

என்றிவ்வகை [சொல்லி வருவாயாகென்று] சொல்லிப் பின்னும் யாது சொன்னுன் திருதராஷ்டிரன் :—

355\. ஓதத் தரவணைமே லூழி பலகிடந்த
வேதத் தருமணியை வேறிறைஞ்சிப்—பேதத்தா
லத்தரும னம்மோ டமர்புரியா வண்ண [2]மவன்
சித்தமது தேறநீ செப்பு. (ரு)

எ-து.—பாண்டவரைக் கண்டு, பின்னைப் பாரடங்கலு மோரடியா லளந்து நீண்டவனைச் சென்று (கண்டு) நினைவுகளெல்லா மியம்பி, 'பாண்ட வரைப் பேதித்துப் படர்கானத் தேறவிடத் தூண்டு பரித்தேர் மன்னன் றனக்கே பரமென்று சொல்' என்று சொல்லி, எப்படியாகிலும் பாண்டவர் களை அருங்கானம் பசிப்பித்துப் படர்கானத் தேறத் தப்பிலாவகை செய் யென்று சஞ்சயனைப் போக்கினுன் திருதராஷ்டிர னென்றவாறு. அப் பொழுது யாது செய்தான் சஞ்சயன் :—

356\. [3] என்ரு னெழின்மன் னிருஞ்சேனை தற்சூழ
நன்ருக வென்றுரைத்து நான்மறையோன்—சென்ருன்

(பா—ம்.) [1]விடப்; விடஇப். [2] அவர். [3] என்ரு வெழின்.

படந்தர் ழரவின்மிசைப் பாரடங்கக் கோட்டா
விடந்தா னிருந்த விடத்து. (௬)

இவ்வகை [சஞ்சயனுந்] திருதராஷ்டிரனை விடைகொண்டு ஓராயிரம் விடைமணிக் களிறும் ஈராயிர மணிநெடுந்தேரும் கோத்திர வயப்பரி யையாயிரமும் நூறுயிரம் விறலுடை வீரரும் உடன்வரப் புறப்பட்டு, இரண்டு திவசம் வழியிற்றங்கி மூன்று நாள் உபலாவிய நகரம் புகுந்தான் சஞ்சயனுகக் கருதுவது. இவ்வகை சஞ்சயன் வருகின்றதனை [ஸ்ரீ வாசுதேவன்] கண்டு அருச்சுனனையுந் துரோபதியையும் அருகுகொண்டு ஒரு தனிமண்டபத்துப் பள்ளிகொண்டருளினுன் ஸ்ரீ வாசுதேவன். அவ்விடத்து வந்து யாதுசெய்தான் சஞ்சயன் :—

357. கோவத் தனமெடுத்த [1]கோளரியைச் சென்றிறைஞ்சி
யாவத் துயர மகற்றினுன்—மேவிமிக
வாழ்ந்தான் மகிழ்ந்தான் மனங்கூர வைப்புற்றுன்
வீழ்ந்தா னெழுந்தான் விரைந்து. (எ)

இவ்வகை சஞ்சயனும் வந்து திருவடிதொழுது நிற்ப, மற்றவனை யறியாதுபோலப் பள்ளியுணர்ந்தருளி, அருகிருந்த வனிதையரையும் அந்தரங்கத்தாரையும் நோக்கிக் கண்டதொரு தரிசன லக்ஷணம் யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

358. பங்கயமும் பல்கொடியும் பார்த்தன்றன் பாதத்திற்
செங்கரமுங் கண்டு தெளிந்திருந்தே—னிங்கினியோர்
பார்த்தனே பாராளப் பார்வேந்த ரெல்லாரு
[2]மாய்த்திடுவ னென்றிருந்தேன் மற்று. (அ)

எ-து.—யான் துயில்கொண்டவிடத் தொரு லக்ஷணங் கண்டபடி கேண்மின் என்றருளிச்செய்வான் : 'அருச்சுனன் காலிற் றுமரைப்பூவுங் கொடியுங் கண்டேன் ; கையி லொரு சங்க பற்பமுங் கயலுங் கண்டேன் ; மற்றும் பல ராச லக்ஷண முண்டாயிருந்தது. இதனு லருச்சுனனுக்கு வீரபாவசியம் உண்டாம் ; துரியோதன னிராசசபைக்குப் பங்கமா யவன் மகாசேனைக்கும் நிச்சயமே நாசஞ்சித்திக்கும்' என்று, இவ்வகை கண்டதொரு லக்ஷணங் குறித்திடுங்களென்று அருச்சுனனுக்குந் துரோபதிக்கு மருளிச்செய் தினிதிருந்த விடத்துச் சஞ்சயன் வந்தமை யறியாதானைப்போலப் பள்ளியுணர்ந்தெழுந்தருளியிருக்கு மளவில் நமஸ்கரித்து நின்ற சஞ்சயனை நோக்கித் திருப்

(பா—ம்.) 1 கோளரியைக் கண்டிறைஞ்சி. 2 மாய்த்திடுமே ; மாய்த்திடுமோ.

புன்முறுவல் செய்து 'நீ யெப்பொழுது வந்தாய்' என்றருளிச்செய்யக் கேட்டு வியாகுல மெய்தி யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் சஞ்சயன் :—

359. கொல்வா ளரவங் கொடிமேல் வலனுயர்த்தா
[1] னில்வாழ்வார் சொற்கேளா தீங்கிருந்தா—னெல்லாங்
கருதி யதுமுடிக்குங் கார்வண்ணா யாங்கள்
செருவின் மடியுமதோ செப்பு. (கூ)

என்றிவ்வகை விண்ணப்பஞ் செய்து பின்னும் யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் சஞ்சயன் :—

360. ஓதத் தரவணைமே லூழிநாட் கண்வளர்ந்த
வேதத் தருமணியே மெய்ச்சுடரே—[2]பேதத்தா
லத்தரும னெம்மோ டமர்புரியா வண்ணமவன்
சித்தமது தேறநீ செப்பு. (கO)

எனக் கேட்டு யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

361. அறந்தெரியுந் தன்ம னடலமரே யன்றி
மறந்[3]தெரியு மற்றோர்சொற் கேளான்—புறந்தெரியும்
வல்லானீ தூதா வழக்கொழிய யாமொருநாள்
வெல்லாது சொல்லோம் விடு. (கக)

எ-து.—சஞ்சயன் வந்து திருதராஷ்டிரன் புருஷாகாரத்தால் வேண்டத்தக்கன விண்ணப்பஞ் செய்து, துரியோதனனுக்குந் தருமபுத்திரனுக்கும் விபரீதம் விளையாவாறும் சந்தாமாறும் அருளிச்செய்வாயாகென்று விண்ணப்பஞ் செய்ததனை நோக்கி வாசுதேவனருளிச் செய்வான் : தருமபுத்திரன் முன்னமுள்ள சாது தருமங் கைவிட்டு இராச தன்மமே துணையாகக் கொண்டு விரும்பினுன்போற் றோன்றியிருந்தது. இவ்வகை யெக்காலமும் தன்மமே துணையாக விரும்பி வாழ்கின்றான் இன்றிராச்சிய மூலமாக வறந் தெரிந்தானுக்கு யாம் இனி யென்ன சாத்திர மெடுத்துக்காட்டித் தணிப்போம்? அது நிற்க, துச்சாசனன் துரோபதியைக் கேசக் கிரகணஞ் செய்த ஞான்று மற் றவர்பட்ட பரிபவத்தாலும், வீமசேனன் பண்ணின பிரதிக்கினையாலும், முன்னம் சபாமண்டபத்துப் பேசிய விவஸ்தை யழிந்து நீதி மார்க்கங் கெட வுரைத்தமையாலும் இனித் திருதராஷ்டிர னுரைத்தபடி யாமுரைத்தாலும் இனி அவர் காடுறைவான் கருத்தல்லார்போலத் தோன்றி

(பா—ம்.) 1 இன்னுச்சொற் கேளாமல் யானிருந்தேன் ; என்னுற் சொற் கேளாமை யானிருந்தேன். 2 பேதத்தோ, டத்தருமன் ; போதத்த, வத்தருமன். 3 தெரிய.

யிருந்தா ராதலால் இனி அவர்க்கு மன்றுரிமை கொடாமற் கூட்டவரிது என் றிவ்வகை யுரைத்துப் பின்னும் யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

362. தருமன் றனைக்கண்டு தாதைதான் சொன்ன
வொருவசனந் தன்னை யுரைத்துக்—குருபதியி
லிற்றைக்குத் தங்கி [1]யிசைத்த பொருள்கேட்டு
மற்றைநாட் செல்கென்றான் மால். (கஉ)

இவ்வகை யருளிச்செய்து சஞ்சயனுக்கும் மகாசேனைக்கும் விடுதலை காட்டி யுபகரித் தினிதிருந் தளவில், ஸ்ரீ வாசுதேவனைக் கண்டு வீமார்ச்சுனர் சொல்லுவார்: எம்பெருமானே! சஞ்சயனைத் தருமபுத்திரன் காணில் இங் கிவன் சொன்னபடியே யிசையவல்லோ போகின்றான்; இங்கிதற்குச் செயலாவ தென்கொலோ? என, அவைக்கு மறுமாற்றம் [ஸ்ரீ வாசுதேவன்] அருளிச் செய்வான்: சமரபூமியில் வந்து யுத்த மொழியாமற் செய்யப் பெறும்; யுத்தங்களுக்குத் துரியோதனனுடன் அஸ்தினபுரத்திற் செய்து கொண்ட விவஸ்தைகளெல்லா முளதாயிருக்க, இப்பொழுது சஞ்சயனுடன் சந்தாமாறு விசாரித்தீரோ? என்று ஆங்கவர்களை வற்புறுத்தி ஸ்ரீ வாசுதேவனுந் தன்கோயிற் புக்கானாகக் கருதுவது. இப்பால்,—

363. பஞ்சவர்க ளெண்ணத்தாற் பாம்புயர்த்தோன் சீரழியக்
கஞ்ச மலர்முளரி காதலிப்பத்—துஞ்சுமவர்
தாமெழுந்து போற்றத் தனித்தேரின் மீதெழுந்தார்
சூரியனார் தாமுந் தொகுத்து. (கங)

இவ்வகை யாதித்திய னுதயஞ்செய்தலும், அதுகண்டு சபா மண்டபத்துச் சர்வ க்ஷத்திரியரும் ஸ்ரீ வாசுதேவனும் புடைசூழ விருக்கின்ற தருமபுத்திரனிடைக்கே சஞ்சயன் வாராநிற்ப, ஆங்கவன் வருகின்றது கண்டு யாது செய்தான் தருமபுத்திரன் :—

364. நான்முகனோ டொத்தவனை நால்வேதம் வல்லானைத்
தானெதிர்கொண் டன்பாற் றலைவணங்கி—ஞானவனுக்
காதனமே நல்கி யருமறைசேர் சஞ்சயனைப்
[2] போதனவே தென்றான் புரிந்து. (கச)

இவ்வகை சஞ்சயனைக் கண் டெதிர்கொண்டு தன் கோயிலிடம் புகுந்து, மற்றவனுக் காசனமு மடைக்காயுங் கொடுத் தினிதிருந்து மனமகிழ்ந்து பின்னை யாதுசொன்னான் தருமபுத்திரன் :—

(பா—ம்.) [1] இசைந்த. [2] போதனவென் னென்றான்.

365. தனியே முதலாய [1]தந்தமெலா முண்டு
தனியே தளர்ந்தவரைத் தேடு—முனியே
படர்ந்தவாப் பின்றொடரப் பாதங்க ணேவ
நடந்தவா [2]றென்று னயந்து. (கரு)

எனக் கேட்டு யாது சொன்னான் சஞ்சயன் :—

366. வேதியன் சொல்லும் விதுரன் பெருஞ்சொல்லுங்
கோதில் குருகுலத்தார் கோன்சொல்லு—மாதா
பெருஞ்சொல்லுங் கேளாது பின்னிகழ்ந்தான் [3]மாம
னருஞ்சொல்லே சொல்லாக வாங்கு. (கசு)

இவ்வகை சத்திய வசனங் கேளாதிருந்த துரியோதனனை யறிவித் தீங்கிதற்குச் செயற்பாலதென்கொலோ வென்று திருதராஷ்டிர னருளிச் செய்தா னென்று, பின்னும் யாதுசொன்னான் சஞ்சயன் :—

367. தம்பியரு நீயுந் தழைக்காடு கானகம்புக்
கின்ப முடனிருக்க [4]வேகீரேல்—வம்பவிழ்தார்
மன்னவர்களைவரையு மாளுவிப்ப னென்றுரைத்திங்
கென்னைவர விட்டா னிசைந்து. (கஎ)

எ-து.—இன்னங் கானகத்துறை கண்டா யென்றும், சதுர்வேதஞ் சமைத்துச் சொன்ன யாகத்துறை யியற்றி யிகல்வேந்தனு யினிதிருந்து சரசத்தினை யனுஷ்டிக்கை பரிபவங்காண்; பெரிதொரு பாபத்தினை விட்டு நீங்கி யுன் னிளங் குமாரருடன் கொடிய கானிடையிற் போவாயாக; அன்ன தற்குக் காரணம்—வீஷ்மர், துரோணர், விதுரர், கன்ன னென்னும் நாலு கரையாலுங் காக்கப்படுவன துரியோதனன் சாதுரங்கமாகிய கடலொடு பகைகொண்டு மடியிற் பின் பார்வேந்த னுனக்குப் பிதாவாகவுஞ் சார்ந்தவர் களைக் கொன்ற..................வெற குமாரராற் கொல்லுவித்தா னென் னுங் கொடும்பழி தாராதே வெல்விற்கைத் தம்பியருடன் வெங்கானிற் போவது என்றும், குருவசன மலங்குகை குணமல்ல தனக்கென்றும் உரைசெய்தா னுன் பிதாவாகிய திருதராஷ்டிர னென் றுரைப்பக் கேட்டு மறுமாற்றஞ் சொல்லாது வற்புற்றிருந்த தருமபுத்திரனை முகநோக்கி யாதருளிச் செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

368. தானங்கள் செய்தாய் தலைவேள்வி தான்முடித்தாய்
மான முடையாய்நீ மன்னவனே—ஞானத்தால்

(பா—ம்.) 1 தந்தவெலா முண்டு, தனியேதான் றந்தவனைத். 2 என் னென்று னன்கு. 3 மாமன், றருஞ்சொல்லே. 4 ஏகாயேல்.

வர்ழ்வேந்தர் சூழ வழக்கரு மாமுனியாய்ப்
போர்வேந்தே கென்றான் புரிந்து. (கஅ)

பாராஷ்டிரத்து க்ஷத்திரியர்க் கெல்லாஞ் சங்காரமாகிய காரணமே தான் றுணிகின்றதாதலாற் றனக்குக் கடனன்று ; தானுந் தம்பிமாரும் வனசாரிகளாய்த் தபசு பண்ணுகை தன்மம் என்று சொன்ன னுங்கள் பிதா என்று ஸ்ரீ வாசுதேவ னருளிச்செய்யக் கேட்டு அங்கையோ டங்கை தாக்கித் துங்கமா முடி துளக்கிச் சஞ்சயனை நோக்கி யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன் :—

369. மாயத்தாற் சூதாடி மண்கொண்ட மன்னவன்று
னேயத்தாற் றாரானே னீண்மறையோய்—தாயங்
[1] கொடாதானைக் கொன்றெங் குருநாடு கொள்கைக்
கடாதனவோ வெங்கட் கமர். (கக)

மாயச்சூதாடி மண்கொண்ட துரியோதனன் முன்னஞ் சொன்ன வெல்லைக்கண் காடுறைந்து வந்தோமுக்கு விவஸ்தை வழுவி யிராச்சியந் தாராமலிப்பொழுது திருதராஷ்டிரன் சொன்னானென்று ஆள் வலியும் பராக்கிரமமும் பேசி யெம்மைக் காடுறைகையென்று நீ சொன்ன வார்த்தை நீதிமார்க்கமல்லகண்டாய் ; அது நிற்க, நியாயமல்லாதன செய்யில் பாதியாயினும் மண்கொள்கை காவலரசற்குக் கடன் ; [என்று] சத்தியபுத்திர ராகையாலே யெங்கட்கும் யுத்தபூமியிற் படுகை கட னென்று தருமபுத்திரன் சொன்ன வுற்சாகங் கண்டு சத்துரு நாச முற்றும் பண்ணி யிராச்சியங் கொண்டாற் போல மகாப் பிரியஸ்தனுய்ச் சஞ்சயனை முக நோக்கி யாது சொன்னான் வீமசேனன் :—

370. அரவக் கொடியோனு மாடெழிற் [2]றேண் மன்னுங்
குராவிக் குருநாடு தாரார்ரேர்— [3]விரவியெழுங்
காற்றுக் கிசைந்த கடுங்கனலுங் காடும்போற்
கூற்றுக் களிப்பேன் கொதித்து. (உ௦)

இவ்வகை பேசிய வீமசேனனை நோக்கி யாது சொன்னான் சஞ்சயன் :—

371. [4] பாராள ரெண்ணும் பகடும் பரிமாவுங்
காராருங் கன்னனுடன் காங்கெயனுந்—தேராளர்

(பா—ம்.) 1 கொடாதாரைக்...............கொள்கை, யடாதனவோ. 2 தோளாருங், குரவக். 3 உரவினெழுங் ; விரவியெழுங். 4 பாராள்வார்.

நூறுநூ றுயிரம்பேர் நூற்றுவரோ டெற்றெழுந்தால்
வேறுமா [1]ருரோ விளம்பு. (உக)

எனக்கேட்டு யாது சொன்ஞன் வீமசேனன் :—

372. ஆற்றலுடை யங்க ரரசன் [2]முதலாயோர்
நூற்றுவ ரென்னும் [3]பகடுழக்கிச்—சீற்றமுடன்
பாராள வின்னம் பெறுதொழிந்த பார்த்திபனை
வீராகம் பண்ணுவிப்பேன் மிக்கு. (உஉ)

எ-து.--கேளாய் சஞ்சயனே! தருமபுத்திரனை வீரயாகம் பண்ணுவிக்க்க் கடவேன் ; அந்த யாகம் பண்ணும்படி கேளாய் : குருக்ஷேத்திர மென்ற யுத்த பூமியே யாகசாலையாக, கோபமென்னும் அக்கினி மூட்டிக் கொடித்தே ரென்னும் இந்தனம் அடுக்கிக் குருசேனை யென்னும் நெய் சொரிந்து தரும புத்திரன் யக்ஞபரனுகவும் துரோபதியே யக்ஞபத்நியாகவும் நாங்கள் நால்வரும் இருத்துவிக்குகளாகவும் என்கையிற் றண்டாயுதம் யூபமாகவும் தன்ம விரோதிகளா யுள்ள துரியோதனுதிக ளென்னும் நூற்றுவரையும் பசுப் படுத்து வைகல்லியப் படாமல் அலகைக்கும் பக்ஷிசாதிக்கும் பிணமென் னுஞ் சொன்ன தானம் பண்ணித் தட்டுப்படாமல் [வீரயாகச்] சடங்கு செய் வித்து, வைவச்சுதனுகின்ற ஓதாவினுக்கும் பூதங்களுக்கும் பாராஷ்டிரத்து ராசாக்கள் பிராணனென்கின்ற தக்ஷிணை கொடுத்து [த்திருதராஷ்டிர தலையே ஸ்தானமாகவும்] (பூர்த்தி செய்தலாம்.) இந்த யாகத்துக்குப் பலனே தென்னில், துரோபதி குழன் முடித்தலும் என் மனக்கருத்து முடித்தலும். இதற்கு ஸ்ரீ வாசுதேவனே மந்திரலோப காரியலோபங்கள் வாராதபடிக்குச் சடங்குகாட்டி. இப்படித் தருமபுத்திரனைக் கொண்டு வீரயாகம் பண்ணு விக்கக் கடவேன் என்றும், இந்தப்படிக்கு ஸ்ரீ பீஷ்மர் துரோணர் விதுர னுக்குந் துரியோதனுதிகளுக்குங் கன்னனுக்குஞ் சொல்லுவாயா கென்றும் வீமசேனன் சொல்லக் கேட்டுச் சஞ்சயனும் மிகவும் பயமும் பரித்திராசமு மெய்திப் பேசுவதொன்றில்லா திருந்த விடத்து, வீமசேனனை முனிந்து யாது சொன்ஞன் தருமபுத்திரன் :—

373. பற்று ருடன்பகரும் பாரதப்போர் பண்பிலா
வுற்று ருடனுரைக்க வேண்டினுன்—மற்றுரை
யன்றியே யாடாமற் றாதருடன் [4]வன்மொழிகள்,
வென்றியோ வீமா விளம்பு. (உ௩)

(பா—ம்.) 1 ஆமே. 2 முதலாக. 3 பதமுழக்கிச் ; பதவுழக்கிச்.
4 துன்மொழிகள்.

எ-து.—பண்பில்லாத வுற்ருருடன் போர்புரிய வேண்டி யுரைக்குங் காலத்து மற் றவர்முன்னம் பேசுவதன்றி யவர் விடுத்த தூதருடன் வெவ்வுரையும் வேறுபாடும் பேசுவது யுத்த வீரர்க்கு யோக்கியமல்லவென்றும் இவ்வகை வேதியனுட னுரைக்குமது வீர சௌரிய பங்கமாமென்றும் தருமபுத்திர னுரைப்ப, வீமசேனனும் மற்றந்தச் சஞ்சயனுக் குபசாரஞ் செய்து இன்சொலுடன் ‘போவாயாக’ என்று விடைகொடுப்ப, வியாகுலமெய்தி வந்த கரும முற்றப்பெரு..............

374\. ... ...
... ... —ருன்னிப்
பலவேந்தர் சூழப் பனிக்குடைக்கீழ் வாழு
நிலவேந்த னைக்கண்டா னின்று. (உச)

இவ்வகை ஸ்ரீ வாசுதேவனையும் தருமபுத்திரனையும் விடைகொண்டு பரிகாரத்துடனும் புறப்பட் டிரண்டு திவசம் வழியிற் றங்கி மூன்ருநாள் அஸ்தினபுரம் புகுந்து துரியோதனனைக் காணுமளவிற் றருமபுத்திராதிகள் பக்கற் பிறந்த விசேஷஞ் சொல்லுவாயா கென்ன, யாது சொன்னன் சஞ்சயன் :—

375\. ஆதியர் னுங்குரைத்த மாற்ற முரைசெய்யப்
போதுதா னில்லை புரவலனே—சோதிச்
சுடரோனும் போய்மறைந்தான் சொற்பிழைக்கு மன்னு
[1] வெடிவே யதுகேள் விரைந்து. (உரு)

ஆதித்தியபகவா னஸ்தமனத்தாலும் வழிவந்த வருத்தத்தினுலும் காலமே கேட்பாயா கென்ன, சஞ்சயனுக்கும் விடைகொடுத்துத் தானும் பெருகச் சந்தேக மெய்திய வியாகுல வேந்தனுய்த் தன் கோயிற் புகுந்தான் துரியோதன னென்றவாறு. இவ்வகை திருதராஷ்டிரன் கேட்டு விதுரனுட னளவளாவித் தன்மபுத்திராதிகளுக்கும் மித்திர பாந்தவத்தார்க்கும் பழிபாவம் வருமெனக் கருதிச் சோக விருதயஸ்தனுய்ச் சிறிது நாழிகை பள்ளிகொண்டானுகக் கருதுவது. அப்பொழுது,—

376\. வைய மிருளகல மன்ன ருயிர்போகச்
செய்யதிரு மாலெண்ணஞ் சென்ருேங்க—வெய்யதனித்
தேரோனும் வந்துதித்தான் செம்மையுடைப் பாண்டவர்கள்
பாராளு மாறே பரிந்து. (உசு)

(பா—ம்.) 1 விடிவோரை கேண்மின் விரைந்து.

[illegible]

[illegible]

இவ்வகை யாதித்திய பகவான் உதயஞ்செய்யலுந் துரியோதனனுந் திருதராஷ்டிரனும் பள்ளி யுணர்ந்து சபாமண்டபம் புகுந்து விதுரனை யழைத்துவிட்டு யாது சொன்னர் :—

377. ஆண்டகைவேற் பாண்டவர்பா லாய்ந்த மொழிகேட்க
மீண்டுவரு மந்தணனை ரைத்தனியே—யீண்டன்வர
நீயழையா யென்ன நிகரேது மொவ்வாதான்
போயழைத்தா னன்றே புரிந்து. (உஎ)

இவ்வகை சொல்லக் கேட்டு விதுரனுஞ் சென் றழைப்ப யாது செய்தான் சஞ்சயன் :—

378. மேவலரை வெல்லும் விதுரன் குரல்கேட்டுக்
காவலருங் கங்குல் கழிந்ததற்பி—னேவலரும்
பூமறைய வண்டிருக்கும் பொய்கைசூழ் நாடன்பான்
மாமறையோன் சென்றான் மதித்து. (உஅ)

எ-து.—சஞ்சயனும் விதுர னழைப்பக் கேட்டுக் கதுமெனப் பள்ளி யுணர்ந்து, ஆதித்திய னுதித்தலு மனுஷ்டான கரும முடித்து விதுரனுடன் போந்து சபாமண்டபத் திருந்த துரியோதனனையுந் திருதராஷ்டிரனையுங் கண்டு சுவாகதஞ் சொல்லிப் பின்னும் யாது சொன்னன் : சஞ்சயன்—

379. [1] ஆயனும் பார்த்தனு மாயிழையார் கால்வருடத்
தூயமணிப் பள்ளிச் சுடரொளிசேர்—பாயலுடன்
சிங்கா தனத்திருந்தார் தேர்வேந்தர் தேவியுட
னங்கே [2]யருகிருந்தா ளாங்கு. (உகூ)

எ-து.—அருச்சுனனுந் துரோபதியு மருகிருக்க, அப்சரசுக்களனையா ரடிவருடப் பள்ளிகொண்டருளினன் ஸ்ரீ வாசுதேவன். அப்பொழுது நானுஞ் சென்று காண, அறியாதானைப் போலப் பள்ளி யுணர்ந்தருளி யவனருளிச்செய்த ராசலட்சணமுஞ் சாமர்த்தியமும், கண்டு மற்று முற்ற வார்த்தை விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட் டவனருளிச்செய்த வாசகமும், அங்கு நின்று விடைகொண்டு போந்து மற்றைநாட் காலமே சென்று தருமபுத்திரனைக் கண்டவிடத்து மற்றவன் பேசிய துணிவும் (சொல்லுவே னென்று) யாது சொன்னனே வெனில் :—

380. தருமனுந் தம்பியுந் தாமரையாள் கோனு
முரிமையுடன் கட்டுரைத்த வூக்கங்—கருதிமிக

(பா—ம்.) 1 ஆயனையும் பார்த்தனையு மாயிழையார் தங்களையுந், 2 அருகிருந்தா ராங்கு ; அருகிருந்தே னங்கு.

[1] மல்லாடு திண்ணியதோண் மன்னனுக்கு மற்றவர்க்கு
மெல்லா முரைத்தா னெடுத்து. (௩௰)

எ-து.—தருமபுத்திரனைக் கண்டு திருதராஷ்டிரன் சொன்ன வசனமு மற்று முரைத்தவளவில், அவன் முன்போலன்றி [த்தருமபுத்திரன்] சாது தருமங் கைவிட்டு ராசதன்மமே துணையாக விரும்பியிருந்தமையும், அது கண்டு வீமசேனன் சொன்ன பராக்கிரமங்களுந் தப்பின்றி யுரைத்துப் பின்னும் யாது சொன்னான் சஞ்சயன் :—

381. குரவனையும் பார்த்தனையுங் கூட்டுவையா கென்ன
வுருவுடையோ னுள்ளத் துரைப்பான்—[2] வருமறைக்கு
மூத்தாணி யென்றுரைத்த மூதுரைகள் யான்சொல்லிப்
[3] பார்த்தாலு மேகூடாப் பண்பு. (௩௧)

அன்றியும்,

382. அரவணையான் றானுரைத்த தெல்லா முரைக்கி
னிருநிலமு மிங்கிவருக் கில்லை — [4]குருபதியைக்
கொன்னவிலுங் கூராழிக் கொற்றவன்பால் வேறுரைத்த
மன்னவனே வேண்டா மதித்து. (௩௨)

எ-து.—ஸ்ரீ வாசுதேவன் பக்கல் யான் போய்க் கருமங் கேட்டளவில், இராச்சிய முற்றுந் தருமபுத்திரனே யாள்வானாக நினைந்து மற்றதற்கு வேண்டு முற்சாகமுஞ் சாமர்த்தியமுந் தோன்ற வுரைத்து, இனி யிரண்டு திறத்தோரும் யுத்தம் பண்ணிக்கொள்ளக் கடவீரென்றுந் தருமபுத்திரனினிக் காடுறைவான் கருத்தல்லனென்றும் [ஸ்ரீ வாசுதேவன்] அருளிச்செய்தமையால் நிச்சயமே யுத்தம் விளையாநின்றது. ஆதலால், நீயும் இனி [யுத்தத்துக் காம்படி] மற்றுனக் குற்சாக முடையார்க்கும் மித்திரபாந்தவத்தார்க்கும் ஆசனமும் அபிஷேகமுங் கொடுத்து, மற்று மெண்ணப்பட்ட யுத்தவீரர்க்கு வாகனமும் வளநாடுங் கொடுத்து, குருக்களுக்கும் பிராமணருக்கும் மகாதானங் கொடுத்து யுத்தத்துக் காம்படி யொருப்பட்டு வாழ்வாயாக என்று சஞ்சயன் சொல்லக் கேட்டு மற்றவனை முனிந்து யாது சொன்னான் துரியோதனன் :—

383. பாண்டவரை வெல்வதற்குப் பாரதப்போர் வேண்டுமோ
தூண்டுபரி மன்னவர்முன் சொல்லுங்கான்—மூண்டகயல்

(பா—ம்.) 1 மல்லாடுந் திண்டிறற்றோள். 2 அருமறைக்கு, மூத்தரணி. 3 பார்த்தலுமே கூடாத பண்பு. 4 குருபதியே.

வாளைப்போர் செய்யும் வளநாட ரெண்ணமெல்லா
நாளைப்பா ரென்று னகைத்து. (௩௩)

எ-து.—துரியோதனனுங் கோபித்துப் பாண்டவரை வெல்வதற்குப் பாரதத்தொழில் வேண்டுமோ என்று சபையின்கட் பேசித் தனக்கருகிருந்த ஸர்வ க்ஷத்ரியர்க்கும் விடைகொடுத்துத் தானுந் தன் கோயிலுட் புகுந்து திருதராஷ்டிரனுந் தானும் ஒருதனி சபாமண்டபத் திருந்து அளவளாவித் தருமபுத்திரனையுந் தம்பிமாரையும் யுத்த பூமியில் வெல்வதற்கு வேண்டுவன நினைந்து இரகசியம் பலபேசி விசாரியாநின்றாராகக் கருதுவது. இங்கிது இவர் நிலைமை. இப்பால் சஞ்சயன் போயின பின்னைத் தருமபுத்திரனை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

384. பாராள வல்லீரோ பாம்புயர்த்தோன் சொற்படியே
நேராக நாடு தனைவிட்டுச்—சீராருந்
தம்பியரு நீயுந் தழைக்காடு கானகம்போய்
வெம்பவல் லீரோ விளம்பு. (௩௪)

என்றிவ்வகை ஸ்ரீ வாசுதேவன் அருளிச்செய்யக் கேட்டு யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் தருமபுத்திரன் :—

385. எம்பெருமா னெம்பி விசயன்றேர் மேனிற்க
[1] வும்ப ருடன்றெழினு மூடறுத்துத்—தம்பியரோ
டாள்வே னிராச்சியத்தை யாரணியந் தானேக்கிப்
போகேனென் றுனே புகழ்ந்து. (௩௫)

எ-து.—விவஸ்தை யழியாமற் காடுறைந்து மீண்டு வந்தேனுக்கு அர்த்த ராச்சியம் வேண்டித் தேவதேவனுயுள்ள நின்னைப் போகவிடவுந் தாரா மற மன்னவற்காகத் தேவதேவனேடுந் தேவர்கள் கூடி யுத்தம் பண்ண வந்தாலும், எம்பெருமான் அருச்சுனனுக்குச் சாரதியாக மற்றவன் தேர்மிசை யெழுந்தருளி நிற்க ஆங்கவரை யுத்த பூமியிற் பட மலைந்து இராச்சியங் கொள்வதன்றி இனி யெம்பிமாருடன் ஆரணியம் போகேன் என, நாரணன் இட்ட திருவுளத்தனாய் யாதருளிச் செய்தான் : ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

386. பல்வே றரசர்க்கும் பல்வேறு தூதரைவிட்
டிவ்வாறு செய்கென் றெடுத்துரைத்தா—னல்வேந்தன்
றுணுகி யேற்றத் தடங்கடல்வா யெங்நாளு
மானுக மேற்றுயிலு மால். (௩௬)

(பா—ம்.) 1 உம்பருட னேன்றாலும்.

இவ்வகை பராஷ்டிரத்து க்ஷத்திரியரும் வருகவென்று திருமுகமுந் தூதரும் போக்கென் றருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவ னவ்விடத்து. இப்பால் துரியோதனன் நிலைமை யாதாயிற்றோ வெனில் :—

சஞ்சயன் றூது முற்றும்.

படைத் திரட்சி.

(கடவுள் வாழ்த்து.)

387. பொருப்படைந்து தங்கள் புலனைந்துஞ் செற்று
நெருப்படைந்து நீரடைய வேண்டாம்—விருப்படைந்து
வைகுந்தஞ் சிந்தையிலே வைப்பார்க்கு மாதவனும்
வைகுந்தஞ் சிந்தையுளே வந்து. (க)

இப்பால் கன்னனை நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோதனன் :—

388. அரவுயர்த்தோ னேலை யகலிடத்தார் [1]காண்க
முரசுயர்த்தோ னேடும்போர் மூண்டோம்— [2]வரவியற்று
தங்கிருந்தார் நாடு மணிநகரு மானைகளு
மிங்கிருந்தார்க் கென்றே யெழுது. (உ)

இவ்வகை கன்னனை நோக்கி யுரைத்துத் தன்பெருஞ் சேனைத்தலைவர்க்கும் பராஷ்டிரத்தார்க்குந் திருமுகமுந் தூதரும் போக்கி யீண்டன் படைவரச் சொன்மினெனக் கேட்டு, யாது சொல்லி யோலை போக்கினன் அங்கராசன் :—

389. வேந்தர் பெருமான்றன் வெங்கண் மிகச்சிவந்தான்
பூந்தண் முடியார்தாம் போற்றிசெயத்— [3]தாந்தஞ்
செருவிலங்கு வேந்தர் திறைகொணரா மன்னர்
கருவிலங்கி னுள்வைப்பர் கால். (ங)

இவ்வகை பேசிச் சமுத்திர திக்குக் கப்பாலை யாவரு மிப்பாலை யாவரு மீண்டன் வாராத க்ஷத்திரிய ருள்ளா ரிராச்சியமும் நகரியுங் கச துரங்க பண்டாரமும் ஈங்கிருந்தார்க்குக் கொடுப்பர்; அதுவுமன்றித் திறைகொணராத வரசர்கள் பூண்ட விலங்கு பூட்டுவே னென்று வெகுண்டுரைத்து, இராசராசன் திருமுகமுந் தூதரும் வேறு வேறு போக்கித் திசாமுகந்தோறு மேவிவிட்டுத் தடங்கொண்ட மால் யானை போலக் காவல் வேந்தன்

(பா—ம்.) 1 காண. 2 விரவியல்பால். 3 தான்றன், செருவிலங்கு வேந்தைத் திறைகொணரா மன்னன், கருவிலங்கி னுள்வைப்பன் காண்.

கன்னனுந் தானும் வீற்றிருந்தான் இராசராசன் துரியோதன னென்ற வாறு. அப்பொழுது யாது நிகழ்ந்ததோ வெனில் :—

390. தன்னொத்த சுற்றத்தா ரெல்லோர்க்குந் தன்னேலை
பொன்னொத்த பூண்மார்பன் போக்கவே—மின்னொத்த
தம்படையுந் தாமுந் தனித்தனிவந் தெய்தினர்
வம்படையு மன்னரெல்லாம் வந்து. (ச)

அது யாங்ஙனமோ வெனில் :—

391. ஓரிரண்டு கூடி யொரோவொன்று யாங்கோர்த
மீரிரண்டு வேலை யெதிர்ந்தாற்போற்—போர்திரண்டு
பாரின்மே லுள்ள படையோடு மீண்டினரே
வாரிசூழ் மன்னரெல்லாம் வந்து. (ரு)

இவ்வகை பாராஷ்டிராத்ரசர்கள் வருகின்ற தன்மை : பலதிக்குங் கூடிய மகா வெள்ளஞ் சமுத்திராதியை நோக்கிச் செல்வதனைப் போலத் துரியோதன னிருந்த அஸ்திநபுர நோக்கி வருகின்ற மகா சேனையும் மற்றந் தச் சருவ க்ஷத்திரியரும் வந் தடிபணியக் கண்டு மனமகிழ்ந்து வீற்றிருந்தா னிராசராசன் துரியோதன னென்றவாறு. அவ்வகை வருகின்ற *க்ஷத்திரியரில்,

மத்திரராசன் சல்லியனும், மகதராசன் சகதேவனும், விருஷ்ணி வீரன் கிருதவன்மாவும், கெவுசிலேசுவரன் பிரகறமவேலனும், விந்தரனும், காலிங்க ராசன் சகதேவனும், பிராக்சோதிஷபதி பகதத்தனும், காந்தாரராசன் சகுனியும், சிந்துநாடன் செயத்திரதனும், குண்டலபோசி காம்போதராச னும், சூரசேனுதிபதி கவுசிகராசனும், காம்போதராசன் சுதக்ஷிணனும், திரி கர்த்தராசன் சுசர்மாவும், கைகயரும், கேயூரரும், சவ்வீரரும், மாளுவரும், சவுமியரும், பரமகரும், வங்காளரும், வசுகரும், தக்ஷிணரும், மல்லவரும், அசுவகரும், சிஞ்சகரும், சேதிகரும், குலிந்தரும், யாதவரும், மகாதுங்கரும், மகாதும்முகரும், லக்ஷகரும், காலிங்கரும், காருசகரும், சோமதத்தனு முள்ளிட்ட அனேகஞ் சாமந்தராலும், அக்குரோணிபதிகளாலும்,—

மதங்கரும், சௌபகரும், கைகயரும், மரோவுணிமரும், கவுசுகரரும் மாளுவரும், வங்காளரும், அவந்திகரும், அபங்கரும், பஞ்சப் பிரகாரும், சாதிகரும், சங்கரரும், தாசரதரும், அங்கணரும், ஆரிய

* க்ஷத்திரியர் பெயர்களில் விளங்காதன பலவுள ; அவை கையெழுத்துப் பிரதியி லிருந்தவாறே பதிப்பிக்கப்பெற்றன. பின்னர்க் கூறப்படும் பாண்டவர் படையரசர் பெயர்களிலு மிவ்வாறே.

ரும், கொங்கணரும், குலிந்தரும், கௌளுவரும், குந்தளரும், பங்காள ரும், மிலேச்சரும், சித்திரரும், காகுத்தரும், காழிகை கடங்கரும், லாடரும், இராக்ஷதரும், சிசுராசனும், துருக்கரும், ஒட்டிரரும், பூசரரும், பூபலரும், பாரமன்னரும், விராடரும், மகதரும், சோனகரும், சோமகரும், பாவலரும், சேனகரும், சேதிபரும், கிராதரும், கிங்கிலியரும், தெலுங்கரும், கலிங்கரும், கன்னடரும், கார்த்திகரும், காசிபராசனும், கவுசிகரும், கிரு பகரும், கேயூரரும், அத்திகரும், சத்திகரும், பத்திரகரும், பார்த்திவரு முள்ளிட்ட சருவ க்ஷத்திரியராலும்,—

பூரியும், பூரிச்சிரவாவும், கௌரிமாவும், பவனரரும், அசுவத்தாமாவும், விருஷசேனனு முள்ளிட்ட க்ஷத்திரியகுமாரராலும், –

விருஷ்ணிவீரர் ஸ்ரீநாராயண கோபாலரு முள்ளிட்ட அக்குரோணிபதி களாலும்,—

இராசராசன் துரியோதனனும், அவன் பிராதாக்கள—துச்சாசனனும், விகன்னனும், துஷ்கருணனும், உக்கிராயுதனும், துர்மருஷணனும், பிரா கிதனும், சித்திரனும், சயசேனனும், சயசாமந்தனும், சித்திராயுதனும், சித்தி ராக்ஷனும், சோத்திரதனும், அத்திரனும், ஆகாசபலனும், மகாமயந்தனும், விஷசேனனும், போகபாலனும், சுராசத்தியும், சுதக்ஷிணனும், சகசிரவாக் கும், சித்திரசேனனும், சித்திரவர்மாவும், சித்திரசிந்துவும், மித்திர நாதனும், குண்டபோசியும், தீர்க்க போதனும், தீகல்லியனும், தீர்க்க போசியும், தீர்க்கபாகுவும், சலசந்தனும், மத்திரவத்தியும், சூரசுதனும், சரீ சுதனும், பர்வதமல்லனும், பிரதகுண்டலனும், திவ்வியகேதுவும், பாகு விந்துவும், மண்டலவாசியும், தண்டதாரனும், சுபகனும், வீமபாகுவும், வியோமனும், வீமசேனனும், அபயனும், சோத்திரசிரவாவும், விஷதரனும், சகலகனும், சகசிரவாகுவும், பரமசீனனும், மகரகுண்டலனும், குண்டல வாகுவும், தீர்க்கசூரனும், மண்டலவாகுவும், இரதிபொரனும், மகா சத்தி கனும், மகாவீரனும், குமுந்திரனும், சர்வ சோகனும், சித்திரத்ருமனும், மகா ரக்ஷகனும், சத்திராசிரயனும், அமித்திர லிங்துவும், சித்திரவர்மாவும், சித்திராக்ஷனும், விக்கிரம வேகனும், நாகதந்தனும், துக்ஷவெந்துவும், அங் கிராபுவும், ராசேந்திரனும், சர்வபுருஷனும், சர்வகீகல விக்கிநேசுரனும், லக்ஷ்மணனும், ஆதிநாதனும, நபோகதனும், என்றிவ்வகை யெண்ணப்பட்ட தொண்ணூற்றென்பதின்மரும், வீஷ்மர், துரோணர், விதுரன், கிருபன், கன்னன், அசுவத்தாமாவு முள்ளிட்ட சருவ க்ஷத்திரியராலும்,—

மூன்றுநூறுயிரத் தறுபதினுயிர மகுடவர்த்தனராலும், ஆறுநூறுயிரத் தறுபதினுயிரம் பட்டவர்த்தனராலும், அவர்களாற் கொணரப்பட்ட கச துரகபதாதிகளாலும் இதற் கடைந்த பல பதினுயிரஞ் சேனுதிபதிகளாலும் வந்தீண்டப்பட்டது [சங்கினமாக்கி] சாதுரங்கம்.

இருபத்துநாலு லக்ஷத் தறுபதினாயிரத் தொருநூற் றெழுபது தேரும், எண்பத்திரண்டு லக்ஷத் திருபத்தோராயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற் றொன்பது யானையும், எட்டுக்கோடியே யிருபது லக்ஷத் தறுபத்தையாயிரத் தறுநூற் றெழுபது குதிரையும், எண்பத்திரண்டு கோடியே நூறாயிரத் தொன்பதினாயிரத்து முந்நூற்றைம்பது காலாளுங் கொண்டது ஓரக்குரோணியாக, இப்படிப் பதினோ ரக்குரோணிப் படையானது ராசராசன் துரியோதனன் படை. இதற்குச் சேனாதிபதியாவார் யாவரோ வெனில் :—

392. இருபத் தொருகா லிருநிலத்து வேந்தர்
குருதிப் புனற்குளித்த கோவைச்—செருவழிய
வெற்றிச் சிலைவென்றான் வேல்வேந்தன் மூதாதை
கொற்றக் குருகுலத்தார் கோ. (சு)

என்றிவ்வகை சொல்லப்பட்ட வதிரதரில் முன்றோன்றல் திரிகாலக் கியானியாகிய ஸ்ரீ வீஷ்மனாகக் கருதுவது. இது துரியோதனன் நிலைமை. இப்பால் சத்திய வாக்கியன் தரும சீலன் இராசராசன் தருமபுத்திரன் படை யாங்ஙனங் கூடிற்றோ வெனில் :—

393. குருநாட னோலை குவளைத்தார் காண்க
[1] வருவீர் படையோடு மன்ன—ரிருகாலு
மால்வண்ணன் வேண்ட மயிர்முனைக்கு மண்கொடாப்
போர்மன்ன னோடே பொர. (எ)

அன்றியும்,

394. மாய னெழுந்தருளிக் கேட்கவு மண்ணீயாத்
தாயாதி யோடுயுத்தந் தான்மூண்டோ— [2]மாயதனு
லங்கிருந்தீ ரெங்கட் கமர்செய்ய வாரீரேன்
மங்குவகை செய்தறுப்போ மற்று. (அ)

எ-து.—தேவதேவ னெழுந்தருளி யைந்தூர் கேட்கவுந் தாராத மற மன்னன் துரியோதனனொடு யுத்தமான வெங்கட் கங்கிருந்த வரசர்களும் படைமன்னரும் படைத்துணையாக வரவும்; வாராதளவில், க்ஷத்திரியரில் சராசந்தனைப்போலவு மிராக்ஷதரி லிடும்பனைப்போலவும் விநாசஞ் செய்வே னென்று திருமுகமுந் தூதரும் போகவிட்டான் தருமபுத்திரன். அப்பொழுது யாது நிகழ்ந்ததோ வெனில் :—

395. மன்றலர்தார் மன்னவர்க்கு மாய னுடனிருந்து
பொன்றியிடாத் தன்னோலை போக்குதலால்—வென்றிதருங்

(பா—ம்.) 1 வருக. 2 நியாயத்தா, லங்கிருந்தார்......வாராரேல்.

குஞ்சரமுந் தம்படையுங் கொண்டுடனே வந்தார்கள்
வெஞ்சிலைவேன் மன்னரெலா மிக்கு. (கூ)

எ-து.—[தருமபுத்திரன்] நீதிமார்க்க விவஸ்தை வழுவாமல் ஸ்ரீ வாசுதேவன் சென் றைந்தூர் வேண்டப் பெறுதவாறும், அதனு லிராச தன்மம் விரும்பி யுத்தம் பண்ணத் துணிந்து படை குவியாநின்றவாறும், மற்று முற்றவார்த்தை யெல்லா முரைத் தீண்டன் வருவீரெனத் தன் றிருமுகமுந் தூதருந் தனித் தனியே திசாமுகந்தோறும் போக்கி, வாராநின்ற பல வேறு வகைப்பட்ட சருவ க்ஷத்திரியருங் கசதுரங்கபதாதியுடனும் வந்து உபலாவிய நகரம் புகுதக் கண்டு மனமகிழ்ந்து வீற்றிருந்தா னிராசராசன் சத்தியவிரதன் தருமபுத்திரனுகக் கருதுவது. இவ்வகை வந்து கூடிய பெரும்படை யாது போன்றதோ வெனில்:—

396. வாரிதனைச் [1]சென் றநந்த வாரி கலந்தாற்போல்
வாரி யடைய வருவனபோல்—வாரிதா
னுேங்கூழி நாளி லொலிகடலே போன்றதே
பாங்காழி [2]வேந்தர் படை. (க௦)

இவ்வகை சத்தசமுத்திரங்கள் தம்மிற் கலந்தாற்போல வந்து கூடிய படை மன்னரில்—பாஞ்சால ராசன் அஞ்சனசேனனும், திட்டத்துய்மனும், சிகண்டியும், உத்தமோசாவும், உதாமனு முள்ளிட்ட பல்லாயிரம் பாஞ்சாலரும்,—

[மத்திராசன்] விராடராசனும், சதாநிகனும், சுவேதனும், உத்தானும், சேதிதானு முள்ளிட்ட வெத்தனையோ ராயிர மச்ச நாட்டாசரும்,—

சூரசேனுதிபதிகளும், சாமந்தரும், கைகயராசனும், குந்திபோசனும், க்ஷத்திரதேவனும் சோமுகரு முள்ளிட்ட வக்குரோணிபதிகளும்,—

கடோற்கசனும், அராவானும், அபிமன்னுவும், விந்தனும், சுகமோசனும், செரியசெந்தனும், மதங்கனும், மகாமாந்தனும், திரிதானும், சத்திரதாரும், சவுராஷ்டிரரும், சோமகரும், கேதாரரும், திரிகர்த்தரும், மல்லரும் விதேகரும், தேசிகரும், தக்ஷகரும், பத்திரகரும், மித்திரரும், அவிந்தகனும், சுரதெணனும், பூதகிசத்தியும், சத்தியவானும், சாத்தகியும், அண்டலனும், அஞ்சனபர்வாவும், பிரத்தபண்டிதனும், சேர சோழ பாண்டியத் தொடக்கத்தாரும், பஞ்சத் துரோபதியரு முள்ளிட்ட மகாரதராயினரும்,—

மக்கள் நூறுயிரங் குமாரரும், விருஷ்ணிவீரரும், சங்கபரும், சகொட்டிதரும், மகாசந்தனும், மகாவீரனும், குமுந்திரனும், பர்வதவேசங்கனும்,

(பா—ம்.) 1 சென் றந்த ; சென் றணைந்து. 2 வேந்தன் படை.

மித்திரதன்வனும், சத்திராஞ்சியனும், அமித்திரசிந்துவும், விசித்திரவர்மசு வும், விந்தராக்ஷதனும், விக்கிரமதேவனும், நாகதந்தனும், மதங்கரும், அபங் கரும், கூபகரும், பர்வதலக்ஷரும், விடங்கரும், சனமகரும், மாளுவரும், பரமகரும், பஞ்சவரும், சராசந்தரும், கேதகரும், குண்டலரும், புண்டரீக ரும், வங்காளரும், கொங்கணரும், விங்களரும், சீனகரும், சோமகரும், துருக்கரும், அசனிகரும், சூதமாக்களும், காகுத்தரும், திரிகத்தரும், சோன கரும், கந்தடரும், காலிங்கரும், விகவீரரும், அசுகரும், சமுத்திர குக்ஷியில் வாழ்வாரும், பர்வத வாசிகளு முள்ளிட்ட அனேக ராஷ்டிரத் தவனிபால ரும், அவர்களாற் கொணரப்பட்ட மகாசேனையும்,——

அறுவகைப்பட்ட வனிகத்தொடுங் கூடத் தேவதேவனுள்ளிட்ட தரும வீம தனஞ்சய நகுல சகாதேவரும் வந்தீண்டப்பட்ட தொகை இருபத்து நாலு லக்ஷத் தறுபதினாயிரத் தொருநூற்றெழுபது தேரும், எண்பத்திரண்டு லக்ஷத்திருபத்தோராயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றென்பது யானையும், எட்டுக்கோடியே யிருபது லக்ஷத் தறுபத்தையாயிரத் தறுநூற்றெழுபது குதிரையும், எண்பத்திரண்டு கோடியே நூறாயிரத் தொன்பதினாயிரத்து முந்நூற்றைம்பது காலாளுங் கொண்டது ஓரக்குரோணியாக இப்படி யேழக்குரோணிப் படை வந்தீண்டப்பட்டது சத்தியவிரதன் சர்வகுண சீல னிராசராசன் தருமபுத்திரன் படை. இதற்குச் சேனாதிபதி யாவார் யாவரோ வெனில் :—

397. வரிசிலையும் பல்படையு மாதவஞ்செய் தீசன்
திருவருளாற் பெற்ற சிவேதன்— [1]குருபதியர்க்
கச்சஞ்சூழ் வேல னறற்பணைசூழ் தண்கிடங்கின்
மச்சஞ்சூழ் நாடன் மகன். (கக)

இவ்வகை யதிபலபராக்கிரமன் அதிரதரிற் சூரன் வதை வல்லான் மத் திராசன் விராடபுத்திரன் சுவேதனைக் கருதுவது. இவ்வகையினு மிரண்டு படையும் வந்தீண்டப்பட்டது மகாசேனை, பதினெட் டக்குரோணியாக வகுக்கப்பட்டது. அஃதெவ்வகையோ வெனில் :—

398. [2] கரிபத்துத் தேர்மூன்று கால்லா யிரமாம்
பரிநூற தாகும் பதாதி— [3]வருதொகைதா
னெண்பத் திருமடங்கு தண்டா மிதுநூறு
[4] கொண்டதக்கு ரோணியின் கூறு. (கஉ)

(பா—ம்.) 1 குருபதிக்குக், கச்சஞ்சூழ் வேலன் கரும்பணையின் றண் கிழங்கின். 2 கரிமூன்று தேர்பத்துக் காலாளோ ரைந்து. 3 வருதொ கையி, லெண்பத் தொருமடங்கு. 4 கொண்டதோ ரக்குரோணிக் கூற்று.

அன்றியும்,

399. ஒன்பதி னுயிரம் யானையொ டியானையாற்
பொன்பொதிந்த தேர்மூன்று 1தேரொன்ருற்—கண்பொதிந்த
காண்டகைய வக்குதிரை யொன்றினுற் காலாணூ
ருண்டகைய 2வக்கோணி யாங்கு. (௧௩)

அஃதெவ்வகைத்தோ வெனில்,—"ஒருபெருந் தேரு மிருபெருங் களி றுந், துரக நான்கும் படைஞ ரைவருங், கொண்டது பதாதி யென்ப தாகும், பதாதி முறைவழ வர்மன்மும் மடங்கு, கொண்டது சேனை யென்ப தாமே, ஆங்கது மும்முறை கொண்டது குன்மங், குன்ம மும்முறை கொண்ட தனீகினி, அனீகினி யைம்பதிற் றிரட்டியோ டாயிரங், கொண்டதக் குரோணி யென்ன மொழிந்தான், மூவகை யுலகமு முறைப்பட வேத, பாரதம் பகர்ந்த பராசரன் மகனே" என்றிவ்வகை சொல்லப்பட்ட *அக்கு ரோணியால் வந்த சங்கையினை யிவ்வாசிரியத்துக் கண்டுகொள்வது. இவ் வகை மகாசேனை கூடிய பொழுது ஸ்ரீ வாசுதேவனை நோக்கிச் சந்தோஷித் துச் சிந்தனையுடன் போற்றி யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் தரும புத்திரன் :—

400. வெஞ்சமத்து வந்து விதுரன் பொருமாகி
லஞ்சனத்து மாலே யரணில்லை—தஞ்சமிதற்
காமாறு நாடி யறிந்தருள்செய் யென்றுரைத்தான்
3 கோமான் குருகுலத்தார் கோ. (௧௪)

வெற்றிகொள்ள வெஞ்சமரி லுற்றகாலத்துப் பின்னும் விதுரனேன்று வருமாகில் திரிமூர்த்திகளாலும் வெல்லவொண்ணு தென்னும்படி யெம் பெருமானே யறிந்தருளியது ; அதற்குத் தக்க பரிகார முண்டோ வென்று தருமபுத்திரன் சொல்லக்கேட்டு யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

401. மாறில்லை யென்றுரைத்த மன்னற் கெதிராகக்
கூறு முரசுயர்த்தாய் கூறக்கேள்—4 வேறின்றி
வெம்பரியின் மேனகுலன் மேற்கொண்ட போதெல்லா
மம்பரமே கண்டா யரண். (௧௫)

(பா—ம்.) 1 தேரொன்ருய்க்—கண்புதைந்த. 2 அக்குரோணி.
3 கோதார் குரு. 4 வேறன்றி.

* முன்னே வசனத்திலும் இரண்டு வெண்பாக்களிலும், இங்கே இவ்வாசிரியத்தி லும் கூறப்பட்ட அக்குரோணிச் சங்கியை ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடுகின்றன ; இவை ஆராயத்தக்கன. இவையன்றி வேறுவகையாகக் கணக்கிடுதலு முண்டு.

எ-து.—துரியோதனனுக்காக மீண்டுவந்து விதுரன் யுத்தம் பண்ணுமாகில், நம்முடைய நகுலன் பரிமேற்கொண்டபொழுது விதுரனும் மற்றுமுள்ள யுத்தவீரரும் எமலோகத்து வீற்றிருப்பதல்லால், நகுலனுக்கு மீண்டு மதிகமுண்டோ வென்று ஸ்ரீ வாசுதேவன் அருளிச்செய்யக் கேட்டு மனமகிழ்ந்து, பின்னு மொருகாற் சந்தேகமா யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன் :—

402. அண்ண லெமக்குரிய வாசா ரியன்புதல்வன்
றன்னைப் படைத்தலைமை செய்யுமேல்—வண்ணங்
கரியாய் கடல்வண்ணா கஞ்சனைமுன் செற்ற
பெரியா யிதற்குறுதி பேசு. (கசு)

எனக் கேட்டு யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

403. அவனுக் கிணையாக வண்ணற் கிளைய
விவனைப் படைத்தலைமை கட்டச்—சிவனுக்கு
மாலுக்கு மற்றை மலரோற்கு மிந்திரற்கு
மேலுக்கு மேலுளதோ மிக்கு. (கஎ)

இவ்வகையே ஸ்ரீ வாசுதேவ னருளிச்செய்து, இவ்வகை யெல்லா முன்னமே சொல்லப்பட்டது கேட்டு நாம் துரியோதனன் பக்கல் தூதாக வஸ்திநபுரத்துக்குப் போயினபோது அவையிற்றுக்குத் தக்கன வினைகளடைத்துப் போந்தோ மாதலா லினி யுன்னுடைய மனசிலுள்ள சந்தேகந் தவிர்ந்து கதுமென யுத்தத்துக் காம்படி யொருப்படுவாயாகென்றும் [ஸ்ரீ வாசுதேவன்] அருளிச்செய்யக்கேட் டெல்லையில்லாத பிரிய மெய்திப் பின்னும் யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன் :—

404. நாக வரவுயர்த்தோ னெங்கட் கரசுரிமை
பாக மளியாத பான்மையனை—வேகத்தாற்
சேதிபர்கோன் வீழத் திறலாழி முன்னுயர்த்தா
யாதினிநாஞ் செய்வ தியம்பு. (கஅ)

எ-து.—துரியோதனன்பா லிராச்சியம் வேண்டிப் புரோகிதனைவிட்டதுவு மன்றித் தேவதேவனுயுள்ள வெம்பெருமான் தேவரீ ரெழுந்தருளவுஞ் சிறிது முணராது செற்றமே மனத்துள் வைத்துத் திண்மையே முயன்ற திருவிலோனைச் செங்களத்துத் திறலழியச் சேனையோடும் யுத்தஞ் செய்வதற்கு நாள் வரைந்து மற்றவனிடைக்குச் சொல்லிவிடுமாறும், அவன்பாற் செல்வாரையுஞ் செப்புவாயாகெனக் கேட்டுக் கடோற்கசனை யழைத்து யாது சொல்லிவிட்டானோ வெனில் :—

405. தூண்டுபரித் தேரான் றுரியோ தனனறிய
வீண்ட னவனிடைக்கு நீசென்று—மூண்டதோர்
பாரதந்தா னிற்றைக்குப் பன்னிரண்டா நாளென்று
மாரதற்குச் சொல்லிநீ வா. (கக)

எ-து.—நீ சென்று துரியோதனனைக் கண்டு இற்றைக்குப் பன்னிரண்டா நாள் குருக்ஷேத்திர வெளி சமரபூமியாகக் குறித்து யுத்தத்துக் கொருப்பட்டுன் மகாசேனையோடும் வருவாயா கென்று சொல்லி யீண்டன் வருவாயாக என்று ஸ்ரீ வாசுதேவ னருளிச்செய்யக் கேட்டு [க் கடோற்கசனும்] விடைகொண்டுபோ யஸ்திநபுரம் புகுந்து துரியோதனனைக் கண்டு நமஸ்கரித்து நின்ற கடோற்கசனைக் கண்டு, காணாதுபோல யாது செய்தான் துரியோதனன் :—

406. காய்ந்த கடோற்கசன் றன்னைக் [1]கடைக்கணித்தும்
வாய்ந்தவேன் மன்னவர்க்கு வாய்மாற்றந்— [2]தோய்ந்துசொலி
யப்பரிசி லாங்கவனைக் [3]காணானைக் காண்பரிய
வெப்பாகி யுள்ளம் வெகுண்டு. (உ0)

எ-து.—அருகிருந்த வேல்வேந்தர் தம்மை நோக்கி வினைத்தொழில் விளம்பி, பணிந்தெழுந்து நின்ற கடோற்கசனைக் கண்டுங் கண்டிலான்போலிருந்த துரியோதனனை நோக்கி மகா வேகத்தாற் சினங்கன்றி வயிரத் திண்டோள் புடைபரப்பி யாது செய்தான் கடோற்கசன் :—

407. மன்ன னினிதிருந்த மண்டபத்துப் பொற்றூணைத்
தன்னெடுந்தோ ளான்மிகவுந் தாக்கினான்—முன்னிருந்தா
ரொன்றொருவ ரொன்றொருவ ரோடவுடைந் துக்கதே
[4] பொன்றிணிந்த மாடப் பொருப்பு. (உக)

எ-து.—இராசராசன் துரியோதனன் உதாசீனம் பண்ணி யினிதிருந்த விலங்குமணிச் சபாமண்டபத் தெழின்மணிப் பொற்றூண் பொடியாக, மண்டப மிடிந்து வீழ, அரசர் குழா மிரிந்தோட அங்கிலும் புறப்பட்டதி வேகத்துட னின்ற கடோற்கசனை நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோதனன் :—

408. நேர்நின்று [5]யுன்பேர் நிகழ்த்துதி நீ யெங்குறுவை
யாரோதா னென்முன்பு நீவந்த—காரணமென்

(பா—ம்.) 1 கடைக்கணித்து. 2 தேர்ந்துசொல்லும். 3 காணாது. 4 பொன்றில்சூழ் மாடப். 5 உன்பேரென் னீயெங் குறைகின்றாய்.

மண்டபந்தான் றாணெகிழ வந்துற்ற [1]தேதென்றான்
கொண்டகுற்றங் கொண்டிருந்த கோ. (உஉ)

என்றிவ்வகை துரியோதனன் வினவ யாது சொன்னான் கடோற்கசன் :—

409. பாண்டவரும் பாம்பணையான் றானும் பணித்தவுரை
யீண்டனுனக் கெல்லா மியம்புவன்கேள்—பூண்ட
மணியினாற் பூணாரும் [2]வாழ்வீமன் றன்சே
யணியினா னீயறிய வாங்கு. (உ௩)

என்று பின்னுஞ் சொல்லுங் கடோற்கசன் :—

410. மண்டபத்தில் வீற்றிருந்த மன்னர் தமக்கெல்லாங்
கண்டிகை யன்னதிறற் காவலன்கேள்—விண்டார்
வெருவத்தண் டேந்தும் விறல்வீமன் மைந்தன்
பெருகடோற்க சன்காண் பெயர். (உச)

எ-து.—'பாண்டவரி லேறனையான் தூண்டு சினத் தரி வீரன் வீமசேனன் புத்திரன் கடோற்கசன்காண் யான்; தருமபுத்திரனும் ஸ்ரீ வாசுதேவனும் விட்ட பணியினா லுன் பக்கலில் வந்தேன்; இனி முன்னம் வேண்டிய விராச்சிய மின்னந் தருவையாகில் நின்பணி தலைமேற் கொள்வோம். அதன்றி மறுத்துரைக்கின், மறமன்னா! துரியோதனா!! இனிப் பாரத யுத்த மிற்றைக்குப் பன்னிரண்டா நாள்' எனச் சொன்ன கடோற்கசனை நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோதனன் :—

411. உன்னளவோ முன்ன முரைத்துப் பெருதொழிந்தார்
மன்னவர்கோன் றன்னை மறந்தனையோ—வின்னமுந்தான்
பாராளு மாசையோ வென்று னரவுயர்த்தோன்
போராளு மாறே புரிந்து. (உரு)

எனக் கேட்டு யாது சொன்னான் கடோற்கசன் :—

412. மாலை முடிபுனைந்த மன்னவனைத் தானிறைஞ்சிச்
சீல மவையறிந்து செப்பினான்—கோலத்தாற்
பார்தருவை [3]யல்லையேற் பாண்டவர்க்கீ ராறுநாட்
போர்தருவா யீண்டநீ போந்து. (உசு)

(பா—ம்.) 1 ஏனென்றான்; என்னென்றான். 2 வாள்வீமன். 3 அல்லையோ பாண்டவர்கள் பேசாதே, போர்.

என்று கடோற்கசன் வெகுண்டுரைத்த வசனங் கேட்டு, நீ யுரைத்த பாரத நாள் பன்னிரண்டாவது சாலத் தூரமுண்டாதலா லிற்றைக் கெட்டா நாள் குருக்ஷேத்திர வெளியில் வந்து யுத்தத்துக் காம்படி நிற்பீரென்று துரியோதனன் சொல்லக்கேட்டுக் கதுமென மற்றவனை முன்கை சாற்றிச் சிங்கம்போலச் சிதற நோக்கி, யான் வேண்டிய திதுவன்றோ வெனப்பேசி நீயு மீண்டெனவந் தெமக்குப் போர்தருவாயாகென்று கடுத்துரைத்து மற்றந் தத் துரியோதனனை விட்டு நீங்கி யுபலாவியநகரம் புகுந்து தருமபுத்திரனைக் கண்டுற்ற வார்த்தை யெல்லா முரைத்தது கேட்டு யுத்தத்துக் கொருப்பட் டார் பாண்டவர்க ளென்றவாறு.

படைத்திரட்சி முற்றும்.

களப்பலி.

இப்பால், கடோற்கசன் வந்து சொல்லிப்போன பின்பு எல்லையில்லாத தோர் சந்தாப மெய்தித் தன்சேனைக்குச் சேனுபதியாகிய ஸ்ரீ வீஷ்மனை யழைத்துத் துரியோதனன் சொல்லுவான் : பாரத யுத்தம் வெல்லக் களப் பலி யூட்டுதற்கு நமக்கான நாளும், முகூர்த்தமும், ரோமலக்ஷணமுடையா ரரோ வென்று மிதற்குச் சொல்லத்தக்க திரிகாலக்கியானராயிருப்பாரை யுரைப்பாயாகென்று பார்வேந்தன் வினவக்கேட்டு யாது சொன்னுன் ஸ்ரீ வீஷ்மன் :—

413. திருவொப்பார் நின்னுடைய செஞ்சோ திடத்தி
னுருவொப்பா ராரென் றுரைக்கின்— [1] மருவொப்பார்
மாதேவ ரல்லரேன் மன்னு மிரட்டையரிற்
சாதேவற் குண்டோர் தரம். (க)

எ-து.—திரிலோகங்களிலுள்ள சர்வபிராணிகட் கெல்லாஞ் செல்காலம் வருங்கால மிவையறிந்து சத்திய விரதனுமாய் மகானுபாவனுமாயுள்ள சகா தேவனன்றிச் சோதிடத்தில் யாவரு மில்லை ; [யாதலாற்] சகாதேவன் யுத்தத் துக்குத் தக்க நாளும் முகூர்த்தமுஞ் சொல்லுமாகில் திரிலோகங் கூடிவரி னுந் திரிமூர்த்திகளாலும் யுத்த பூமியில் வெற்றிகொள்ள வரிது கண்டாய் ; [ஆதலாற் சோதிட சாத்திரஞ் சொல்லவல்ல திரிகாலக்கியான ரில்லை] அவ னைச் சத்துருபக்ஷத்தானென்று கருதாது கடிதுபோய் நாளு முகூர்த்தமும் வேண்டி வருவாயாகென்று ஸ்ரீ வீஷ்மன் சொல்லக்கேட்டு யாது சொன் னுன் துரியோதனன் :—

(பா—ம்.) 1 மருவொப்பான், மாதேவ னல்லனே.

414. முகுர்த்தமிட நாங்கள் முனியாது [1]சொன்னுற்
றெருகுத்து நினைவறிந்து [2]சொன்மோ—பகுத்தருளாய்
பற்றலரைக் கண்டாலும் பாங்குரைத்தாற் பாண்டவர்க்கு
முற்றுமதோ வென்றுன் முயன்று. (உ)

எ-து.—சகாதேவன்பால் யான் போனுல் மாற்றலனெனக் கருதாது மகிழ்ச்சியுட னுற்ற வார்த்தை கேட்டுப் பாரதத்துக்குத் தக்க நாளு முகூர்த்த முஞ் சொல்லுமோ வென்று துரியோதனன் சந்தேகித்துக் கேட்க யாது சொன்னுன் ஸ்ரீ வீஷ்மன் :—

415. வைதவங்கள் செய்தாலு மன்னவனே பஞ்சவரிற்
கைதவங்கள் செய்வாரைக் கண்டறியோம்—பையவே
யேதேனும் வேண்டிக்கொண் டிங்குவர [3]வேகுதிநீ
சாதேவன் றன்பாற் சமைந்து. (ங)

எ-து.—தருமபுத்திரன் முதலாயுள்ள பிராதாக்களுக்குஞ் சத்திய வாக்கிய முளது கண்டாய்; அதன்றிச் சகாதேவனுவான் சர்வஞானியுமா யாவர்க்குஞ் சத்திய விரதனுமா யிருக்குமாதலா னீயு முன் மனக்கருத்துள்ள சந்தேகந் தீர்ந் தீண்டன் மற் றவன்பாற் போவாயா கென்ன, உடன்பட்டு யாது செய்தான் துரியோதனன் :—

416. வேகத்தா னுண்முகுர்த்தம் வேண்டி விரைவிரைந்து
[4] நாகத்தா னற்கொடியோ னன்றியுடன்—பாகொத்த
சொல்லான் விசுவகன்மாத் [5]தோன்றுயே யென்றுசொல்ல
நல்லா னுந் தானினைந்தா னுங்கு. (ச)

எ-து.—இவ்வகை யாவரு மறியாம லுபலாவிய நகரம் புகுந்து சகாதேவனைக் கண்டு பாரத யுத்தம் வெல்வதற்கு நன் முகுர்த்தமும் நாளுங் கேட் டிற்றை யிரவின்கண்ணே மீளவேண்டுமாதலா லதற்கு ஆகாசத்தே யோடத்தக்க தே ராக வேண்டு மென்றும், மற்றதற்கு விசுவகன்மாவை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு மற்று அவன்பக்கல் மாயத் தேர் வேண்டிக் கொள்வே னென்றும் நினைந்து, தெய்வாசாரியான விசுவகன்மாவை நினைக்க அவனு மப்பொழுதே யாது செய்தான் :—

417. வேந்தர் பெருமா னழைத்தா னெனவிரைந்து
சார்ந்து தவமுனியைத் தான்கண்டு—பூந்தார்

(பா—ம்.) 1 சென்றுற். 2 சொல்லல். 3 எகுதியாற். 4 நாகத்தா நற்கொடி. 5 தோன்று யெனச்சொல்லி.

விசுவகன்மாத் [1]தோன்ற மிகவிரும்பிப் பாரா
ணசையினுற் சென்றணைந்தா னுங்கு. (௫)

இவ்வகை துரியோதன னினைத்தலுந் தேவலோகத்தி லொரு பூங்காவி லிருக்கின்ற விசுவகன்மாவும் வந்து தோன்ற, மற்றவனை யெதிர்கொண்டு மற்றவனுட னளவளாவிச் சிறிதுபொழு திருந்தபின்பு யாது சொல்லி வேண்டிக்கொண்டான் துரியோதனன் :—

418. பாண்டவர்கள் தம்பதிக்குப் பாயிருளிற் போய்மீளக்
காண்டகுசீர் மாயத்தேர் காதலித்தேன்—மீண்டுமது
வாகாயத் தோடி யரைநா ழிகையில்வரும்
வாகாய தேர்தா மகிழ்ந்து. (௬)

எ-து —பாண்டவர்கள் படைவீடாகிய வுபலாவிய நகரத்துக் கிற்றை யிரவின்கண்ணே போய் யாவரு மறியாமல் மீளவேணுமாதலால், மற்ற தற்கு, மகா மாயமான தேருமாய் யாவரொருவர் சந்தித்தால் மற்றவர்க்குத் தெரியாதவண்ண மாகாசத்தே யோடவல்லதுமா யரை நாழிகையில் மீள வல்லதுமா யொருதேர்......சமைத்துக் காட்டி மற்றதனை யாது சொல்லிக் கொடுத்துப் போயினுனே வெனில் :—

419. ஈங்கிவன்றன் சொற்படியே யிற்றையிரா விங்கியங்கிப்
பாங்குடனே வான்போம் படிபணித்—தாங்கண்
விசுவகன்மாப் போயினுன் வேல்வேந்தன் பாரா
ணசையினுற் றேர்புகுந்தா னன்கு. (எ)

இவ்வகை துரியோதனனுக்கு விசுவகன்மாவுந் தேர் கொடுத் திற்றை யிராத்திரி யிங்கு நின்று துரியோதனன் மனதின்படி யியங்கி யிராத்திரி கழிந்தால் வானுலகம் போம்படி பணித்து [விசுவகன்மாவுந்] தெய்வ லோகம் போயினுன். பின்னைத் துரியோதனன் மற்றந்தத் தேரேறித் துணிவுடைய நெஞ்சத்தனு யாது செய்தான் :—

420. பாண்டவரை வெல்வதற்குப் பாரதப்போர் செய்யுநாள்
வேண்ட விரைந்தேகி வேல்வேந்தன்—மூண்டதோ
ராரிருளிற் சென்றங் கவர்க் [2]கிளைய னென்கோவைப்
பேரிருளிற் கண்டான் பெயர்ந்து. (அ)

எ-து.— விசுவகன்மாவாற் சமைக்கப்பட்டதோர் திவ்வியமானதே ரேறி யர்த்தராத்திரியில் யாவரு மறியாம லுபலாவியநகரம் புகுந்து, சகா

(பா—ம்.) 1 தோன்றி விரும்பிப்பா ராளும். 2 இளைய வெங்கோவைப்.

தேவன் கோயிற் சென்றணையு மளவில், ஆகாசத்தே வருகின்ற திவ்விய மான தேர் யாதோவென்று தன் மணிக்கோயிற்றலத்து நின்று சகாதேவனு முன்னறிந் ததிர்கொண்டு தன் கோயிலுட் புகுந்து மணியாசனத்து வைத்து நின்று யாது சொன்னான் : சகாதேவன்—

421. எம்பெருமா னென்பா லெழுந்தருளி வந்ததுநீ
யம்பொன் முடியா யருளென்றான்—வம்பின்
வளங்கோக்குந் தாரலங்கன் மன்னவர்கட் கெல்லா
மிளங்கோவாய் வீற்றிருந்த வேறு. (கூ)

இவ்வகை யெம்பெருமா னெழுந்தருளின பணி யென்கொலோ வென்று சகாதேவன் வினவக் கண்டு யாது சொன்னான் துரியோதனன் :—

422. வண்மை [1]யுடையாய் மறுவென்ப ராதலா
லுண்மை யுனக்குரைத்தே னுங்களுடன்— [2]றிண்மைப்
படைகருதி மூண்டாற் பலிக்குநாட் சொல்லி
விடைதருவா யென்றான் விரைந்து. (க0)

எ-து.—நீ சத்திய விரதனென்றுந் திரிகாலக்கியான னென்று முன் பக்க லொரு வரம் வேண்டி வந்தேன்; இது நீ தருவாயாகில், உங்களுட னுண்டான பாரத யுத்தம் வெல்வதற்குத் தக்க நாளு முகுர்த்தமு மெனக் குரைத்துக் களப்பலிக் காவா ரிவரென்று முரைத்து, இளங்கோவே யீண் டன் விடுப்பாயாகெனக்கேட் டுடன்பட்டு மறுது அவன் பணி தலைமேற் கொண்டு யாது சொன்னான் சகாதேவன் :—

423. பைம்பொற் றனுவிற் பருவத் தினைப்பெற்ற
[3] வம்பொன்செ யங்குர வாரத்து—வம்பு
கொளப்பொலியுந் தார்வேந்தே குன்றுமற் சென்று
களப்பலியூட் டென்றான் கடிது. (கக)

எ-து.—தனுநாயிற்றுப் பூருவபருவத்துப் பிரகசுபதி யுதயத்துத் திவ் வியமான திவசத்து [த் திரையோதசியும் பெற்ற தக்க ஞானககன றுளதொரு சிதனை யென்னு முகுர்த்தத்து] அருச்சுனன் மக னராவான்பா லுள்ள சுரோணிதமு மாங்கிசமுங் கொண்டுபோ யீண்டன் களப்பலியூட்டினு லுன் னைத் திரிமூர்த்திகளாலும் வெல்ல வொண்ணு தென்று சகாதேவன் சோதிட சாத்திரஞ் சொல்லக் கேட்டுப் பிரியப்பட்ட மனத்தனுகி யாது சொன்னான் துரியோதனன் :—

(பா—ம்.) 1 உடைமை மறுய். 2 திண்ணம். 3 அம்பொற்சே யங்காா.

424. பாராள வேண்டியே பாண்டவர்க ளெம்மோடு
நேராகப் பாரதப்போர் நேர்ந்தக்காற்—சீராரும்
வேந்தனே யுங்களைநான் வெல்வேனோ வென்றுரைத்தான்
சாந்தமொன் றில்லான் றரித்து. (கஉ)

எ-து.—இராச்சியம் பண்ண வேண்டி யுங்களுடன் பாரத யுத்தம் பொருத காலத்து வெல்வேனோ தோற்பேனோ சொல்லுவாயா கென்று துரியோதனன் கேட்ப, மணிமுறுவ லரும்ப நின்று யாது சொன்னான் சகாதேவன் :—

425. பாராளு மன்னர் படைவேண்டிப் பாரதப்போர்
நேராக நீமலைந்து நின்றக்காற்—சீராரு
மன்னவனே கேட்டருள்வாய் வன்செருவிற் றும்பெரியோர்
[1] மன்னவன்றே வெல்வர்காண் மற்று. (கங)

எ-து.—எம்பெருமா னெங்களுடன் பாரத யுத்தம் வேண்டி யெதிர்மலைந்த காலத்து யுத்தபூமியில் யாவரொருவர் பெரியா ராங்கவரே வெல்வதற்குச் சந்தேகமில்லை யென்றும், யாவரொருவ ரிம் முகூர்த்தத்திற் களப்பலி யூட்டினு ராங்கவரே வெல்வ ரென்றுஞ் சொல்லக் கேட்டுப் பிரியப்பட்ட மனத்தனுகி மற்றவனை விட்டு நீங்கி யாது செய்தான் பார்வேந்தன் :—

426. தானுக யாரிடைக்குஞ் சென்றறியாத் தார்வேந்தன்
[2] வானு ரிருள்சேர்ந்த மார்க்கங்குன்—மான
வராவானை வேண்டும் பலியதற்கு [3]நல்கி
யிராவகத்தே சென்றுனெ திர்ந்து. (கச)

இவ்வகை துரியோதனனும் போந்து யாவரு மறியாது சகாதேவன் சொற்படி நினைந்து அராவான் கோயிற் புகுந் தாராவானைக் கண்டவிடத்து மற்றவனுங் கதுமென வெழுந்திருந்து நமஸ்கரித் தடியேன்பா லெழுந்தருளு மதென்கொலோ வென, கருதி வியாகுல மெய்தி யாது சொன்னான் : துரியோதனன்—

427. இவ்வளவும் யார்பாலுஞ் சென்றுரென் றிரந்தறியே
னெவ்வளவும் வந்தறியே னென்மகனீ—செவ்வி
வரந்தருவா யாகென்று வாழ்த்தினுன் செம்மை
நிரந்தரமாக் கொண்டான்பா னின்று. (கரு)

(பா—ம்.) 1 மன்னவரே. 2 வானு ரொளிசேர்ந்த மாக்கோல—மான. 3 நல்க.

இவ்வகை சொல்லி யிரப்பக் கண்டு மருது, பணி தலைமேற்கொண்டு யாது சொன்னு னராவான் :—

428. பாண்டவரி லேறனையான் பார்த்தனே வென்றந்தை
நீண்டபுகழ் மன்னவனே நீயன்றே—வேண்டுவது
வேண்டிக்கொள் ளென்றான் விறல்வேந்த ரைவரைப்போ
ரீண்டுவிக்கு மன்ன னிசைந்து. (கசு)

எனக்கேட்டு யாதுசொல்லிவேண்டிக்கொண்டான் துரியோதனன் :—

429. தாரகஞ் சேருந் தலையுவாச் [1]சந்தித்தால்
வீரமுறு நின்னுடைய மேனிமேற்—சீருறுப்பா
முப்பத் திரண்டு [2]முகுசெங் குருதியையுந்
தப்பின்றி யேயெனக்குத் தா. (கஎ)

எனக் கேட்டு யாது சொன்னு னராவான்:—

430. இப்பொழுதே வேண்டினுங் கொண்டுபோ வில்லையே
லப்பொழுதே வந்திட் டறுத்துக்கொ—ளெப்பொழுதும்
வேண்டினுய் வேண்டிற்றுப் பெற்று யெனவுரைத்தான்
காண்டகைய செல்வன் கலந்து. (கஅ)

எ-து.—சாமர்த்தியமும் முப்பத்திரண் டுறுப்பிலுங் கலந்துள்ள சுரோணிதமும் மாங்கிசமு மிப்பொழுதேயாகிலு முனக்கு வேண்டினபொழுதாயினும் வாங்கிக்கொண்டு போவாயாகென்று தன் சரீரத்தை மருவண்ண மேற்கொண்டு துரியோதனனுக்குத் தானங்கொடுத்த அராவானுடைய சத்திய வாக்கியமும் வேண்ட மருத மகானுபாவமுங் கண்டு, விசுமயப்பட்டு 'இப்பொழுது வேண்டா; வருகின்ற வமாவாசைக்குத் [திரயோதசியினன்று] தருவாயாக' என்று சிறிது சிந்தித்துச் சந்தோஷித்து நின்ற பார்வேந்தனைக் கண்டு பின்னும் யாது சொன்னு னராவான்:—

431. உன்கருத்தே போலப் பிறரை யுணராதி
நன்குரைத்த கட்டுரைநீ நாணுதி—யென்கருத்தா
[3] லீண்டநீ பெற்று யிரண்டுரைப்பா ரீங்கில்லை
மூண்டசின மன்னரைப்போன் முன். (கசு)

எ-து.—நீ வேண்டிற்றுத் தந்தேன் ; இதுக்கு வியாகுலப்படாமற் போயுனக்கு வேண்டின நாளில் வந்தாலுந் தருவன் கண்டாய் ; அது நிற்க, எங்களி லுங்களைப்போல மறுத் திரண்டுரைப்பா ரில்லை கண்டாய்; ஆதலா லீண்

(பா—ம்.) 1 சிந்தித்தா, லீருறுப்பு நின். 2 உகுதற் குருதி. 3 ஈண்டனீ.

டன் நீ போவாயாகென்று அராவா னுரைப்பக்கேட் டெல்லையில்லாததோர் பிரிய மெய்தித் தன் மனக்கருத்தின்படி முற்றுவித்து அராவானை விட்டு நீங்கி யிராச்சிய மினி யென்னதென்று கதுமென மீண்டுபோந் திராத்திரி யின்கண் அஸ்திநபுர மெய்தித் தன்கோயிற் புகுந்து பள்ளிகொள்ளப் புக்கான் துரியோதன னென்றவாறு. அப்பொழுது,—

432. வைய மிருள்பறப்ப மாக்கமலம் வாய்திறப்பப்
பொய்கைகளும் வாவிகளும் புட்சிலம்பச்—செய்யகதிர்
மன்னவர்க ளெண்ணமது மாய்த்திடவே தான்கருதி
யன்னகடன் மீதெழுந்தா னங்கு. (௨௦)

எ-து.—பாஸ்கர னுதயஞ் செய்தலும் பார்வேந்தனும் பள்ளியுணர்ந்து சபாமண்டபம் புகுந்து ஸ்ரீவீஷ்மனையுந் திருதராஷ்டிரனையு மழைத்துக் கொண் டினிதிருக்கு மளவில் யாது நிகழ்ந்ததோ வெனில் :—

433. பாயிருளிற் போய்மீண்ட பைம்பொ னெடுந்தேரு
மாயமென விண்ணின் மறைந்தபின்னைத்—தாயமினி
யென்னதே யாமென் றுரைத்தானே யெல்லோர்க்கு
மன்னர்கோ னுள்ள மகிழ்ந்து. (௨௧)

இவ்வகை விசுவகன்மா கொடுக்கப்பட்ட தேரு மற்றவன் சொற்படியே யாதித்திய னுதயகாலங் கண்டு விண்ணுலகம் போனபின்னை, துரியோதன னுந் தா னந்தராத்திரியி லுபலாவிய நகரம் புகுந்து சகாதேவனைக் கண்ட வாறும், மற்றவனாற் சொல்லப்பட்ட நாளு முகூர்த்தமும், மற்றவன் சொற்படி யே அராவான் பக்கற் போயங்கவனைக் கண்டு களப்பலிக்குத் தக்க சுரோணி தமு முறுப்பும் பெற்றவாறுஞ் சொல்லி யிராச்சிய மினி யென்னதேயென்று மனமகிழ்ந் தினிதிருந்தான் [துரியோதனன்] என்றவாறு. இப்பால் இராத்திரி நீங்கித் தேவதேவன் ஸ்ரீவாசுதேவன் பள்ளியுணர்ந்தருளி, இராத் திரியின்கண் துரியோதனன் வந்து சகாதேவனால் வரைந்துகொண்ட நாளும் அராவான் களப்பலிக் கிசைந்தவாறுந் திருவுளத்தே நினைந்தருளிச் சபாமண்ட பம் புகுந்து வீரசிங்காதனத்தின் மிசை வீற்றிருந்தருளித் தருமபுத்திரனை யுந் தம்பிமாரையு மழைத்து அருகிருத்தி, மற்றவர் சம்பந்திகளான விராட ராசத் தொடக்கத்தாரையும் பாஞ்சால ராசனையு மருகுகொண்டு, உகாந்த காலத்துச் சீற்றத்தீ யுடன் றெழுந்தாற் போல வுக்கிரமெய்தித் தரும புத்திரனை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான்: ஸ்ரீவாசுதேவன்—

434. எத்திசைக்கு மிங்கிருந்தே யேதிலர்க ளெண்ணாதே
சத்தியமே சொல்வ தெனச்சமைந்து—புத்திகெடப்

பாங்குரைப்பீ ராயினீர் பார்கொடா மன்னவற்கா
யீங்கெமதாற் [1]செப்புவதே யின்று. (உ௨)

எ-து.—நீங்கள் சத்திய விரதரென்று சர்வலோகங்களுக்கும் பிரகாசிகளாய்ச் சத்துருக்கள் மித்திரர்களென் றுரையாது வாய்மையுட னிற்றலால் இராத்திரியின்கண் துரியோதனன் வஞ்சனைகளால் வந்து வேண்ட, வரமருது பணிதலைமேற்கொண்டு தனக்கு யுத்தத்துக்கு வெற்றிபுரியத்தக்க நாளு முகுர்த்தமு முங்களாற் பெற்றுப் போனான்; இனி யுங்கட்குப் பாரதப் போர்க்கு யான் குறித்த நாளு முகுர்த்தமு மவனுக் காயிற்று; மற்றினி யவரை யாவராலும் வெல்லவரிது கண்டீர்; இதற்கு மினி யென்னாற் சொல்லத்தக்கன செய்யத்தக்கன வில்லை யென்று தருமபுத்திராதிகளையும் அவர்க்கருகிருந்த வரசர்களையு நோக்கி யுரைத்து முனிவுற் றதிகோபமாகிய ஸ்ரீவாசுதேவனை நோக்கி யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் தருமபுத்திரன் :—

435. சேரார் தமக்குவரஞ் செய்தெமக்குத் தீங்குரைத்தா
ராரா ரெனவாங் கடிதொழுது—கூராழிக்
கொற்றவனே யெங்கள் குலவேந்தே கூறென்றான்
வெற்றிதரு பாண்டவர்கோன் மிக்கு. (உ௩)

என்றிவ்வகை தருமபுத்திரன் சொல்லக் கேட்டு யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன்:—

436. பாரதத்தை வெல்வதற்குப் பாங்காக நன்முகுர்த்தங்
காருறைத்த பூகங் கழுத்தொடிய— [2]வாரல்
குதித்தேறு கங்கைக் குருநாடா வும்பி
மதித்தாற்கு மீந்தான்காண் மற்று. (உ௪)

எ-து.—வீமார்ச்சுன ரிருவரு மொழிய மற்றவர் சத்தியவிரத ரெனவிருந்து, சத்துருவாகிய துரியோதனனுக் கான நாளு முகுர்த்தமுஞ் சகாதேவன் வரைந்து கொடுப்ப, களப்பலி யூட்டுதற்கு அராவான் சுரோணிதமு மாங்கிசமுங் கொடுப்ப வகைபுரிந்து வாழ்கின்றா ருன்றம்பியு முன் மகனுமென வுரைத்து மிகவு முனிந்தருளி யெம்மால் யுத்தத்துக்குத் தக்க வெற்றியுள நாளு முகுர்த்தமும் வரைய வரிதென் றருளிச்செய்து கதுமென வீரசிங்காதனம் விட்டு நீங்கி ஸ்ரீமத் துவாரகாபதிக்கேற வெழுந்தருளுவதாகத் தன் மணித்தேரைப் புரவி பூட்டெட்டுன வருளிச்செய்து, சாத்தகியுஞ் சர்வ குமாரரும் புடைசூழச் சபாமண்டபம் விட்டுப் போதுமெல்லைக்கண், பாண்டவரு முட னெழுந்து மிகவும் பயமும் பரித்திராசமு

(பா—ம்.) 1 செப்புவதெ னின்று. 2 வாளை.

மெய்தி ஸ்ரீவாசுதேவனை நோக்கி நமஸ்கரித்து யாது விண்ணப்பஞ் செய்தான் தருமபுத்திரன்:—

437. என்னுடைய பேதைமையு மெம்பிமார் பாலிதையு
மன்னிடைமுன் மண்ணிழந்த மாட்டாங்கு—முன்னுடைய
பொற்பாத மேயடையப் போமன்றோ பொங்கொளிசேர்
புட்கரசா வென்றான் புகழ்ந்து. (உ௫)

எ-து.—என்னுடைய பேதைமைகளாலு மென்னுடைய பிராதாக்கள் பாலியதைகளாலும் வந்துண்டான தீமைகளு மிராச்சிய மிழந்து திரிகின்ற துன்பமு முன்னுடைய ஸ்ரீபாதங்களை யாச்சிரயித்தோமுக்கு நிற்குமோ வென்றும், அது நிற்க, மற்றென்னல் வீமார்ச்சுனரால் விளையப்பட்டன் சொல்லப்பட்டன வனைத்து முண்டாகிற் பொறுத்தருளி யெங்களை யிரக்ஷிப் பாயாகென்றுந் தருமபுத்திரன் விண்ணப்பஞ்செய்து நமஸ்கரிப்பக் கண்டு யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன்:—

438. [1] நீதியா னின்ற பதினலா நாடன்னை
யாதி யமாவாசை யாக்கலாஞ்—சோதிமதி
யாதித்த னோடே [2]யமர்ந்திருக்க வேதியராற்
சாதித்துக் கொள்வதுகாண் [3]சார்பு. (உ௬)

எ-து.—சதுர்த்தசியை யமாவாசையாகப் பணித்துக் கொள்வதாக நிச்சயித்துப் பாரதப்போர் வெல்வதற்கு ஒருபாயமுண்டென்று ஸ்ரீ வாசுதேவனருளிச்செய்யக் கேட்டுப் பாண்டவரும் பிரியப்பட் டருளிச்செய்வாயாகென மற்றவரைக் கைகவித்து அராவானை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

439. வண்மை வரிசிலைநூல் வல்லாண்மை [4]சீர்மென்மை
திண்மை திருவுடைமை நீதின்மை—யுண்மை
யுருவஞ் சுடருலக முன்னுடனே யென்னை
மருவும் படி[5]மதிக்கு மற்று. (உ௭)

எ-து.—உரோமமுஞ் சுரோணிதமுஞ் சர்வ ராசலக்ஷணமு மென்னோடொப்பை ; நம்மிருவரி லொருவர் களப்பலியாகவேண்டும்; ஆதலா லினி யிவனை யொழிய வென்னுடைய சுரோணிதமு மாங்கிசமும் வாங்கிக் கொண்டு நீங்கள் களப்பலி யூட்டுவீராமி னென் றருளிச்செய்யக் கேட்டு மிகவும் பயமும் பரித்திராசமு மெய்தி யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன்:—

(பா—ம்.) 1 நீதியாய். 2 அமர்ந்திருக்கும். 3 சால்பு. 4 தீமேன்மை. 5 மதித்தாய்.

440. இச்சொற் பணித்தனைநீ யெம்பெருமா னெங்கட்கு
நச்சுச்சொல் லென்று நடுநடுங்கி—யிச்செல்வம்
வேண்டோம்யா மென்று விழுந்தழுதான் றம்முடைய
வாண்டான்றன் பாதத்தே யாங்கு. (உஅ)

எ-து.—சத்த லோகங்களுக்குஞ் சத்த சமுத்திரங்களுக்குஞ் சங்காரம் வந்த காலத்தும் நின் றிருமேனிக் கொரு தீங்கில்லை; எங்களை யிரக்ஷிப்பான் காரணமாக விவ்வகை தீங் கருளிச்செய்யுமதோ வெம்பெருமா னெனப் பேசி யதிபயமெய்தி யெங்கட் கிராச்சியம் வேண்டோம்; இன்னமு முன்னந் திரிந்துறைந்த வருங் கானகமே போவோ மென்று பத்தியெய்தி யுரைப்பக் கண்டு ஸ்ரீவாசுதேவனை நோக்கி நமஸ்கரித்து விண்ணப்பஞ் செய்வானராவான்: 'அடியே னிருக்க வொரு தீங்கு திருமேனிக்கு நினைந்தருளு மதோ' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து நமஸ்கரித்து நின்ற வராவானைக் கண்டு, பாண்டவ ரனைவரும், இவனுகிற் கொண்டருளவும்; இவனுகாதாகி லெங்களி லொருவராமாயினுங் கொண்டருளி யெங்கள் பிரதிக்கினையை முற்றுவித் தருள்வாயாகென்று விண்ணப்பஞ் செய்து நிற்ப மற்றவர்க்கு வேண்டத்தக்க புராண மருளிச்செய்து, வீமார்ச்சுனரைக் கொன்றால் துரியோதனாதிகளுக்குங் கன்னனுக்கு மெதிரில்லை யென்று, பின்னு மராவானை நோக்கி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீவாசுதேவன்:—

441. உந்தைமார் சாக வுனக்குப் பகையான
தந்தைமார் வாழத் தகுமுறையால்—முந்த
வரங்கொடுத்தாய் நீயன்றே யென்றுரைத்தான் மாற்றா
ரரங்கெடுக்கு மாலோ னுடன்று. (உகூ)

எ-து.—பாண்டவர் மாள்வாராகவுந் துரியோதனன் வெல்வதாகவுங் கருதி யவற்கு வெற்றிகொள்ள வுன் சரீரத்திலுண்டான சுரோணிதமு மாங்கிசமுங் களப்பலிக்குக் கொடுத்தாயாதலா லுன் சரீர மினி யுச்சிட்ட மன்றோ வென் றருளிச்செய்த முனிவுகண்டு நடுக்கத்தோ டடுக்கணெய்தி யாது விண்ணப்பஞ் செய்தா னராவான் :—

442. என்னை முனிந்தருளே லெம்பெருமா னென்னுடம்பிற்
றென்மைத் தசையுஞ் சுரோணிதமு—நன்முறையான்
முன்புநீர் கொண்டு முனைசெய்யு மற்றவற்குப்
பின்பியா னீவேன் பெயர்ந்து. (ருo)

எ-து.—துரியோதனனுக்கு யான் ஓ மென்றதொரு காரணமுண்டு; மற்றவன் வேண்டிவந்தபொழுது மறுது கொடுப்பேனென்றதன்றிப் பின்னை முன்னை யென் றவனுடன் பேசியவாறறிந்ததில்லை; வருகின்ற வமாவாஎ

வந்தாற் கொடுப்பதாகச் சங்கற்பித்த தன்றி மற்றவனு லிற்றைக்குக் கொடு போவே னென்றதில்லை யெனப் பேசி, அஃதொழிய, நீ யதற்கு முன்னம் வேண்டுகையா லுனக்குத் தருவேனென்று அராவான் சொல்லக் கேட்டுத் திருப் புன்முறுவல்கொண்டருளி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

443. தூண்டுபரித் தேரான் றுரியோ தனன்றன்பால்
வேண்டியநாள் வேண்டும் வரங் [1]கொடுத்தா—யீண்டவே
யுந்தைமார் பாராள வுன்னுவைநீ [2]தான்காக்க
சிந்தைதா னேகாது சேர்ந்து. (௩௧)

எ-து.—துரியோதனன் வேண்டிய நாள் கொலயுவா.........ட்டித் தரு வாயாகென் றருளிச்செய்யக் கேட்டு அராவான் விண்ணப்பஞ் செய்வான்: என்னுறுப்பை யீண்டெனப் பலிகொண்டருளி யெந்தைமா ரைவரையு மிரக்ஷித்துச் சத்துருசய முடித் திராச்சிய முற்றுமாளும்படிக் கருளிச்செய் வாயாகெனக் கேட்டுத் திருப்புன்முறுவல் கொண்டருளி யவ்விடத்தே தானே மாலைசூட்டிக் கதுமெனக் களப்பலிக்குக் காப்புக் கட்டி மற்றதற் கங்குள்ள சந்தேகந் தீர்ந்து தருமபுத்திரனை நோக்கிப் பன்னீராயிரம் பிரா மணருக்கு மகாதானங் கற்பித்துப் பிராமணரை வரவழைத்துச் சதுர்த்தசி யை யமாவாசையாக்கித் தரவேண்டு மென்று ஸ்ரீ வாசுதேவ னருளிச்செய் யக் கேட்டு மற்றதற்கு யாது சொன்னர் பிராமணர் :—

444. எம்பெருமா னின்னேவல் செய்யுமே யெங்களுக்குத்
தம்பமாஞ் சந்திரா தித்தர்களை—யெம்பெருமை
கூட்டலா குங்கொல்லோ கூடுநாள் கூட்டுதற்கு
வேட்டதுவென் னென்றார் விரைந்து. (௩௨)

எ-து.—சந்திராதித்தரிதற்குமுன் பமாவாசையொழியக் கூடியறியார்; அவர்களை யெங்களாற் கூட்டச் சத்தியுண்டோ வென்று விண்ணப்பஞ் செய்த வேதியரை நோக்கி யாதருளிச் செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன் :—

445. தேவரா வாருந் திசைப்பால ராவாரு
மூவராய் நிற்கின்ற மூர்த்தியரும்—யாவருந்தான்
கொந்தலருஞ் சோலைக் குருநாட்டுப் பூசுரர்கா
ளந்தணரா லன்றேவா வார். (௩௩)

எ-து.—தேவர்களாவாரு மிருடிகளாவாருந் திரிமூர்த்திகளாவாரும் பிராமணருடைய சத்திகொண்டன்றே வென்றும், பிராமண ருச்சரித்த மந்திரமன்றே தெய்வமென்றும் உங்கள் பணி மறுக்குந் தன்மை யுடையார்

(பா—ம்.) 1 கொடுப்பா—யீண்டனீ. 2 யான்காக்கச்.

யாவருமுண்டோ வென்று மிவ்வகை யுரைத்து நீங்க ளீண் டினிது துணிந் தமாவாசையாக்கித் தருவீரென்று தேவதேவ னருளிச்செய்யக்கேட்டு மறுது பணித்தலை மேற்கொண்டு ஸ்ரீவாசுதேவன் பிரசாத பலம் பெற்று யாது செய்தார் பிராமணர்:—

446. வேதியர்க டம்மை யுளத்தெண்ணி வேதத்தி
னேம மருத்தி யுளதென்னுஞ்—சோதி
யணிந்தா ரமாவாசை யாகென்று பேசிப்
பணிந்தார்கள் சாலப் பரிந்து. (கூச)

அப்பொழுது,

447. மாமறையோர் வாக்குப் பழுதாமோ மண்ணின்மேல்
யாமறியோ மிவ்வார்த்தை நன்றென்னுச்—சோமன்
சுடர்நாயிற் றெருள்ளொளிக்கே தோன்றினன் கொல்லோ
வுடனாயிற் றன்றே யுவா. (கூரு)

இவ்வகை யிதிகாச வேத புராணங்களாலும் ஸ்ரீ வாசுதேவன் மகா மாயையாலும் வேதியர் சடங்குடன் துதிக்குமளவில், சந்திராதித்தியர்களுந் தம்மிற் கூடி யிஃதென்கொலோ வென்னு மளவிற் சதுர்த்தசியு மமாவாசை யாயிற்று; அது கண்டருளி யிஃததிசயமெனத் தேவதேவன் ஸ்ரீ வாசு தேவன் முகுர்த்தம் வழுவாது அராவானை நோக்கிக் களப்பலிக்குச் சுரோ ணிதமு மாங்கிசமுந் தருவாயாகெனக் கேட்க, யாதுசொன்ன னராவான்:—

448. என்னுறுப்பை யானே யறுத்திட் டிழிகுருதி
முன்னியற்ற வல்லேன் முகில்வண்ணா—வென்னுறுப்பைக்
காட்டப் பெறாத விதியொன் றிலாதோற்குப்
பூட்டப் பெறவேண்டும் போர். (கூகூ)

எ-து.—துரியோதனாதிகளுடன் பாரத மெல்லா மென் கையிலே மாளும்படிக்கு யா னாயுதசிக்ஷை பண்ணி யதற்குத் தக்க வஸ்திரசஸ்திரங்கள் தேடினேன்; என் கன்ம விதியினாலே யெனக்குக் களப்பலியாய் முடிந் தது. இதற்கும் பெருகெனப் பிரியமா யிருந்தது. அது நிற்க, எம் பெரு மானே! அடியேனுக் கொரு வரம் பிரசாதிப்பாயாகென, தேவதேவனு முடன்பட யாது வேண்டிக்கொண்டா னராவான்:—

449. பாரதப்போர் தான்பொருது போமளவும் பாரின்மேல்
வீரசத்தி யுள்ளாரை யான்வினவிப்—போர்புக்குப்
பின்னையே சாவப் பெறுவரந்தா வென்றுரைத்தான்
றன்னேர் பிறரொவ்வான் றாழ்ந்து. (கூஎ)

இவ்வகை விண்ணப்பஞ் செய்த அராவானைக் கண்டு பிரியப்பட்ட திருவுளத்தனாய் மற்றவன் வேண்டிய வண்ணமே பிரசாதிப்பான் கருதி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ வாசுதேவன்:—

450. பாரதப் போர்பொருது போமளவும் போர்கண்டு
வீரருட னெட்டாநாண் மேற்சென்று—போர்பொருது
மற்றவர்கள் கையாலே வானுலகம் போவாயென்
றுற்றுமிக நேர்ந்தா னுகந்து. (௩அ)

அன்றியும்,

451. மைந்த னினைவின் படியே வரங்கொடுத்துச்
சிந்தைமகிழ்ந் தெட்டாநாட் சென்றுபுக்—குந்தைமார்
தம்முடனே நீபொருது சாகென் றருள்செய்தான்
வெம்முனைவெல் லாழியான் மிக்கு. (௩௯)

இவ்வகை பாரத யுத்தம் விளைந்தவிடத் தெட்டாநாளை யுத்தத்தி லுன்றாயாதி யாகிய துரியோதனாதிகளுடன் யுத்தம்பண்ணி மற்றந்த வதிரதர் கையி லஸ்திரங்களாற் புண்பட்டு யமலோக மெய்துவாயாகென் றருளிச்செய்து பின்ன ரவன்பாற் சுரோணிதமு மாங்கிசமும் வாங்கிக்கொண்டு, கந்தபுஷ்ப தூபதீபங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு, சகாதேவன் சோதிடஞ் சொல்லி வரையப்பட்ட முகுர்த்தத்திலே குருக்ஷேத்திர மென்னுஞ் சமர பூமி புகுந்து தேவராசனை முன்னிடாகக் கொண்டு யாது செய்தார் பாண்டவர்:—

452. [1] பகைவன் கருத்தழியப் பார்வேந்தன் வெல்லக்
குகுவன்று மாமுகுர்த்தங் கொண்டு—மிகவுங்
களப்பலியை யூட்டினார் கார்முரசங் கொட்ட
வளப்புலிகள் போலெங்கும் வந்து. (௪௦)

அன்றியும்,

453. தொல்லரச ரீண்டப்போய்ச் சோதிப் புனல்சிந்தி
யெல்லையில்சீர் மாகாளிக் கேய்தொழிலார்—நல்ல
மணிசரொடு மாவு மதகளிறு மற்றுங்
குனிசிலையா [2]ரோட்டினார் கூர்ந்து. (௪௧)

(பா—ம்.) 1 பகைவான் கருத்தழிக்கப்......வெல்லச், சிகையென்னு மாமுகுர்த்தஞ் சென்று. 2 ஒட்டினார்.

இவ்வகை யராவானைப் பலியிட்டுக் குருக்ஷேத்திரமென்னுஞ் சமரபூமி முழுதுஞ் சுரோணிதமு மாங்கிசமுஞ் சிந்தி வீரஸ்திரீக்குத் துரியோதனனையும் பிராதாக்கள் தொண்ணூற்றொன்பதின்மர்களையும் பலியாக வுதகம் பண்ணி யலகைக்கும் பக்ஷிசாதிகளுக்குஞ் சுரோணிதமு மாங்கிசமுந் தானம் பண்ணித் தங்கள் படைநிலையுங் குறித்துப் பிரதிக்கினை முற்றும் வகை கருதி யார்ப்பரவம் பண்ணி, தங்கள்தங்களுக் கான அஸ்திர சஸ்திரங்களனைத்து மலங்கரித்துத் தேவதேவன் ஸ்ரீ வாசுதேவன் ஸ்ரீஹஸ்தத்தாற் றொழுது வாங்கி, வாகுத்தடித்து வாகனங்கள் மேற்கொண்டு கசதுரங்க பதாதிகளாரச் சமரபூமி முழுதுங் காற்றென்னக் கடுவிசைத் தேரோட்டிச் சிங்கநாதஞ் செய்து • தருமபுத்திரனை நமஸ்கரித்து வீரஸ்ரீ பொலிந்து தோன்ற வளராநின்ற புயத்தினராய் மனமகிழ்ந்து யுத்த மண்டலம் விட்டு நீங்கிச் சத்திரசாமரம் புடைதயங்கத் தவளச்சத்திரம் மேனிழற்றக் கருடத் துவசமு முரசத் துவசமும் விசும் பணுவ வீரத்துவசம் பல கலந் திலங்க எம்மருங்கு மெழின் மணிக்கவரி யருகிரட்டக் கசதுரங்கபதாதிகள் புடைசூழப் பாராஷ்டிரத்து க்ஷத்திரியர் சூழ்ந்து சேவை பண்ண விதவிதமாகக் களிகூர்ந்து யுத்த வீரருடன் வெற்றிப்பலி யூட்டித் தாந்தாம் பாடி வீடு புக்கார் தருமபுத்திரனும் ஸ்ரீ வாசுதேவனு மென்றவாறு.

களப்பலி முற்றும்.

அணி வகுப்பு.

இப்பால், துரியோதனன் யுத்தத்துக் கொருப்படுமளவில் தருமபுத்திரன் களப்பலி யூட்டின வர்த்தமானங் கேட்டு, அளவில்லாததோர் கோபாக்கினி யெய்தி ஸ்ரீ வீஷ்மாசாரியனையழைத்து யாது சொன்னான் : துரியோதனன்——

454. பலியூட்ட வேண்டுமோ பாரதப்போர் வெல்ல
வலிகெட்டார் போலநீர் மன்னீர்—கலிநாட்டித்
தேர்க்கோலஞ் செய்ம்மின் சிறுகாலே நீரெல்லாம்
போர்க்கோலஞ் செய்ம்மின் பொர. (க)

எ-து.——முன்வந் தெமக்குப் பலிதருவா னராவானை ஸ்ரீ வாசுதேவன் முன்னறிந்து வஞ்சனையால் மாற்றிப் பலிகொண்டான் ; இனி யெமக்குப் பலியாவார் பாண்டவரே யெனக்கருதி ரோஷித்த கோபாக்கினியா லுபாய மறந்து வெகுளியுடன் பலியூட்டுகை தவிர்ந்து பாண்டவரை வெல்வதற்குச் சத்தியீனரைப்போல் நாளு முகுர்த்தமும் வேண்டுமோ வென வெகுண்டு ஸ்ரீ வீஷ்மனை நோக்கித் தன் பெரும்படையினை யணிவகுப்பாயா சென்ற

லும் ஸ்ரீ வீஷ்மனும் தன் பெரும்படையினை யாங்ஙன மணி வகுத்தானோ வெனில் :—

455. அதிரதரே மாரதரே யாண்டகைமை மிக்க
[1] சதிரர் சமரதரே தக்க—சதுரதரி
லத்தரத ரென்றங் கரசர்களைத் தான்றெரிந்தான்
[2] மற்றிரத கங்கை மகன். (உ)

எ-து.—தன்னையுந் துரோணாசாரியனையு மசுவத்தாமாவையும் பூரிச் சிரவாவினையு மதிரதரி லக்கிரகண்ணியாக வகுத்து, பகதத்தனையுஞ் சத் திரதேயுவினையுஞ் சகுனியையுந் துன்மருடணனையும் மகாரதரி லக்கிரகண் ணியாக வகுத்து, கிருபனையுங் கிருதவர்மாவினையுஞ் சல்லியனையுஞ் செயத்ஸேனனையுஞ் சமரதரி லக்கிரகண்ணியாக வகுத்து, துச்சாசனனை யுங் கன்னனையும் விஷசேனனையும் பூரியையும் அர்த்தரதரி லக்கிரகண் ணியாக வகுத்துப் பின்னும் அக்குரோணியி லகப்படாத மகாபல முடை யன யாங்ஙனம் வகுத்தானோ வெனில் :—

456. எண்ணிற் படாத வெழிற்சிங்கம் போனின்ற
வண்ண வகுப் [3]புடையார் வாரணங்க—டிண்ண
மருகோடி மன்னர் மதித்தேறி வந்த
வொருகோடி யான முள. (௩)

எ-து.—சுப்பிரதீபமுஞ் சித்திரனு மகாதேவனும் அசுவத்தாமாவு முள்ளிட்ட பல பதினாயிரம் பலயானையின் பலமுடையன வொருகோடி யானையும், சோமதத்தனுஞ் சித்திரசிந்தனும் யுகவிச்சுதனும் வாயுசெகந் தனு முள்ளிட்ட முப்பது லக்ஷந் தேரும், குலசீலனும் குலவானுவு மகா வீரனு மகாவேகனு முள்ளிட்ட வநேக அங்கசுத்த முடையன பத்து லக்ஷங் குதிரையும், அறுபதினாயிர மாசகுமாரரும், பன்னூறாயிரங் காலா ளுங் கட்டுப்படத் தெரிந்து அதிரதர் மகாரதர் சமரதர் அர்த்தரதரென்கின்ற நாலணியாக வகுத் திவ்வகையே பதினோ ரக்குரோணி மகாசேனையையும் வகைவகையாகக் கொண்டு விதவிதமாக வகுப்ப, அது கண்டு நின்ற அங்க ராசன் முனிந்து ஸ்ரீ வீஷ்மனை நோக்கி யாது சொல்லி யாது செய்தான்:—

457. தான்போ லதிரதனு மாரதனு மாகுவான்
யான்போலு மத்தரத னாகுவே—னான்பாயு
மின்னாங்கு செய்தா னுயிர்செகுப்பே னென்றுரையா
மின்னாரும் வாளெடுத்தான் மிக்கு. (ச)

(பா—ம்.) 1 சமரதரே சாமந்தர் தக்க. 2 மத்தரத. 3 உடைய வாரணங்கள்.

எ-து.—அதிரதரி லக்கிரகண்ணியராகவுஞ் சமரதரில் வளஞ்சிறக்கவும் யானுதல் வச்சிரபாணியாதல் பூலோகத்திற் பிறரில்லாமை யறிந்திருந்து மென்னைச் சகியாமே பாராஷ்டிரத்து க்ஷத்திரியருங் காண வர்த்தரத னென்று சொன்ன வீஷ்மனைத் தலைபுரள வெறிவே னென்று கதுமென வாளுருவிக்கொண்டு கன்னன் வெகுண்டெழலும், அதுகண்டு ஸ்ரீ வீஷ்மனுந் தன் றேரினின் றிழியப் பாய்ந்து பூதலத்தின்மிசை யெதிர் சென்று வாளுருவிக்கொண்டு கன்னனைத் தடுத்து யாதுசொன்னன்: ஸ்ரீ வீஷ்மன்—

458. உன்னுண்மை யாலுரைத்த வூக்கமுடன் [1]கட்டுரைக்கி
லென்னுண்மை பேச லெளிதன்றே—யொன்னார்முன்
[2] னுராலும் வென்று ரதிரத ரென்றுரைத்தான்
போராரு மன்னவன்முன் புக்கு. (ரு)

அன்றியும்,

459. மன்னர் சபைநடுங்க மாற்றலர் [3]மேல் யாமிருவ
ரின்னநெறி செய்வே மென்ச்சீறி—யிங்நெடுநாட்
சோறிட்டான் வென்றித் துரியோ தனன்காண
வேறிட்டான் றேர்மேல் விரைந்து. (சு)

எ-து.—நின்னை யர்த்தரதரில் வைத்தமைக்கு லச்சித்தாயாகில், உன்னையு மென்னையு மிரக்ஷித்துப் போதுகின்ற விராசராசன் துரியோதனனுக்கு விளைந்துநின்ற யுத்தத்துக்கு மாறுபட்டு வருகின்ற வதிரதரில் முன்றோன்றலான அருச்சுனனையாதல் வீமசேனனையாதல் மற்றவர்க்குப் படைத்தலைவனாய் நின்ற சுவேதனையாதல் எதிர்மலைந்து தடுத்து அவரைச் செயித்தோ மொருவரே யதிரதராகக் கடவம்; அதுவன்றி, இருவோமும் வாளுருவித் தனித்தனி நின் றெம்மி லிகலுற்றால் வன்ம மரூது; அது வொழிந்து, இந்நெடுநா ளிருவோமுக்குஞ் சோறிட் டிரக்ஷித்த பார்வேந்தனுக்கு வினை விளைந்தவிடத்து மற்றதுக்குச் சகாயம் பண்ணி யவன்மேல் வந்த வினைதுரந்து செஞ்சோற்றுக்கடனுந் தீர்த்துக்கொள்வதல்லால் ஸ்ரீ வீஷ்மனும் கன்னனும் தம்மி லுடன்று தங்கள் வன்மத்தா லெதிர்மலைந்து பட்டாரென்று பாராஷ்டிரத்து யுத்த வீரரும் தேவசாதிகளு மிகழப்படுவங் கண்டாய்; ஆதலா லிருவோமு முண்ட செஞ்சோற்றுக் கடன் றீரப் பார்வேந்த னெதிர்ப்பட்ட பகையுந் தணித்துக்கொடுத்து அவர்தமக்கு மிருவோமுக்கு முண்டாகிய விசயங்களுங் காண்பதாக விரணமுகத்து

(பா—ம்.) 1 கட்டுரைமு, னென்னுண்மை பேசில். 2 ஆரானும். 3 முன் யாமிருவ, ரெஞ்சநெறி.

நின்று சருவ க்ஷத்திரியர்மேற் சென்று செருச்செய் திரண்டு திறத்து யுத்த வீரருங் கண்டு களிகூர யுத்தம் பண்ணினு னின்னை யதிரதனுகக் கட்டு கின்றேன். அல்லாதபொழுது நின்னை யர்த்தரதரி லக்கிரகண்ணியனுக வகுத்து நிறுத்தக் கடவேன் என்று ஸ்ரீ வீஷ்ம னுரைக்குமளவில் அது கண்டு யாது செய்தான் துரியோதனன்:--

460. கன்ன பெருமானுங் காங்கெயனுந் தம்வீர
முன்னி யுரைத்த வுரைகேட்டு—மன்னர்
வெறுத்தார் தமைவிலக்க வெற்றித்தே ரோட்டிக்
குறித்தான் குருகுலத்தார் கோ. (எ)

இவ்வகை யுடன்று தம்மி லெழுந்து சமர்முகத்துச் செல்லாநின்ற ஸ்ரீ வீஷ்மனையுங் கன்னனையுங் கண்டு கதுமெனத் தன்றேர் கடாவிச் சென் றிருவர்க்கு மிடைபுகுந்து, எமக்கு விபத்து வந்த காலத்தேயோ வுங்கள் வன் மங் கொண்டாடுவீர்? இது வுங்கட்கு யோக்கியமல்ல என்றிவ்வகை யுரைத்து விலக்கலுற்றானை நோக்கி யாதுசொன்னுன் கன்னன் :—

461. உன்னை யுடையேனு னென்னார்த முன்னிலையி
லின்ன மதுகேட் டிருப்பேனே—வன்னவன்றன்
போர்மாளு மவ்வளவும் போர்பொரே னென்றுரைத்தான்
கார்மாளுங் கையான் கறுத்து. (அ)

எ-து.—பராாவஷ்டிரத்து க்ஷத்திரியர்முன் னென்னை யர்த்தரதரில் வகுத்துப் பரிபவம் பண்ணின ஸ்ரீ வீஷ்மன் சேனுபத்தியத்துக்குள் நில்லே னென்றும், நின்னையுடைய நா னிப்படி வீர சௌரிய பங்கமாவதோ வென் றும், இவன் போர் மாளுமளவும் யுத்தபூமியிற் புகுதேனென்று மிவ்வகை யுரைத்து, என் சவுரியங்களையும் பராக்கிரமங்களையுந் தனிக் காண்பாயாகில் சத்துருசயம் பண்ணித்தருவே னென்றுஞ் சொல்லித் தன்கோயிற் புகுந்தா னங்கராச னென்றவாறு. இப்பால், பாண்டவர் சேனைக்குச் சேனுபதியாகிய சுவேதன் தங்கள் மகா சேனையை யாங்ஙனம் வகுத்தானோ வெனில் :—

462. மன்னவர்கள் மண்டலிகர் வன்குறும்பர் சாமந்த
1 ரின்னவரிக் கோடியரென் றெண்ணுங்கான்—மன்னவரை
வெவ்வேறு தானிறுத்தி வெற்றி யணிவகுத்தான்
செவ்வேறு போல்வான் றெரிந்து. (கூ)

இவ்வகை மச்சராசன் சுவேதன்றன்னைச் சேனுபத்தியங் கட்டுகையில், தன்னையும் அருச்சுனனையும் அபிமன்னுவையும் புண்டலனையும் அதிரதரில்

(பா—ம்.) 1 இன்ன கொடியாரென்று ; இன்னர் கொடியாரென்று.

அக்கிரகண்ணியாராக வகுத்து, சிகண்டியையுந் திட்டத்துய்மனையும் விராடராசனையும் வீமசேனனையும் மகாரதரி லக்கிரகண்ணியாராக வகுத்து, சாத்தகியையும் பாஞ்சாலராசனையும் உத்தமோசாவையு முதார்மனையுஞ் சமரதரிலக்கிரகண்ணியாராக வகுத்து, கடோற்கசனையும் அஞ்சனவர்மாவினையும் நகுலசகாதேவரையும் அர்த்தரதரி லக்கிரகண்ணியாராக வகுத்து, பல பதினாயிரம் க்ஷத்திரியரையுந் தெரிந்துகொண்டு இவ்வகை யானை தேர் குதிரை கருவி காலாட்களையுங் கலந் துடனிறுத்திப் பல பதினாயிர மகுடவர்த்தனரையுந் தெரிந்து, நூறாயிரம் யானையு மிருபதினாயிரந் தேரு நூறாயிரத் தறுபதினாயிரம் புரவியுந் தெரிந்து தொண்டு கலந் துடனிறுத்தி, அதிரதர் மகாரதர் சமரதர் அர்த்தரத ரென்கின்ற நால்வகைப்பட்ட யுத்தவீரரையு நாலணியாக வகுத்துக்கொண்டு நிற்குமளவில் ஸ்ரீ வாசுதேவன் முகநோக்கி யாதருளிச்செய்தான் ஸ்ரீ பலதேவன் :—

463. இங்கிவர்க்காய் நீநிற்க யானவர்க்காய்ப் போர்மலைதல்
நங்குடிக்குச் சாலா தெனநாணிக்—கொங்கசைய
வண்டாடுங் கண்ணி வளைவண்ணன் போயினான்
கொண்டாடுந் தீர்த்தங் குறித்து. (கo)

எ-து.—தேவரானவர் குறை முடிக்கவும் பூமிபாரந் தீர்க்கும் பொருட்டாகவு மானிடவேஷந் தரித்து மகாவிஷ்ணு மூர்த்தியாய்த் தோன்றினாயாதலால், யாமிருவோமுஞ் சமரபூமியி லெதிர் நிற்குமது நம் வங்கிசத்துக்கு யோக்கியமல்ல. தருமபுத்திரனுக்குப் பிராத்தியான விராச்சியங் கொடாது, மனுஷன் பொருட்டாக நீ போய் வேண்டவு மர்த்தராச்சியங் கொடாததாலு மைந்தூர் வேண்ட விடாததாலுந் துன்மதியாகிய துரியோதனனுந் தம்பிமாரு மனுபவிக்குந் தீங்கு நின்று காணமாட்டே னென்று தீர்த்தயாத்திரை போயினான் ஸ்ரீ பலதேவன். அது யாங்ஙனமோ வெனில் :—

464. மிக்கசிலை சீறி யொடித்த விதுரனையு
மொக்க வுடன்கொண் டுயர்நிலத்து—மிக்கபெருந்
தீர்த்தங்க ளாடிவரச் சென்றான் செழுமுனிவ
ரேத்தியெதிர் [1]கொள்வ ரிசைந்து. (கக)

இவ்வகை விதுரனையு முடன்கொண்டு தீர்த்தயாத்திரை போயினான் ஸ்ரீபலதேவ னென்றவாறு. இப்பால், அன்று கழித்த மற்றைஞான்று,—

465. பணியகலப் [2]பாரிடத்தோ ரெல்லாருந் தந்தம்
வினையகலப் போற்றிமிக வாழ்த்தத்—தனியொருதேர்

(பா—ம்.) [1]கொள்வா ரினிது. [2] பாரிடந்தோ றெல்லாருந் தத்தம்.

மேல்கொண்டான் வெய்யோனும் வேல்வேந்தர் தாமும்போய்க்
கால்கொண்டார் தங்கள் களம். (கஉ)

இவ்வகை யாதித்திய னுதித்தலு மிரண்டு திறத்துப் படையுஞ் சென்று குருக்ஷேத்திர நாற்பத்தெட்டியோசனையு நிறையப்பட்டது. அது யாங்ஙனமோ வெனில்:—

அகவல்.

466. குருகுலத் தரசர் பொருகளங் குறித்தங்
கிருபதிற் றிரட்டி யிருநான் கியோசனை
விரிவொடு நின்ற வியன்பெருந் தேரில்
யானையின் மாவி லமர்பொரு நாளிற்
பரந்தோங்கு கொடியிற் பிணங்குதிறற் பதாகையொடு
நீடிரை யுகளத்
தாக்கிய தானத் தலைமைசிறந் தீண்டிப்
பொருமதப் பகட்டினிரு வெண்கோட்டுக் கிம்புரி
மகர வேலை புடைபெயர்ந் ததுபொரக்
கொற்றவர் நின்ற குழாந்தொறுங் குழாந்தொறும்
வெண்குடை பிச்ச நிழல்படப் பரப்ப
நிவந்த நீழ லகலப் பெருந்திசையிற்
பகலவன் றன்னொளி பயின்றுநனி காட்டி
மன்னவ ரங்கையின் மின்னொளி படைக்குஞ்
சூலமுங் கணிச்சியுஞ் சுடர்த்தோ மரமும்
வேலும் வாளும் வெங்கப் பணமு
முசலமுங் குந்தமு முசுண்டியு நேமியுங்
[1] கனகப் பணமும் வெங்கர வாளமுஞ்
சத்தியு மழுவுந் தண்டு நாஞ்சிலு
மத்திர குந்தமு மல்ல வாயமும்
பிண்டி பாலமும் பெருவச் சிரமு
மென்பன முதலாப் பல்படை [2] நளிர்தர
மின்னித் தோன்றி யொழுகுநிரைத் தார்த்துக்
கொட்கு மிடையிடை மிடைந்த [3] வேல்வையுட்
பவளச் செங்காடு பரப்பி

(பா—ம்.) 1 கலைகாலபாசமும். 2 நளிர்தரு, மின்னிற்றோன்றி. 3 வேலையுட்.

முரசி னல்லொலி முகிலென முழங்கப்
பலபறை கறங்கிப் பணைமுக டதிர
விசும்புச் சுடரினை வெல்வதா முரலப்
பல்சுட ரன்ன பருமணி விம்ம
வகலிரு விசும்புந் துகளிருள் படைப்ப
நெடுந்தேர் திமிலி னிலைதடு மாறப்
பாய்பரி நெடுந்தேர்ப் பார்த்திபர் விளக்கும்
போர்த்தொழி லதனி னூர வார
மந்தர நிறைய வமரரொ டரம்பைய
ரேறிய விமானம்வான் மீதறுத் தியங்கலிற்
கரைகா ணொண்ணாப் பெருமை யானு
மொருபால், மாயோன் மகிழ்ந்த விளையாட் டானும்
வீரப் பொற்றிரு விளைத்த லானு
மாப்பொற், கடலிடை வலைய மலைபட நாலுந்
திரைநெடுங் கடலெதிர் மலைவ தாமென
வந்துதலைப் பெய்தன மன்னோ
வெந்திறல் வேந்தர் வியன்பெரும் படையே. (கங)

இவ்வகை சத்தசாகரங் கிளர்ந்தெனச் சகல சந்துவுந் திரண்டதென்ன மத்தமாவும் பரிமாவு மறமன்னருங் கொடுந்தேருமாய்த் திரண்டு நிற்பப் பண்ணும் வகுப்பும் பாங்குடன் காணவேண்டிப் பார்வேந்தன் துரியோதன னொரு யானையின் மேற்கொண் டிரண்டுதிறத்து மகா சேனையையு மகா சேனையி லதிரதரையு மூடுருவக் கண்டு தன் சேனைக்குச் சேனாபதியாகிய ஸ்ரீ வீஷ்மனை நோக்கி யாது சொன்னான் : துரியோதனன்—

467. கங்கை பெருமகனே கண்ணுதலே காசினியி
லெங்கள் குலத்துக் கெழில்வீரா—வங்கவர்கள்
தம்படையு மெம்படையுந் தார்வேந்தற் கொன்றானால்
வெம்படைவெல் வாரை விளம்பு. (கச)

அன்றியும்,

468. நம்படையோ டிப்படைநா ளோடாமற் கொல்வாரை
யெம்பெருமான் யாரோ வியம்புகென—வம்பரத்து
மீதா டரவுயர்த்தோன் கேட்டான் விறல்விளங்கு
மூதாதை யைநோக்கி முன்பு. (கரு)

எ-து.—குருக்ஷேத்திர நிறையப்பட்ட விரண்டு திறத்தின் மகாசேனையிற் சதுரங்க பலத்துக்கு மதிபதி யொருவனா லிந்தப் பெரும்படையை வெல்வாருளரோவென்று வினவக்கேட்டு யாதுசொன்னான் ஸ்ரீ வீஷ்மன் :-

469. வணங்கா முடியுடைய மன்னவனே கேண்மோ
பணந்தாங்கும் பார்நெளிய வீண்டி—பிணங்கு
கடல்போல நிற்குங் கடும்படைகொல் வாரை
யடல்வேந்தே கேளா யமர்ந்து. (௧௬)

என்றிவ்வகை சொல்லிப் பின்னும் யாதுசொன்னான் ஸ்ரீ வீஷ்மன் :—

அகவல்.

470. திருமிக விளங்கிய துரியோ தனற்குக்
குருகுலக் கிழவன் கொற்றவன் கூறு
மரிதிறன் மொய்ம்பி னெரிகொளப் புடைக்கு
மிருவகைப் படையிற் பதினொரக் குரோணி
யேழுடன் மிடைந்த விப்படை மடியக்
கேழ்கிளர் சிலையைக் கிற்றென வளைத்து
நாழிகை முப்பதி னான்கொல் லுவனே
யந்தணன் றுரோணா சாரிய னாகிய
வெந்தொழின் மறையோன் வேதியர் தலைவன்
றோன்றுங் கூற்றெனச் சுடுகணை யேவி
மூன்று நாளையின் முடித்திடு மவனே
யரசநின் றோழ னங்க ராச
னிரவிதன் புத்திர னில்லையென் னாதவ
னிந்திரன் கையி லிகல்வேல் பெற்றவ
னங்கவில் லதனை யழகுடன் வளைத்தங்
கைந்து நாளி லடுவனிப் படையே
யாங்கது வன்றியும்
பிறையுட னரவை முடிமிசை வைத்த
கறைமிடற் றண்ணல் [1]கருதல ரொடுங்குறப்
புவனியிற் றுரோணன் புத்திர னாகிய
வந்தணர் கோமா னசுவத் தாமா
நாழிகை யொன்றினி னளிகடற் சேனையை
யூழியி லெரியென வுயிர்கவர்ந் திடுமே
யீங்கிது நிற்க வாங்கு நின்ற
நீல மேனி [2]நெடுமுகில் வண்ணன்
[3] சகாய னசைவி றனஞ்சயன் விசயன்
சுவேத வாகனன் சொற்றிறம் பாத

(பா-ம்.) 1 கருத்தொருங்கிடப். 2 மாமுகில். 3 சகாயன் சைவன் றனஞ்சயன்.

தருமன் றம்பி தழலெழும் வில்லன்
பொருகள மதனிற் புறகிடா வீரன்
செஞ்சடை யுடைய [1]நஞ்சடைக் கடவு
டன்றிருச் சடையிற் றனுவொன் றதனால்
வெம்புறப் புடைப்ப வேயுறு தோளி
வில்லது தன்னை விரைவினிற் கையிற்
காமுற வாங்கக் கண்ணுத றன்னுடன்
போர்செய் யாயுதம் புண்ணியன் காணத்
தாழ்சடை யோனைத் தடக்கைப் பற்றிக்
காலது வளைத்துக் கருத்துடன் மல்விற்
றீங்குவிட் டகலச் செருச்செயு மாண்மையன்
கொடிமே னின்ற [2]குரக்குடை யுரவோ
னெடிவரை யதனி லடுவணிப் படையே. (௧௭)

அதுவன்றியும்,

471. பூருவர்கள் சொல்லும் படியிவைகாண் போர்வேந்தே
மாறுபடும் பூபார மாற்றுகைக்குச்—சீறித்
திருமாலுங் கார்விசயன் றேரேறி நின்றால்
வருமாறு தானறியேன் மற்று. (௧௮)

என்றிவ்வகை தன்றிவ்வியஞானத்தை யுருவ நோக்கி யுள்ளபடி சொல்லிப் பின்னும் விஷ்ணுமூர்த்தி பூபாரந்தீர்க்கை பொருட்டாக விசுவரூபங் கரந்து வெற்றி விசயன் றேர்மிசை நின்றான்; மற்றவன் மகா மாயம் யாவர்க்குந் தெரியாதென்று ஸ்ரீ வீஷ்மன் சொல்லக்கேட்டு யாது சொன்னான் சகுனி :—

472. மந்திரத்தின் வாய்மையான் மாதவங்கள் செய்துமையாள்
[3] பந்த முடையான் பதமலர்கள்—சிந்திக்குஞ்
சேவகனார் பாண்டவர்கள் செய்த தவமொழிய
யாவதவர் செய்தா ரியம்பு. (௧௯)

இவ்வகை துரோணன் கிருபன் கன்னன் அசுவத்தாமா விவர்கள் பராக்கிரமங்களிலு மருச்சுனன் பராக்கிரம மிகவுங் கேட்டுச் சகுனி யளவிலாத தோர் பொறாமை தோன்றிச் சொல்லுவான் : மந்திரங்களாலுந் தபசுகளாலும் பெரியராய் வனசித்தராய்த் திரிந்ததன்றி யிப்பொழுது சர்வப்பிராணிகளுக்குஞ் சங்காரஹேதுவாய்த் தம் சர்வ சேனையையும் படக்கொடுத்து மீண்டும் வனசித்தராவர்; அதுவன்றி நம் மகாசேனையை வெல்லக்கூடுமோ வென்று சகுனி சொல்லக் கேட்டு ஸ்ரீ வீஷ்மனை நோக்கி யாது சொன்னான் துரியோதனன் :—

473. எங்கள் குலமுதலே யென்னுடைய மூதாதா
யிங்குநீ நிற்க விகலமருட்—சங்கந்

(பா—ம்.) 1 நஞ்சுடைக் கடவுள். 2 குரங்கன் முரசெறி, நொடி. 3 பங்கன் றுணைப்பொற் பதமலர்கள்.

தரித்தான் வருமெனினுந் தாங்குமே யுன்றன்
கரத்தா லெடுக்குங் கணை. (உ0)

இவ்வகை திவ்வியமூர்த்தி நாராயணசுவாமி கால சக்கர மெங்கள்மேல் வரினு நின் சிலைநிழற்கீழ் வாழ்வோமுக் கபசயமுண்டோ வென்று ஸ்ரீ வீஷ்மனை நமஸ்கரித்து மகா சேனையைப் பண்ணுக வென்று, சேனை மத்தியி னின்ற துரோண கிருப கன்ன அசுவத்தாமா பூரி பூரிச்சிரவாவும் பாகுலிக சோமதத்தர் தொடக்கத்தாரு முள்ளிட்ட பன்னூருயிர மரசர்களோடுந் துச்சாசன னுள்ளிட்ட தொண்ணூற்றொன்பதின்மர் தம்பிமாரோடும் பர ராஷ்டிரத்துச் சருவக்ஷத்திரியரும் புடைசூழத் தனி வெண்கவரி புடையிரட் டத் தவளச்சத்திர மேனிழற்றத் தடவரை முகட்டிற் பன்னகம் போலச் சர்வாபரண பூஷிதனுய் நின்முன் துரியோதன 'னென்றவாறு. இவ்வகை நின்ற சேனைமுன்னே யளவிறந்த மதஹஸ்திப்படையோடு மறுபதினுயிரந் தேர்க்குழாத்தோடும் வெள்ளிக் கவசமும் வெள்ளி வெண்குடையும் விட்டு விளங்கத் தடங்கடல் நடுவுட் சந்திரவுதயத் தொளிகாட்ட வரும் பனைக் கொடி விசும்பணுவப் பராசசிங்கமெனப் பொலிந்து தோன்றினன் ஸ்ரீ வீஷ்மன். அவ்விடத்து,—

474. கூர்முகத்து வாளமரர் கோமான் கொடிநகரிற்
போர்முகத்த [1]கோபுரம் போன்றதே—பார்நிழற்றும்
பைம்பொற் குடையான் படைச்சேனை முன்னின்ற
செம்பொற் பனைக்கொடியான் றேர். (உக)

இவ்வகை நின்ற ஸ்ரீ வீஷ்மனையும், அவற்கருகாக விருபதினுயிரந் தேர்க்குழாஞ் சூழ நின்ற துரோணுசாரியனையும், அவற்கருகாக நின்ற கிருபா சாரியனையும் கிருதவர்மாவினையும், அவர்க்கருகாக நின்ற அசுவத்தாமாவை யும், அவற்கருகாகப் பதினுயிரந் தேர் புடைசூழ நின்ற மத்திரராசன் சல்லி யனையும், அவற்கருகாக நின்ற சகுனியையும், ஆங்கவற் கருகாக நின்ற துரி யோதனன் றம்பிமார் தொண்ணூற்றொன்பதின்மரையும், பன்னூருயிரந் தேர் புடைசூழ நின்ற துரியோதனனையும் உள்ளிட்ட சம்பந்திகளையும், சருவ க்ஷத்திரியரையுங் கண்டு சந்தோஷித்து எல்லையில்லாததோர் கருணை தோன்றி யாதுசொல்லி யாதுசெய்தா னருச்சுனன் :—

475. உற்றுரை யெல்லா முடன்கொன் றரசாளப்
பெற்றுலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வஞ்— [2]சொற்றுழ்ந்து
வாட்டடக்கை வின்னெகிழ வாளா விருந்திட்டான்
றேர்த்தட்டின் மீதே திகைத்து. (உஉ)

எ-து.—பிதாமகனுகிய ஸ்ரீ வீஷ்மனையுஞ் சுவாமியாகிய துரோணுசாரி யனையும் பிராதாக்களையு மற்றுமுள்ள சம்பந்திகளையும் பதாதிசங்கத்தையுங் கண்டு, சமரபூமியி லிவ்வனைவோரையுங் கொன்று தருமபுத்திரனுக் கற்பமா கிய விராச்சியங் கொடுப்பதில், காட்டிற் போமது தன்மமென்று எல்லையில் லாததோர் கருணை தோன்றிச் சோகவிருதயஸ்தனுய்த் தளர்ந்து காண்டீ வங் கைசோரத் தன் னணிநெடுந்தேர்மே லாண்டொழின் மறந்திட்டிருந் தான் அருச்சுனன். அப்பொழுது ஸ்ரீ வாசுதேவன் அவனபிப்பிராய

(பா—ம்.) 1 கோபுரமே போன்றதாற். 2 சுற்றூர்ந்த.

மறிந்து [தக்க ஞான] தேகாதிசயத்தால் மயக்குற்றானென்றும், அவனைக் கொண்டே மறைந்து நின்று பூபாரந் தீர்க்க வேண்டுகையாலு மிவை யிரண்டுந் திருவுளத்தே கொண்டருளி யாது செய்தான் : ஸ்ரீ வாசுதேவன்—

476. பிறப்பு நிலைகே டிவையாவான் பாவ
மறத்தினொ டைம்பூத மாவா—னுறற்கரிய
வானவான் மண்ணுவான் மன்னுயிர்க ளித்தனையுந்
[1] தானுதல் காட்டினான் றான். (உரு)

எ-று.—பிறப்பேனும் யான், இறப்பேனும் யான், காத்தளிப்பேனும் யான், முடிவுகாலத்து வந்து சத்த சமுத்திரங்களாய்க் கிளர்ந்து பிரளய மாவேனும் யான், அவையுட் டிரியுஞ் சர்வ மச்சசாதியாவேனும் யான், கற்ப ஊழித்தீயாய்ச் சங்கரிப்பேனும் யான், பூமி யந்தர சுவர்க்க மாகின்றேனும் யான், சர்வமாகின்றேனுஞ் சத்தமாகின்றேனும் யான், தன்மமாகின்றே னும் யான், கன்மமாகின்றேனும் யான், இரவாகின்றேனும் பகலாகின்றே னும் யான், மாலை மயக்கமாகின்றேனும் யான், பிருதுவி யப்பு தேயு வாயு ஆகாசமாகின்றேனுமியான் கண்டாய்; என்னையொழிந் துண்டாவன வொன்றுமில்லை கண்டாய்; சகல பதார்த்தமும் யானாகி நிற்கின்ற தன்மை தனைக் காண்பாயாக என்றும், உனக்குத் திவ்வியாக்ஷந் தந்தே னென்றும் அருளிச்செய்து தன் றிவ்வியமான விசுவரூபத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டு தலும், அதுகண் டருச்சுனனு மதிபயங்கர மெய்திச் செய்வதொன் றறி யாது, யாது சொல்லி யாது செய்தான் : அருச்சுனன்—

477. ஆயாவென் மைத்துனனே யாழித்தேர்ப் பாகாநான்
[2] பேயா னுரைத்த பெரும்பிழைகண்—மாயா
பொருபடைக்கை மாலே பொறுத்தருள்வா யென்று
திருவடிக்கே வீழ்ந்தான் றெளிந்து. (உச)

எ-து.—எம்பெருமானென் றறியாமையினாற் செய்தனவுஞ் சொல்லி யனவு முளவாயிற் பொறுத்தருளவேண்டு மென்று சரணாரவிந்தத்துமேற் பணிந்து கிடந்தானைத் தடவரைத்தோள் பற்றி யெடுத்து நிறுத்திச் சொல்லுவான் : 'கிருதயுகத்தின்கண் அசுரர்வதை நிமித்தமாக நான் நாரா யணனாய்த் தோன்ற நீ நரனாய்த்தோன்றினாய்; அதன்பின் திரேதாயுகத் தின்கண் இராக்கதர் வதை நிமித்தமாக நா னிராமனாய்த் தோன்ற நீ லக்ஷ் மணனாய்த் தோன்றினாய்; அதன்பின் துவாபரயுகத்தின்கண் மனுஷர் வதை நிமித்தமாக நான் வாசுதேவனாய்த்தோன்ற நீ யருச்சுனனாய்த் தோன்றினாய்; அதுவும் பிராண நாசம் பண்ணிப் பூபாரந் தீர்ப்பதன் பொருட்டாகத் தோன்றின விக்கிரகங் கண்டாய். ஆதலா லுனக்கிங்குப் பூமிபாரந் தீர்ப்பது சந்தேகமில்லை; மற்றிவர்களாற் பிரயோசனமில்லை; இங்கு நிற்கின்ற க்ஷத்திரிய ஸமூகமும் ஸர்வப் பிராணிகளும் நொடி வரையி லென்கையின் மாண்டொழியும். பூமியின்கண் தன்ம கன்ம மென்கின்றவை யிரண்டு நிலை பெறற்காகவும், யாவர்பாலுஞ் சத்தியமென்கின்ற வசனத் துக்குப் பிரசித்தம் வேண்டுமென்றும், தருமபுத்திரனுடன் முன்னமுரைத்த மொழி மறுத்த துரியோதனன் சேனையை யுங்கள் பிரதிக்கினை பங்கமாகாம

(பா—ம்.) 1 தானுவான். 2 பேயேன்.

னின்னைக்கொண்டு பங்கந் தீர்த்துத் தரவேண்டியு மிது நின்னாலே துணியப் பட்டது கண்டாய்; நீ கொல்லாம லொழிந்தாயாயினும் யானிந்தப் பதாதி சங்கத்தைச் சங்கரித்துவிடுகை தவிரேனாதலின், உங்கள் பிரதிக்கினை பங்கமாகாமல் யானிற்க வீண்டு நீ யிந்த க்ஷத்திரிய சமூகத்தைக் கொல்வதற்கு நிமித்தமாய்த் துணிந்து நிற்பாயாக என்றும், யானும் நீயும் நர நாராயணரன்றோ வென்றும் இவ்வகை தெருட்டி யருளிச்செய்யக்கேட்டு மனந் தெளிந்து தக்க ஞானத்தால் யாது விண்ணப்பஞ்செய்தா னருச்சுனன் :—

478. தாயாகித் தந்தையாய்த் தத்துவமாய் மெய்த்தவமாய்
மாயாநீ மண்ணுலகும் வானுலகுந் தானாகி
யெங்குமாய் நின்றானே யெங்களைமுன் கொண்டவரை
மங்குமா செய்யாய் மகிழ்ந்து. (உரு)

இவ்வகை விண்ணப்பஞ்செய்துநின்ற வருச்சுனனைக் கைகவித்து மற்றிந்தச் சமரபூமியில் வந்தீண்டி நிறையப்பட்ட சேனை வெள்ளத்தை மடித் துங்கள் பிரதிக்கினை முற்றுவிப்பான் காரணமாக வுன்னை யுடன் கொண்டு நின்றேன்; மற்று யானிற்கின்ற பொழுதே யுங்கள் பிரதிக்கினை பங்கந் தீர்ந்துகொள்ளீராகில் மற்றந்தச் சத்துரு பக்ஷத்தாரை யாவராலும் வெற்றிகொள்ள வரிது கண்டாய்; ஆதலா லீண்டு னுயுத்தத்துக் கொருப்படுவாயாக என்று தக்கஞான மாற்றி யஞ்ஞானங் கொடுத்துக் கோபாக்கினி யெழுப்பி யொருப்படுத்தி, பின்னைத் தருமபுத்திரனைக் கண்டு யுத்தத்துக் கொருப்படுக வென்றலும், ஸ்ரீவாசுதேவனை நோக்கித் தருமபுத்திரன் விண்ணப்பஞ் செய்வான் — வீஷ்மத் துரோணர் அனுஞ்ஞை வேணுமே யென்றுரைத் திடுதலும், ஆங்கவர்களைக் கண்டு குறைவுபேசி வாருங்க ளென்று ஸ்ரீவாசுதேவன் விடுப்ப, அவர்களுஞ் சென்று சத்துரு பக்ஷத்து நின்ற ஸ்ரீவீஷ்மனைக் கண்டு நமஸ்கரிப்ப, தருமபுத்திரனை நோக்கி ஸ்ரீவீஷ்மன் சொல்லுவான்—உனக்கு முன் பிராதாக்களுக்குஞ் சிநேக முடையேனாகிலுந் துரியோதனன் சோறு பலகாலுண்டமையா லவனுக்குப் பிரமாதம் விளைந்துவிடத்து ரணமுகத் தென் பிராணனைத் துறப்பேனாக விராசதன்மம் விரும்பினேன்; எத்தனையு நீயு முன் பிராதாக்களுஞ் சத்தியவாக்கிய மொழியாது தருமசீலராய் நீதிமார்க்கத்துடன் சமய விரோதஞ் செய்யாது நின்றீர்; இதுவுமன்றித் தேவதேவன் ஸ்ரீவாசுதேவனைச் சாரதியாகப் பெற்றுடையீருக்கு மற் றவனாற் செய்யப்பட்ட வனசாரமனைத்துங் கண்டும் நீங்கள் பொறுத்திருந்த புகழினால் நுஞ் சத்தியமுந் தன்ம விசேடமுஞ் சத்துருக்களுக்கு மிருத்துவாங்கண்டாய்; அதனா விராச்சிய முற்றும் ஸ்ரீவாசுதேவன் உங்கட்கே தருங்கண்டாய்; யானுனக்குச் செய்யத்தக்கன வென்கொலோ? எனக்கேட்டு யாது சொன்னான் தருமபுத்திரன் :—

479. வெலற்கரிய வாட்டானை நீநிற்க வெய்மால்
வெலற்கரிய வாம்விளம்ப வேண்டு—மலர்க்கமலச்
செந்தாது மீன் [1]கதுவத் தேனுகரு நன்னாடா
வெந்தாதை தாதா [2]வெமக்கு. (உசு)

எ-து.—எம்பெருமான் நீ யிப்பெரும்படைக்குச் சேனாபதியா யிரக்ஷித்து நிற்க விப்பெரும்படை யிமையவர்க்கும் வெலற்கரிதாதலா னின்னை

(பா—ம்.) 1 கதுவித். 2 விரகு.

நாங்கள் வெல்லுமுபாய மருளிச்செய்வாயாகென்று தருமபுத்திரன் சொல்லக்கேட்டு, ஸ்ரீ வீஷ்மன் சொல்லுவான் : பண்டென்னல் மறுக்கப்பட்டாளம்பையென்பாளோர் கன்னிகை போய், வீஷ்மனுக்குச் சத்துருவாவேனென்று நெடுங்காலந் தபசு பண்ணி யெக்கியசேனனுக்கு மகளாய்த் தோன்றிப் புல்லிங்கமாயினுள். சிகண்டிப் பேருடையா னுங்கவனை யிற்றைக்குப் பத்தாநாள் சமரபூமியிற் கொண்டுவந் தென்முன்பு காட்டின், அப்பொழுது அவனைக்கண் டாயுதம் போட்டு நிராயுதஞய் நிற்பேன், நின்றபொழுது அருச்சுனன்கையி லடுசரங்களாற் றளர்ந்து விழுந் தவ்வுலகத்துக்குப் போவேன். அதுவுமன்றி, போர் பொருந் தோராட்களில் நானுந் துரோணசாரியனு மசுவத்தாமாவுங் கன்னனுஞ் சித்திரவித்தாரஞ் செய்ய வல்லோமாகிலும், அருச்சுனன் செய்யும் பிரகாரங்க ளெம்மாற் செய்ய வொண்ணு வென்று ஸ்ரீ வீஷ்மன் சொல்லக்கேட்டுத் தருமபுத்திரன் செவி புதைத்து, உன்னைக் கொன்றுவாழு மிராச்சியத்திஞற் பிரயோசனமில்லை யென்று மயங்க, அவனை நோக்கி ஸ்ரீ வீஷ்மன் பல வாக்கியங்களு மெடுத்துரைத்து, அருச்சுனனுவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணுமிச மாதலா லவன்கையிற் படுகை யெமக்கு மோக்ஷங் கண்டாய். நீங்களனைவரு மதற்கு விலகா துடன்படுமென் றுடன்படுத்தி [ஸ்ரீ வீஷ்மன்] தருமபுத்திரனுக்கு விடைகொடுப்ப, அவனும் போய்த் துரோணசாரியனைக் கண்டு நமஸ்கரிப்ப [த் தருமபுத்திரனை] க் கண்டு கலசயோனி சொல்லுவான் : திருதராஷ்டிரன் புத்திரரால் விளைந்த வநீதிமார்க்கத்தோடே முடியாநின்ற விந்த விராச்சிய முற்று முங்கட்கே யாவதற்குச் சந்தேகமில்லை யென் றுரைப்பக்கேட்டு யாது சொன்னுன் தருமபுத்திரன் :—

480. தக்க சரத்தாலுஞ் சாபத்தா லுங்கொல்லு
மிக்க திறலுடைய வேதியனே—தொக்கபுக
ழெம்பெருமா னிற்கவே யின்றிப் பெரும்படையை
யும்பர்தமால் வெல்லொணுமோ வுற்று. (உஎ)

எ-து.—எம்பெருமா னின்றவிடத்துத் திரிமூர்த்திகளாலும் வெல்லவொண்ணுதாதலால், தேவரீர் திவ்வியாஸ்திரங்களுக்குப் பின்னைச் செயிக்கும் பலமுடையாரெங்களி லுண்டோ வென்றும், எங்களாற் செயிக்கப்படாதென்றுந் தருமபுத்திர னின்சொலுட னுரைப்பக்கேட்டு யாது சொன்னுன் துரோணசாரியன் :—

481. என்மக னென்று னிறந்தா னெனுமாற்ற
மன்னவையுட் கேட்பிக்க வல்லையேற்—பின்னை
யடலுகவா வென்றிண்டோ ளம்புகவா வென்கை
யுடலுகவா வென்ற னுயிர். (உஅ)

எ-து.—என் மக னசுவத்தாமா வென்னின் முன்னம் யுத்தபூமியிற் பட்டானென்னும் வார்த்தை யிராச சமூகத்தார் முன்னந் தருமபுத்திரன் வந்து சொல்லுமாகி லப்பொழுதே யா னுயுதம் போட்டு நிராயுதனுய் நிற்பேனென்று பின்னும் யாது சொன்னுன் துரோணசாரியன் :—

482. இற்றைக்கு மூவைந்தா நாளி லிகலமருட்
கொற்றப்போர் மன்னவனே கூசாதே—வெற்றிகொளும்

பாஞ்சாலன் புத்திரன் கைப்படுவே னென்றுரைத்தான்
ருன்சாயு மாறே தரித்து. (௨௯)

என்றிவ்வகை யிற்றைக்குப் பதினைந்தா நாளில் நீ யந்த வாக்கியஞ் சொன்னு லாயுதம்போட்டு நிராயுதனாய் நிற்பேன் ; அவ்விடத்தி லெனக்குப் பகைவனாகிய பாஞ்சால புத்திரன் திட்டத்துய்மன் கையிற் படுவே னென்று சொல்லிப் பின்னும் பிரிய வாக்கியம் பலவுஞ் சொல்லித் தருமபுத்திரனுக்கு விடைகொடுப்ப, அவனை விடைகொண்டு போந்து தங்கள் மகா சேனை புக்கார் தருமபுத்திரனு மருச்சுனனு மென்றவாறு. இப்பால், ஸ்ரீ வாசுதேவன் கன்னனிடைக்கே யிரகசியமாக வெழுந்தருளி யருளிச் செய்வான்——ஸ்ரீ வீஷ்மன் படைக்குச் சேனுபதியாய் நிற்க வுன்னுற் செய்யப்பட்ட பராக்கிரமங்களெல்லா மவனுற் செய்யப்பட்டனவாம் என்று பின்னும் யாதருளிச் செய்தான் : ஸ்ரீ வாசுதேவன்——

483. வன்றறுகண் வீரரையும் வாளமருட் காணலா
மென்றவன்ரு னன்றுரைத்த வின்னுச்சொ—— [1]லொன்றலுமே
வில்லாண்மை [2]காட்டுவாள் வேத்தவையு ளன்றேநின்
வல்லாண்மை காட்டும் வழக்கு. (௩௦)

எ-து.——நீ அதிரதரில் முன்றேன்றலாய் அஸ்திர சஸ்திரங்களுமுடைய வுன்னை யர்த்தாதரில் வைத்த ஸ்ரீ வீஷ்மன் சேனுபத்தியத்தின் கண் நின்று உன் சவுரியங்களும் விசயங்களுங் காட்டினுயாயினும் அதுவும் ஸ்ரீ வீஷ்மனுற் செய்யப்பட்ட விசயமாங் கண்டாய் ; ஆதலால் ஸ்ரீ வீஷ்மன் சேனுபத்தியத்தின் பின் நீ சேனுபதியாய் மஹா சேனையையு மிரக்ஷித்து நின்னுடைய பராக்கிரமங்களும் விசயங்களுந் தனி நின் றுன்காதற் றேழன் துரியோதனனுக்குக் காட்டுவதே பிராத்தியென வெமக்குத் தோன்றிற்று என்றும், அது நிற்க, உன்னை ஸ்ரீ வீஷ்மன் அர்த்தாதரில் வகுக்கப்பட்டது பாராஷ்டிரத்துச் சருவ க்ஷத்திரியரு மிது நீதிமார்க்க மன்றென்றும் வீரசவுரிய பங்கமாயிற்றே யங்காராசனுக்கென்று மிகழாநின்றூர் ; இது நீ சிறிது முணர்ந்திலை யென்றும், இதுவுனக்குத் தக்கதல்லவென்று மிவ்வகை யெல்லாஞ் சொல்லிப் பேதித்துப் பின்னு மிரகசியம் பலவு மருளிச்செய்து ஆங்கவனைப் பாடிவீடே விடுத்துப்போக்கி மீண்டும் போந்து அருச்சுனனைக் கண்டு கதிர்மணி நெடுந்தே ரேறி யுத்தத்துக் கொருப்படுவாயா கென்று தரும வீம நகுல சகாதேவரையு முடன்கொண்டு விற்படையைக் கைகவித்து வச்சிரநாபமென்னும் வியூகம் வகுத்துத் துரியோதனன் சேனையைச் சென்று தாக்கினுராகக் கருதுவது.

அணி வகுப்பு முற்றும்.

உத்தியோக பருவ முற்றுப்பெற்றது.

(பா——ம்.) 1 என்றலுமே. 2 காட்டுவான் வேந்தவையு ளன்றே நின்......காட்டல் வழக்கு.

உ

சுத்தமான பதிப்புப் புத்தகங்கள்.

சென்னை, அடையாற்று நே. தி. காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர்

அ. கோபாலையர் பதிப்பித்தவை:

		ரூ.	அ
1.	பெருந்தேவனார் பாரதம்: முதற்பாகம்—உத்தியோக பருவம்	1	6
2.	ஷை இரண்டாம் பாகம்—வீடும, துரோண பருவங்கள் (விரைவில் வெளிவரும்.) ...	1	6
3.	தூத கடோற்கசம்: ஒரு சிறு நாடகம். வடமொழியில் பாஸ மகா கவி யியற்றிய இந்நாடகம், பாரதப் போரின் பதின் மூன்றுநா ளிரவிலே கடோற்கசன் கௌரவரிடம் தூதுபோய் வந்த விவரத்தைக் குறிப்பது. மயிலாப்பூர், இராம கிருஷ்ண ஹோம் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதர் கோ. சேஷாத்திரி ஐயராலே தமிழில் இனியநடையில் மொழி பெயர்க்கப் பெற்றது.	0	5
4.	கலிங்கத்துப்பரணி: அரும்பொருள் விளக்கவுரை, அரும்பத அகராதி, சோழவமிசாவளி முதலியவற்றுடன் கூடிய பதிப்பு. பல பத்திரிகைகளாலும், தமிழ் வித்துவான்களாலும், சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரராலும் நன்கு மதிக்கப் பெற்றது. சென்னை அரசாங்கத்தாரின் அங்கீகாரம் பெற்றது. அழகான கிலிட் பைண்டு.	1	12
	ஷை ராப்பர் பைண்டு	1	9
5.	கலிங்கத்துப் பரணிச் சுருக்கம்: மாணவர்க்கேற்றது. கலிங்கத்துப்பரணி முழுப் புத்தகத்தினின்றும் கதைத் தொடர்ச்சி விடாமல் 256 தாழிசைகள் பொறுக்கி யெடுத்து அச்சிடப் பட்டிருக்கும் இப்புத்தகத்தில் கலிங்கப் போர்க்குப் படை சென்ற வழியைக் காட்டும் படமொன்றும், குறிப்புரை அபிதான விளக்கம் முதலியனவும் சேர்க்கப் பெற்றிருக்கின்றன.	0	6